

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HARLEQUIN®

Stars of Romance

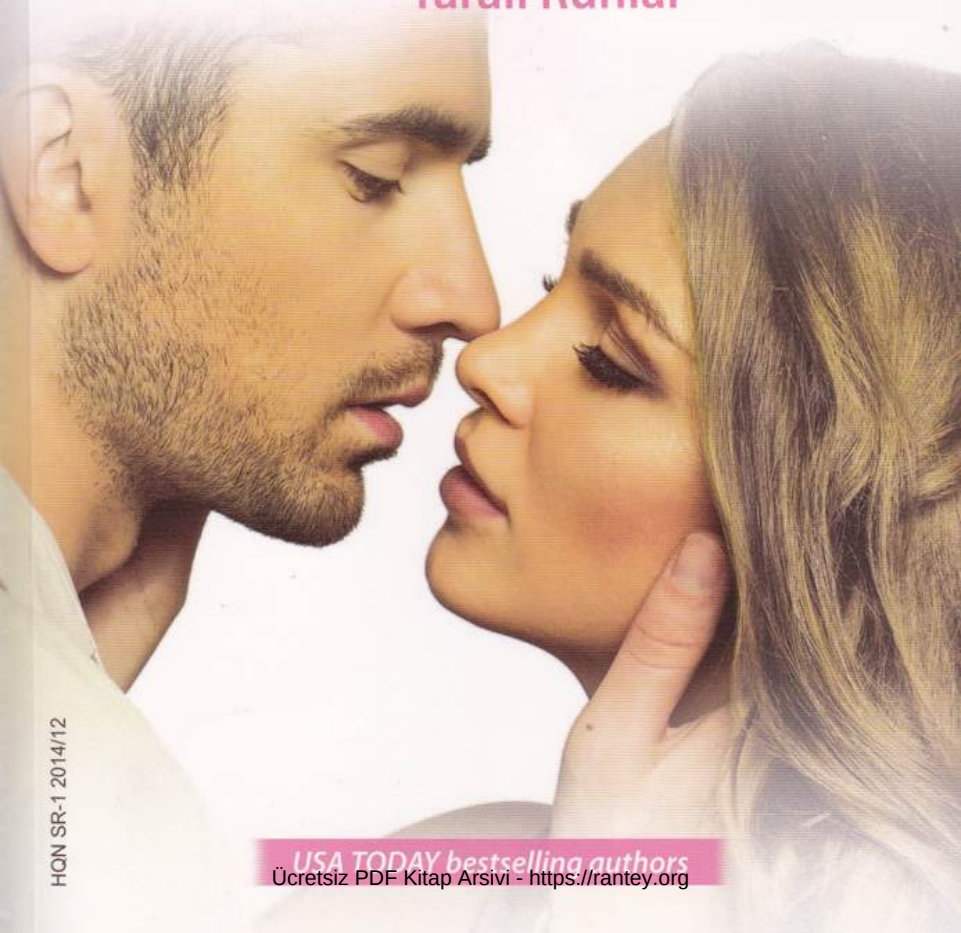
2
Roman
Bir Arada

Linda Howard

Aşk Ansızın

Kathleen Eagle

Yaralı Ruhlar

HQN SR-1 2014/12

USA TODAY bestselling authors

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

LINDA HOWARD

Aşk Ansızın

Çeviri
Zeynep Arda

Stars of Romance

EKİP A.Ş.

Mühürdar Cad. Uras Apt. No.83/1

Kadıköy - İSTANBUL

Tel: (0216) 418 12 72 (pbx) Faks: (0216) 338 87 12

info@harlequintr.com – www.harlequintr.com

www.facebook.com/harlequinbeyazdizi

twitter.com/harlequintr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İngilizce Adı: MACKENZIE'S MAGIC

Türkçe Adı: AŞK ANSIZIN

Copyright © 1996 by Linda Howington

Copyright © 2014 Ekip A.Ş.

ISSN 2146 – 412X

201412405

SÜRELİ YAYIN

Yayının Adı: Harlequin Stars of Romance

Tüzel Kişiliği: Ekip Hizmet Eğitim Danışmanlık Ticaret ve Sanayi A.Ş.

İmtiyaz Sahibi ve Uyuğu: Namık Gedik T.C.

Sorumlu Müdür ve Uyuğu: H. Rıza Bankoğlu T.C.

İdarehane Adresi: Mühürdar Cad. Uras Apt. No:83 D.1

Kadıköy – İstanbul – Türkiye

Yayının Süresi: 30 günde bir Türkçe

Baskı: Umut Kağıtçılık San. Tic. Ltd. Şti. Fatih Cad. Yüksek Sok. Başak Han

No: 11/1 Merter – İstanbul – Türkiye

Baskı Yeri : TÜRKİYE

Türkiye Dağıtım Şirketi: YAYSAT

Doğan Medya Tesisleri Hoşdere Yolu 34517 Esenyurt/İstanbul

Tel:090212622222

Tamamen veya kısmen her şekilde çoğaltma hakkı da dahil bütün hakları saklıdır. Bu eser, Harlequin Books S.A. ile EKİP A.Ş. arasında yapılan ortak düzenleme çerçevesinde yayınlanmıştır.

Bu eser gerçek bir hikâyeye dayanmamaktadır. Eserde yer alan isimler, karakterler, mekânlar ve olaylar, yazarın imgelemine bir sonucudur ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve hayatta olan veya vefat eden gerçek kişilere, ticari kuruluşlara, olaylara veya mekânlara benzerlikler tamamen tesadüftür.

Baskıda görülen ticari markalar, Harlequin Books Limited'in veya onun bağlı ortaklıklarının tescilli markalarıdır ve diğer taraflarca bir telif sözleşmesi çerçevesinde kullanılmaktadır. Kapaktaki Sanatsal Çalışma, sanatsal çalışmanın yaratıcısının izni ile kullanılmıştır. Bütün hakları saklıdır.

Ekip Anonim Şirketi'ne ait bir yayının, Türkiye'de Yaysat A.Ş. dışında herhangi bir kuruluş tarafından herhangi bir diğer adla piyasaya sunulması, satılması ve teşhir edilmesi yasaktır, ve kanuni takibe tabidir.

ROMAN KARAKTERLERİ

Maris Mackenzie

Romanın kadın kahramanı

Alex MacNeil

Romanın erkek kahramanı

Dean Pearsall

Alex'in ortağı

Mary ve Wolf Mackenzie

Maris'in annesiyle babası

Joe ve Caroline; Mike ve Shea; Josh ve Loren; Zane ve Barrie Mackenzie

Maris'in evli ağabeyleriyle eşleri

Chance Mackenzie

Maris'in evli olmayan tek ağabeyi

Nick Mackenzie

Maris'in yeğeni; Barrie'yle Zane'in kızı

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

*B*AŞI ağrıyordu.

Ağrı kafatasının çeperlerinde zonkluyordu, göz çukurları bile sızlama-ya başlamıştı. Midesi bulanır gibiydi.

“Başım ağrıyor.” Maris Mackenzie zor duyulur bir sesle mırıldandı. Aslında baş ağrısı nedir bilmezdi. Narin görünümüne rağmen Mackenzie genlerinin sağlam yapısını taşıyordu. Bu yüzden bu durum ona tuhaf gelmiş ve yüksek sesle söylenmeden edememişti. Gözlerini açıp saate bakmadı bile. Alarm henüz çalmadığına göre kalkma vakti değildi. Belki biraz daha uyursa baş ağrısı geçerdi.

“Sana aspirin getireyim.”

Maris gözlerini açıverdi, bu hareket başının daha çok ağrmasına neden olmuştu.

Bir erkek sesiydi bu, daha da ürkütücüsü, tam yanından geliyordu. Hatta o kadar yakınından geliyordu ki adam mırıldanırken sıcak nefesini kulağında hissetmişti. Sonra adam doğrulmuştu.

Maris başucu lambasının açma kapama düğmesini duydu, aynı anda ışık beyinde patladı sanki. Gözlerini hemen sımsıkı kapadı ama bu sırada geniş omuzlu, yapılı bir adamın sırtını görmüştü.

Maris paniğe kapılmıştı. Neredeydi? Daha da önemlisi, kimdi bu adam? Kendi yatak odasında olmadığı belliydi. Yatak çok rahat ve konforluydu ama onun yatağı değildi.

Adam banyonun ışığını yakınca banyodaki aspiratör otomatik olarak çalışmaya başladı. Maris gözlerini yeniden açmaya cesaret edemiyordu ama nerede olduğunu anlayabilmek için tüm duyularını harekete geçirmişti. Bir otelde olmalıydı. Birden duymaya başladığı tuhaf uğultulu ses de odadaki klimadan geliyordu herhalde.

Maris daha önce defalarca otelde kalmıştı ama hiçbir zaman yanında bir adam olmamıştı. Ayrıca, otlakların yakınındaki rahat, ufak evi dururken neden oteldeydi şimdi? Daha önceleri sadece iş nedeniyle seyahat ettiğinde otellerde kalırdı ama Kentucky'ye yerleştiği son birkaç yıldır sadece arada sırada ailesini ziyaret etmek için yola çıktığında, birkaç kez otelde kalması gerekmişti.

Düşündü ama bir türlü bulamadı. Tanımadığı bir adamla bir otel odasında ne işi olduğunu bilmiyordu.

Zihnindeki sisleri dağıtmaya çalışırken müthiş bir hayal kırıklığı hissediyordu. Daha önce hiç önüne gelenle yatmamıştı, şimdi böyle yaptığını anladığı için kendisinden nefret ediyordu, hiç tanımadığı bir adamla bir macera yaşamıştı resmen.

Oradan hemen ayrılması gerektiğini biliyordu ama yataktan kalkıp oradan kaçacak enerjisi olduğundan bile emin değildi. Kaçmak mı? Maris neden böyle tuhaf bir sözcük seçtiğine şaşırı. İsteddiği zaman oradan çıkabilirdi, sadece hareket edebilmesi gerekiyordu. Vücudu çok rahatlamıştı, orada yatmaktan başka bir şey istemiyordu. Başka bir şey yapması gerektiğinden emindi ama bunun ne olduğundan emin olamıyordu. Başının çatlayacak gibi ağrıyor olmasından başka kendini sersemlemiş hissediyordu, zihni çok dağınıktı.

Adam yanına otururken yine yatağı biraz kaydırıldı. Bu kez yatağın duvara yakın tarafına, ışıktan uzağa oturmuştu. Maris dikkatlice gözlerini biraz araladı, ışığın canını yakacağını düşünmüştü ama biraz daha ışığa alışmış gibiydi. Adam o kadar yakınında oturuyordu ki vücudunun sıcaklığını pikenin üzerinden bile hissediyordu Maris. Gözlerini kısarak adama baktı.

Adam şimdi yüzünü ona dönmüş durumdaydı, artık onu daha iyi görebiliyordu. Maris'in gözleri kocaman açıldı.

O adamdı bu.

"İşte getirdim." Adam aspirini ona uzattı. Sesi baritona yakındı, çok yumuşaktı. Maris daha önce onunla konuştuğunu hatırlamasa da sesi tuhaf bir şekilde tanıdık gelmişti.

Adamın elinden aspirini alıp ağzına attı, yüzünü buruşturdu. Hem ilaç acıydı hem de kendisini aptal gibi hissediyordu. Elbette adamın sesi tanıdık gelecekti! Ne de olsa onunla yatmıştı. Yani Maris adamla nasıl karşılaştıklarını ya da oraya nasıl gittiğini hatırlamasa da mutlaka daha önce sinde konuşmuş olmalılardı.

Adam ona bir bardak su uzattı. Maris suyu almak için dirseğinin üstünde doğrulmak istedi ama beyni öylesine zonkliyordu ki kendisini yenden yastığa bıraktı, acıyla yüzünü buruşturdu. Elini alına koymuştu. Nesi vardı böyle? Hayatında hasta olduğunu ya da kendisini böyle bitkin hissettiğini hatırlamıyordu. Vücudunun bu kırık dökük hali hoş değildi.

“Dur, ben yapayım.” Adam kolunu onun omuzlarının altından geçirdi, hiç çaba harcamıyormuş gibi ona destek olarak Maris’i oturma pozisyonuna getirdi. Sıcacık ve çok güçlüydü. Adamın kokusunu alınca, Maris ona daha çok sokulmak istedi. Bu ihtiyaç hissi onu şaşırtmıştı, daha önce hiçbir erkeğe karşı böyle bir şey hissetmemişti. Adamın dudaklarına yaklaştırdığı bardaktan birkaç yudum su aldı, haplarını içti tekrar yatağa yığıldı. Neredeyse yarı baygın bir halde, adamın yatağın çevresinde yürümesini izledi. Uzun boylu, kaslı bir adamdı. Bütün gün ofiste, masa başında oturan birine benzemiyordu. Maris onun tamamen çıplak olmadığını, üzerinde koyu gri bir iç çamaşırı olduğunu fark edince hem rahatladı hem de hayal kırıklığı hissetti. Göğsü hafif kıllı, yüzünde kirli sakalı vardı. İnsanın bakınca gözünü alamadığı bir tipi vardı. En azından Maris iki hafta önce adamı ağılda samanları istiflerken gördüğünden beri bu durumdaydı.

Kendi tepkisine öyle şaşırmıştı ki adamı zihninden uzaklaştırıp görmezden gelmişti, en azından denemişti. Karşılaştıkları zaman onunla konuşmamıştı bile. Adam nedense, varoluşunun en temelini tehdit ediyordu sanki. Maris onun tehlikeli olduğunu biliyordu.

Adam da onu izliyordu. Maris ne zaman başını çevirip etrafına bakacak olsa adamın onu izlediğini, bakışlarındaki erkekçe ilgiyi fark ediyordu. Geçerken cep harçlığı kazanmak için bir iki gün çalışan geçici bir elemandı, Maris ise Solomon Green At Çiftliği’nde eğitmendi. Bu zaten prestijli bir işti, Maris bir de bu işi yapan ilk kadındı. Atçılık dünyasında ünlüydü ama bundan genellikle pek hoşlanmazdı. Ona kalsa sadece atlarla uğraşmak istiyordu, pahalı kıyafetler giyip bir partiye gitmek hiç de hoşuna gitmiyordu. Buna rağmen Solomon Green’in sahibi olan Stonicher ailesi sık sık onu partilerine çağırırlardı. Maris kibirli birisi değildi ama

sonuçta gerçekten de çiftlikte prestijli bir konumu vardı, ahırlarda saman istifleyen geçici bir işçiyle aynı konumda değildi.

Gerçi adam fena değildi, atlardan anlıyordu. Atlarla arası iyi gibi duruyordu, atlar da ondan hoşlanmışlardı. Bu durum Maris'in ilgisini daha da çekmişti. Bu sırada, eğilip çömeldiğinde adamın kot pantolonun üzerinde nasıl durduğuna özellikle dikkat etmek istemiyordu ama adam gün içinde çalışırken bu hareketleri binlerce kez yapıyordu. Maris, onun samanları istiflerken yabayı savurduğunda tişörtünün omuz dikişlerinin nasıl gerildiğine de dikkat etmek istememişti aslında. Adamın elleri çok iyiydi, hem güçlü hem de inceydi. Maris bunları da, tıpkı mavi gözlerindeki zeki ifadeyi fark etmek istemediği gibi görmek istememişti. Adam geçici bir işçiydi ve böyle yaşıyorsa bunun için kendince bir sebebi olmalıydı, yoksa kendisine iyi bir iş bulabileceği kesindi.

Maris'in hiçbir zaman bir erkeğe ayırabileceği vakti olmamıştı, özellikle birisinin olması için de çabalamamıştı. Bütün dikkatini atlara ve kariyerine yoğunlaştırmıştı o. Gece yatağına çekilip de uyku tutmayınca kendi kendine hormonlarının onu eninde sonunda oradan gidecek bir adama yaklaştırdığını düşünüyordu. En iyisi, adamı ve ona yaklaşma arzusunu görmemezlikten gelmeye devam etmek olacaktı. Anlaşılan bunu başaramamıştı.

Elini kaldırıp gözlerine siper yaptı. Bu sırada adam bardağı banyoya götürüyordu. Maris ancak o zaman çıplak olmadığını fark etti. Külotu üzerindeydi, buna ek olarak bir de omuzlarından düşen büyük bir tişört vardı. Adamın tişörtünü giymişti.

Maris kendisi mi soyunmuştu yoksa adam mı soymuştu onu? Etrafına bakındığında kıyafetlerini darmadağınık, ortalıkta mı bulacaktı? Adamın onu soyduğunu düşününce ciğerlerindeki tüm hava boşaldı. Hatırlamak istiyordu, hatırlaması gerekiyordu ama hafızasında hiçbir şey yoktu. Kalıp kendi giysilerini giymem gerek diye düşündü. Ancak bunu da yapamadı. Yatıp baş ağrısıyla mücadele etmekten başka bir şey yapamıyordu.

Adam yatağa dönerken ona baktı, mavi gözlerini kısmıştı. Loş ışıkta bile gözlerinin rengi canlıydı. "İyi misin?"

Maris yutkundu. "Evet." Bu yalandı ama nedense adamın onun güçsüz durumda olduğunu bilmesini istemiyordu. Bakışları adamın göğsünden dümdüz karnına, oradan da iç çamaşırından belli olan kabarıklığa kaydı. Gerçekten sevişmişler miydi? Başka türlü bir otel odasında ne işleri vardı? Ancak seviştilerse neden her ikisinin de iç çamaşırları duruyordu?

Adamın iç çamaşırını bir at çiftliğinin ahırlarında çalışan birisi için fazla iyiydi. Doğrusu Marisa onun basit, beyaz bir şey giymesini beklerdi.

Adam lambayı söndürüp yanına uzandı, pikeyi üzerlerine çekip Maris'e sarıldı. Yüzü Maris'e bakacak şekilde yan dönmüş, bir kolunu yastığının altına koymuş, diğer koluyla da Maris'in beline sarılmıştı. Adamın ona fazla yakınlaşmadan, mesafeli bir şekilde durduğunu fark etti Maris.

Adını hatırlamaya çalıştı ama yapamadı.

Boğazını temizledi. Onun kendisi hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu ama zihninin bulanıklığına daha fazla dayanamayacaktı. Bu karışıklığa bir son vermesi gerekiyordu, bunun için de en başından başlamak zorundaydı. "Özür dilerim," dedi zor duyulur bir sesle. "Adını hatırlamıyorum, buraya nasıl geldiğimizi de bilmiyorum."

Adam bir an kaskatı kesildi, bir süre kıpırdamadı. Sonra bir küfür mırıldanarak aniden doğruldu. Onun bu hareketi Maris'i de sarsmıştı, o da başının ağrısıyla inledi yeniden. Adam yatağın başucundaki lambayı yakınca gözlerini yeniden kapattı.

Adam ona doğru eğilerek, "Lanet olsun," diye mırıldandı. Ellerini Maris'in uzun saçlarından geçirip parmaklarını onun kafatasında dolaştırdı. "Neden yaralandığını söylemedin bana?"

Ne yaralanmasından söz ediyordu adam?

"Tahmin etmem gerekirdi. Yüzün bembeyaz olmuştu, fazla bir şey yememiştin ama bunun sadece stresten kaynaklandığını düşünmüştüm." Adam elleriyle Maris'in kafatasını yoklamaya devam etti, parmaklarını yan tarafa götürdüğünde Maris keskin bir acı hissederek nefesini tuttu.

"Ah, burada işte." Adam Maris'i nazikçe kendisine çevirdi, yarasına bakarken onu omuzuna yatırdı. "Burada hoş bir şişlik var."

"Güzel. Kötü bir şişlik olmasın da."

Adam ona tekrar gözlerini kısarak baktı. "Beyin sarsıntısı geçirmişsin, lanet olsun. Miden bulanıyor mu? Görüşün nasıl?"

"Işık gözümü alıyor ama iyi görebiliyorum."

"Peki ya bulantı?"

"Biraz var."

"Ben de senin uyumana izin verdim," diye homurdandı adam. "Hastaneye gitmen gerekir."

Maris hemen, “Hayır,” diye atıldı. Kesinlikle hastaneye gitmek istemiyordu. Sebebini tam bilemiyordu ama içinden bir ses kesinlikle insanlardan uzak durması gerektiğini söylüyordu. “Burası daha güvenli.”

Adam son derece kontrollü bir sesle, “Güvenlik meselesini ben hallederim,” dedi. “Senin bir doktora görünmen gerek.”

Maris’e aşına gelen bir şeyler vardı yine ama ne olduğunu çıkaramıyordu. Ancak çok daha ciddi meseleleri vardı, bu aşinalık hissinin üzerinde durmadı. Fiziksel durumu pek parlak değildi, beyin sarsıntısı ciddi bir şey olabilirdi, gerçekten bir hastaneye gitmesi gerekebilirdi. Baş ağrıyordu, midesi bulanıyordu... Diğer belirtilere gelince, görüşünde bir problem yoktu, konuşurken teklemiyordu. Beyin sarsıntısı geçiriyorsa hafızayla ilgili de problem yaşıyor olması gerekirdi. Hemen ailesini gözlerinin önünden geçirdi, isimlerini ve doğum günlerini hatırlıyordu. Yıllar içinde çiftliğe gelen en sevdiği atların isimlerini hatırlıyordu. Hafızası yerindeydi, sadece en son yaşadıklarını hatırlamıyordu. En son, akşam yemeğini yedikten sonra ahırlara doğru yürüdüğünü hatırlıyordu ama bunun ne zaman olduğunu bilmiyordu.

“Düzelirim herhalde,” dedi dalgın bir ifadeyle. “Şimdi eğer kusura bakmazsan bir iki sorumu cevaplamanı isteyeceğim. Öncelikle, adın ne, ikincisi, bizim bu yatakta ne işimiz var?”

Adam ona dikkatle bakarak, “İsmim MacNeil,” dedi.

MacNeil, MacNeil. Maris bu soyadını hatırladığı anda adamın ismini de hatırlamıştı. “Hatırlıyorum,” dedi zorlukla nefes alarak. “Alex MacNeil.” Maris onun adını ilk duyduğunda nasıl şaşırdığını çok iyi hatırlıyordu çünkü abisi Joe’nun ortanca oğlunun da ismi Alex’ti. Üstelik sadece isimleri aynı olmakla kalmıyor, soyadları da benziyordu.

“Doğru. İkinci soruna gelince, sanırım asıl sormak istediğin şey, birlikte olup olmadığımız... Cevap, hayır.”

Maris önce rahat bir nefes aldı, sonra kaşlarını çattı. “Öyleyse neden buradayız?”

MacNeil omzunu silkti. “Sanırım bir at çalmış durumdayız.”

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

AT çalmak mı? Maris büyük bir şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, karışındaki hiç bilmediği yabancı bir dilde konuşmuş gibiydi. Ona neden yatakta bir arada olduklarını sormuştu, beraber at çaldıkları cevabını almıştı. Maris'in at çalmakla bir ilişkisini olamazdı. Bu bir yana, at hırsızlığı ve Alex MacNeil'le yatmak arasındaki bağlantıyı kuramamıştı.

Baş ağrısının arasında, hafızasında bir şey canlanır gibi oldu o anda. Çok hızlı hareket ettiğini hatırlıyordu. Sanki bir yere yetişir gibi, doğruca, Fırtına'nın kaldığı orta sıradaki ahıra gitmişti. Fırtına muhteşem bir attı, diğer atlarla bir arada olmaktan hoşlanırdı. Zaten onun ortadaki bölmede kalmasının sebebi de buydu. Maris o anda çok öfkeli olduğunu hatırlıyordu bir de.

"Ne oldu?" diye sordu MacNeil. Maris'in yüzündeki ifadeden onun zihninden geçenleri okuyor gibiydi sanki.

"Çalmış gibi görüldüğümüz at Fırtına olabilir mi?"

"Ta kendisi. Eğer polisler henüz peşimizde değillerse bile her an düşebilirler." MacNeil bir an durdu. "Onunla ne yapmayı planlıyordun?"

İşte bu güzel bir soruydu. Fırtına, Amerika'nın en ünlü atıydı. Sağ ön bacağındaki beyaz bir yıldız lekesi dışında simsiyah, çok güzel bir attı. Daha önce Sports Illustrated dergisine kapak olmuş, dergi tarafından yılın sporcusu seçilmişti. Kısa kariyerinde iki milyon dolardan fazla kazanmış ve dört yaşındayken damızlık olarak kullanılmak üzere emekliye ayrılmış-

tı. Stonicher ailesi hâlâ onun için gelen teklifleri değerlendiriyordu. At için dört ayaklı darphane denebilirdi aslında.

Maris onunla ne yapacaktı acaba? Gözlerini tavana dikip, hafızasının kayıp birkaç saatini hatırlamaya çalıştı çaresizlik içinde. Fırtına'yı neden çalmıştı? Onu çalıp kendi adına yarışlara sokacak değildi herhalde. Bu olasılığı hemen elledi. Bir at çalmak Maris'in yapısına o kadar ters bir işti ki, neden böyle bir şeye kalkıştığını açıklayamıyordu. Aklına gelen en mantıklı açıklama, hayvanın tehlikede olduğunu düşünmüş olmasıydı. İşte bunu yapabileceğine inanıyordu. Sevgili atlarına zarar vermeye kalkan birisine gözünü kırpmadan kamçısını savurabilirdi. Onların canlarının yanmasına dayanamazdı. *Ya da öldürülmelerine.*

Bunu düşündüğü anda yüreğine bir hançer saplanmış gibi oldu. Ne olduğunu hatırlıyordu, biliyordu!

Yatakta doğruluverdi. Aynı anda başına öyle bir ağrı saplandı ki ısırtıktan gözleri karardı. Maris nefesini tuttu, neredeyse sessizce bir çığlık attı. Aynı anda güçlü bir kol ona sarıldı, onun kakmasına engel olmaya çalıştı. Zaten Maris kalkabilecek durumda değildi, kasları onu taşıyamıyordu sanki, tüm ağırlığıyla MacNeil'in üstüne yığıldı.

Başındaki ağrı biraz olsun dayanılabilir bir seviyeye gelmişti ama kendisini hâlâ çok zayıf hissediyordu. MacNeil'in göğsüne yığılmış, titriyordu, şoktan kurtulmaya çalışırken gözlerini kapatmıştı.

MacNeil onu yavaşça çevirdi, Maris yine sırtüstü yatar konuma geçmişti. MacNeil, bir kolunu Maris'in boynunun altından geçirmiş, geniş omuzlarıyla ışığı keserek gözlerinin rahatsız olmasını önliyordu. Sonra elini Maris'in boynuna koydu. Bu kısacık dokunuş bile öylesine sıcaktı ki Maris bir an nefesini tuttu. MacNeil parmaklarını atardamarının üstüne koymuş, nabzına bakıyordu. Bir süre sonra Maris onun rahat bir nefes aldığını duydu. MacNeil eğilip alnını, Maris'in alnına son derece nazik bir şekilde dokundurdu. Maris nefesini kontrol etmeye çalışarak yutkundu. Kendisini en fazla bu kadar kontrol edebiliyordu çünkü kanı damarlarında giderek daha hızlı dolaşmaya başlamıştı.

Sadece Fırtına'ya yoğunlaşarak toplayabilecekti kendisini. tekrar yutkundu, gözlerini açarak MacNeil'e baktı. "Onu öldüreceklerdi," dedi gergin bir sesle. "Hatırlıyorum. Onu öldüreceklerdi!" Maris olanları hatırlayınca yeniden sinirlenmişti, son cümleyi öfkeyle söylemişti o yüzden.

"Sen de onun hayatını kurtarmak için çaldın onu."

MacNeil bunu soru sormaktan çok durumu ifade etmek için söylemişti ama Maris yine de başıyla onu onayladı, ancak son anda başının ağrısını hatırlayarak çok hafif bir şekilde yapmıştı bunu. MacNeil'in sakin ses tonu ona yine tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu. Fırtına'nın öldürüleceğini hatırladığını söylediğinde MacNeil neden şaşırmamış ya da başka bir tepki vermemişti? Belki de bundan zaten kuşkulanıyordu.

MacNeil geçici bir işçiydi, sorumluluktan düzenli olarak kaçan biriydi. İstese tamamen uzak durabilirdi ama Maris'in yaptığı şeyin ne olduğunu tahmin etmesine rağmen işe karışmıştı. Durumları gerçekten de iyi değildi çünkü Maris neden bunu yaptığını kanıtlayamazsa ikisi de, ülkenin en değerli atı Fırtına'yı çalma suçundan tutuklanabilirlerdi. Maris şimdilik sadece atın tehlikede olduğunu hatırlıyordu ama bu işin arkasında kimin olduğunu hatırlayamıyordu, yani suçsuzluğunu ispatlaması şansa kalmıştı.

Aklına abileri gelince kara bulutlar biraz dağılır gibi oldu. Fırtına'nın öldürülmesi işinin gerisinde kim olursa olsun, Zane'i araması yeterliydi, Zane hemen meseleyi çözerdi. Muhtemelen en başta da böyle düşünmüş olmalıydı ama son on iki saati hâlâ bir sis perdesinin ardındaydı. Fırtına'yı tehlikeden uzaklaştırıp Zane'i aramayı, sonra da tehlike geçene dek saklanmayı düşünmüş olmalıydı.

Tavana bakıp başka şeyler hatırlamaya çalıştı ama hiçbir şey gelmedi aklına. Hiçbir şey. "Dün akşam kimseyi aradım mı?" diye sordu MacNeil'e. "Ya da abilerimi aramakla ilgili bir şey söyledim mi?"

"Hayır. Zaten buraya varana kadar kimseyi arama fırsatımız olmadı, buraya geldiğimizde de yatağa girer girmez kendinden geçtin."

Bu bilgi hâlâ Maris'in kendi kendine mi soyunduğu yoksa MacNeil'in mi ona yardım ettiği sorusuna cevap vermiyordu. Maris yüzünü buruşturdu, fiziksel temas yüzünden dikkatini toplayamamasına canı sıkılıyordu.

MacNeil onu dikkatle izlemeye devam ediyordu, Maris onun bakışlarını bir an ondan ayırmadığını fark ediyordu. MacNeil onun yüzündeki her mimliği, her ifadeyi izliyor, inceliyordu. Maris huzursuz olmuştu. İnsanların ona dikkat etmesine alışkındı, ne de olsa patron oydu ama bu daha farklı bir durumdu. Bambaşka bir düzeyde bir dikkat etme durumuydu bu, MacNeil etrafındaki hiçbir şeyi gözden kaçırmıyordu sanki.

Maris bir şey söylemeyince MacNeil, "Yardım istemek için aileni mi arayacaksın?" diye sordu.

Maris dudaklarını büzdü. "Yapılacak en mantıklı şey bu. Onları şimdi arasam iyi olur." Zane artık ordudaki özel birlikten ayrıldığı için ona daha

rahat ulaşılabilirdi. Barrie ve çocuklarından daha fazla ayrı kalmak istememişti. Zane, Chance'e nasıl ulaşılacağını bilirdi. Aslında Chance'in ülke sınırları içinde olması onun için iyi değildi. Yine de, eğer Maris'in ona ihtiyacı olduğunu bilirlerse, Maris onlara ulaşabilirse, tüm ailesinin bir balıkçı kasabasını basan Vikingler gibi Kentucky'ye akın edeceğini biliyordu. İşte o zaman bu kötülüğü yapmaya kalkanların işi vardı.

Maris biraz MacNeil'den uzaklaşmaya çalıştı, telefon etmesi gerekiyordu. Ancak şaşkınlıkla MacNeil'in onu daha sıkı tuttuğunu fark etti.

"Ben iyiyim," dedi kendinden emin bir şekilde Maris. "Hızlı hareket etmeyip başımı sallamadığım sürece idare edebiliyorum. Abimi hemen aramam gerekiyor ki..."

"Buna izin veremem," diye sözünü kesti MacNeil.

Maris şaşkınlıkla gözlerini kırpıstırdı. "Pardon, anlayamadım?" Kibar bir şekilde sormuştu ama çelik kadar sert ve soğuktu sesi.

MacNeil'in dudakları kıvrıldı, bakışlarında muzip bir pırıltı vardı. "Ne yapacaksın, beni kovacak mısın?"

Maris onun sesindeki alaycı tona aldırmadı çünkü Fırtına'nın tehlike de olduğunu kanıtlayamazsa ikisinin de uzun bir süre iş gibi bir dertleri olmayacaktı zaten. Sırt üstü yatmaya devam ederek, MacNeil'in tavrındaki ani değişikliğin sebebini anlamaya çalıştı, olasılıklar peş peşe zihninden geçiyordu. MacNeil fazlasıyla kendinden emin görünüyordu, onun yardım istemek için başkalarını aramasını istememişti. Maris'in aklına tek bir açıklama geliyordu. MacNeil de işin içinde olmalıydı, bir şekilde o da Fırtına'nın öldürülmesi işine karışmıştı. Hatta bu işi bizzat yapması için tutulmuş bile olabilirdi. Maris onun mavi gözlerine baktı, yine o tekinsiz ifade vardı bu gözlerde. Duygusal bir tekinsizlik değildi bu, daha çok bu adamın şiddetle bir ilişkisinin olmasından kaynaklanan bir tekinsizlikti. Evet, bu adam birini öldürebilirdi.

Fırtına çoktan ölmüş bile olabilirdi. Maris onun güzel, güçlü vücudunun kıpırtısız yattığını hayal edince gözleri doldu. Bu tepkisini kontrol edememişti ama diğer davranışlarını kontrol edecekti. MacNeil hakkında yanılıyor olabilirdi, Fırtına'nın iyiliği için bunu şansa bırakmayacaktı.

MacNeil, "Ağlama," diye mırıldandı alçak bir sesle. Sonra Maris'in saçlarını şakağından nazikçe çekti. "Ben ilgileneceğim bu meseleyle."

Canı yanacaktı. Maris bunu biliyordu, acıyı karşılamaya hazırlandı. Babası ona, dövüşecekse canının yanmasına hazırlıklı olmasını öğretmişti.

Acıya hazır olmayan birisi afallar ve bunun sonucunda ister istemez yenilirdi. Wolf Mackenzie çocuklarına nasıl dövüş kazanacaklarını öğretmişti.

MacNeil fazla yakındı, Maris de sırt üstü yattığı için bir yerden güç alma konusunda zorlanıyordu ama yine de bunu yapmak zorundaydı, ilk yumruk yerini bulmalıydı.

Maris, avucuyla onun burnuna çarpmayı hedefleyerek sol kolunu MacNeil'e savurdu.

MacNeil müthiş bir refleksle sağ koluyla, Maris'in darbesini durdurdu. Maris'in avucu, tüm gücüyle MacNeil'in koluna çarpmış, darbenin etkisiyle sarsılmıştı. Yeniden saldırıya geçmek için kıvrıldı, bu kez daha aşağıya, MacNeil'in karnına vurmayı hedeflemişti ancak bu kez MacNeil onu sımsıkı yakaladı, iki kolunu başının iki yanında sabitledikten sonra yumuşak bir hareketle tam onun üzerine yerleşip Maris'i tamamen hareketsiz bıraktı.

Tüm bunlar en fazla üç saniye sürmüştü. Hareketleri çok şiddetli olmamıştı, dışarıdan bakan birisi bir mücadele yaşandığını fark etmeyebilirdi bile. Maris'in başı bile o kadar sarsılmamıştı ama durumu anlamıştı artık. Maris hem babasından epey ders alıp hem de abileri Zane'le Chance'in çalışmalarını izlediği için karşısındakinin tam bir profesyonel olduğunu biliyordu.

"Bu da neydi böyle?" dedi MacNeil. Sesi çok sakın ama soğuktu.

O anda taşlar yerine oturdu. Maris onun sakın tavrının neden aşına geldiğini şimdi anlıyordu. Zane de böyle konuşurdu, sanki her şeyle başa çıkabilecekmış gibi. MacNeil onun canını yakmamıştı, üstelik o gerçekten onun canını yakmaya çalışmasına rağmen. Bir atı öldürmesi için tutulan bir adamın böyle nazik olması beklemezdi. Bütün ipuçları ortadaydı, koyu gri iç çamaşırları dâhil. Geçici işçi falan değildi bu adam.

"Aman Tanrım, sen polissin!" dedi Maris.

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

“BU yüzden mi saldırdın bana?” Mavi gözler daha da soğuk bakıyordu şimdi.

Maris hayatında daha önce hiç erkek görmemiş gibi şaşkınlıkla onun yüzüne bakıyordu. “Hayır,” diyebilirdi. Bir şeyler değişmişti ama tam olarak ne olduğunu o da kestiremiyordu, MacNeil’i ilk kez gördüğünde hissettiklerini daha yoğun bir şekilde hissediyor gibiydi. Hislerinin ne olduğunu tam olarak anlamaya çalışırken kaşlarını çatı. Bu sırada MacNeil’in bileklerini tutan elleri biraz gevşemişti, hâlâ sorusuna cevap bekliyordu. “Senin polis olduğunu ancak şimdi anladım. Aileme haber vermeme engel olmaya çalıştığın için vurdum sana, senin de kötü adamlardan olduğunu düşünmüştüm.”

“Beni saf dışı mı bırakmaya çalışıyordun?” MacNeil buna inanamamış gibiydi. “Beyin sarsıntısı geçirmiş durumdasın, benimle nasıl dövüşmeyi düşünüyordun? Ayrıca, bu hareketleri nereden öğrendin sen?”

“Babamdan. Hepimize nasıl dövüşeceğimizi öğretmişti. Kazanabilirdim de, aslında pek çok erkeği yenebilirim. Ama seni yenemezdim. Profesyonel eğitim aldığını hemen anladım.”

“Polis olduğumu da bundan mı anladın?”

Maris ona abileri Zane ve Chance’den söz edebilirdi. Abileri polis değildi ama MacNeil’de de olduğunu fark ettiği pek çok özelliğe sahipti. Ancak MacNeil’e onlardan söz etmeyecekti çünkü abilerinin dâhil olduk-

ları işlerin belalı olup olmadığından yüzde yüz emin olamıyordu. Bunun yerine MacNeil'e gülümsedi. "Aslında iç çamaşırından anladım."

MacNeil'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. "İç çamaşırım mı?"

"Beyaz slip değiller, fazlasıyla seksiler."

"Polis olduğumu buradan mı anladın yani?" Alex'in yanakları hafifçe kızarmıştı.

"Geçici işçiler seksi gri iç çamaşırları giyemezler," diye belirtti Maris. Seksi gri iç çamaşırlarının içini gıcıklandığından söz etmemişti ama. Aslında bu koşullar altında MacNeil'in iç çamaşırlarından hiç bahsetmemesi gerekirdi, MacNeil'in şaşırması normaldi. Kendisi yarı çıplak sayılırdı, MacNeil ondan daha da çıplaktı. Onun sert bacaklarını bacaklarının üzerinde hissediyordu. Daha birkaç dakika önce onun kendisine çok kontrollü dokunduğunu düşünmüştü, yani birbirlerine yakın durmalarına rağmen aslında yakınlaşmamışlardı.

Ancak şimdi böyle hissetmiyordu Maris. Sadece MacNeil'in tahrik olduğunu hissetmesinden değil, şimdi onu altında tutuş şeklinde bile farklı bir şey vardı. Ufak boğuşmaları, MacNeil'in kontrolünü yitirmesine neden olmuş gibiydi, şimdi tam bir erkek tepkisi veriyordu. Maris'in kalbi, hiç alışık olmadığı bir heyecanla hızlı hızlı atmaya başlamıştı, vücudunun her bir hücresi ayrı bir enerjiyle dolmuştu. Benliğinin derinliklerinde, varlığını hep bildiği ama hep gizli kalmış vahşi yönü, MacNeil'in ona sarılmasıyla hayata dönmüştü.

"Polisler bu çamaşırları giyer diye bir kural yok."

Belli ki Maris'in iç çamaşırıyla ilgili yorumu MacNeil'i rahatsız etmişti. Maris yeniden gülümsedi, tam üzerindeki erkek vücudunun onda uyandırdığı esrik duygulara yoğunlaşmış durumdaydı. "Öyle diyorsan öyledir. Daha önce hiçbirinin soyunduğunu görmemiştim. Bu arada tam olarak hangi şubede çalışıyorsun?"

MacNeil bir an durdu, Maris'e baktı. Maris onun yüzünde ne gördüğünü bilmiyordu, sanki biraz rahatlamış gibiydi ama aynı zamanda Maris'e daha fazla yüklenmişti. "FBI. Özel ajanım."

Federal ajan mı? Maris irkilerek ona baktı. "At çalmanın federal bir suç olduğunu bilmiyordum."

MacNeil neredeyse gülümsedi. "Değil. Bak, eğer ellerini bırakırsam yine beni öldürmeye çalışacak mısın?"

"Hayır, söz veriyorum," dedi Maris. "Ayrıca, seni öldürmeye çalışmıyordum. Öyle bile olsa senin kadar iyi değilim, endişelenmen gerekmez."

“Bunun beni ne kadar rahatlattığını anlatamam sana,” dedi MacNeil kuru bir sesle ve Maris’in ellerini bıraktı, kendi pozisyonunu biraz değiştirdi. Yine Maris’in üzerindeydi ama kollarına dayanmış durumdaydı şimdi. Bu şekilde kasıkları Marisa’nın kasıklarına daha fazla baskı uygulayarak onun bacaklarını ayırmaya zorluyordu. Maris nefesini tuttu. Alex’in ona ilgisi giderek artıyordu ama bu MacNeil’in umurunda değil gibiydi, vücudunun Maris’e verdiği tepkiden utanmadığı belliydi.

Maris yeniden derin bir nefes aldı, göğüslerinin MacNeil’in sert göğsüne sürtünmesinden hissettiği hazzın keyfini çıkarıyordu. Harika bir duyguysa bu. Eğer bir yerlerde çalınmış bir atla peşlerine düşmüş ve hem onları hem de atı öldürmeye çalışan birileri olmasa bu şekilde, sadece nefes alarak çok uzun süre durabilirdi Maris.

Ancak bir at çalıp bir yerlere saklamışlardı, başlarında büyük bir bela var demekti bu. Maris düşüncelerini yoğunlaştırmaya çalıştı. Umutsuz bir şekilde, MacNeil tarafından yatağa sabitlenmiş bir durumda görünüyordu ama simsiyah gözlerini ona dikip dikkatle baktı. “Peki, özel bir federal ajanın benim ahırlarımda ne işi olduğunu sorabilir miyim?”

“Atları öldürüp sigorta paralarını almaya niyetlenenlerin kim olduğunu bulmaya çalışıyordum, patron.” MacNeil son kelimeyi, Maris’in Solomon Green harasından kendisininmiş gibi söz etmesi üzerine, kuru bir şekilde eklemişti.

Maris buna aldırmadı çünkü ailesindekiler bile bazen ona bu şekilde takılırlardı. Maris sevdiği şeyi sahipleniyordu, bu kadar basitti. Başını biraz daha geriye yatırmaya çalışarak MacNeil’e apaçık bir şüpheyle baktı. “Sigorta dolandırıcılığı özel ajanların alanına mı giriyor?”

“Eğer bunun içinde adam kaçırma, eyalet sınırlarını geçme ve cinayet de varsa, evet.”

Cinayet. Demek ki Maris haklıydı. Birisi onları öldürmeye çalışıyordu. Başındaki şişlik de birisinin ona vurmasından ya da düşmekten kaynaklanıyor olabilirdi.

“Seni Solomon Green’e getiren ne oldu?”

“Bir tüyo aldık.” MacNeil’in dudağında bir gülümseme belirdi. Yüzü Maris’in yüzüne o kadar yakındı ki Maris onun yüzündeki en ufak değişikliği hemen fark edebiliyordu. “Yasal kuruluşlar ihbarsız hareket etmezler.”

“Yani Fırtına’nın tehlikede olduğunu biliyor muydun?” Maris bundan hoşlanmamıştı. Siyah gözlerinde öfke pırıltıları belirdi. “Neden bana söy-

lemedin? Kimseyi şüphelendirmeden onu koruyabilirdim. Onun hayatıyla kumar oynamaya hakkın yoktu.”

“Tüm atlar sigortalı olduğu için içlerinden herhangi birisi hedef alınmış olabilirdi. Fırtına çok ünlü olduğu için en son akla gelen oydu aslında. Onun başına bir şey gelmesi pek çok soru sorulmasına neden olacaktı.” MacNeil bir an durup Maris’e baktı. “Doğrusu, dün geceye kadar sen de benim şüpheliler listemde yer alıyordun.”

Maris kulaklarına inanamıyordu. “Dün gece fikrini neden değiştirdin? Ne oldu?” Hatırlayamamak yıpratıcı ve korkutucuydu.

“Yardım istemek için yanıma geldin. Sinirden konuşamaz durumdaydın, çok da korkmuştun. Fırtına’yı oradan çıkarmana yardım etmeni, eğer ben yardım etmezsem bunu tek başına yapacağını söyledin.”

“Fırtına’nın peşinde kim olduğunu söyledim mi?”

MacNeil başını hafifçe iki yana salladı. “Hayır, söylediğim gibi, neredeyse konuşamıyordun. Sorularıma cevap verecek durumda değildin. O anda çok korktuğunu, atı güvenli bir yere götürdükten sonra sakinleşeceğini düşündüm. Seni o zaman sorgulayabilirdim. Sonra yüzünün bembeyaz olduğunu fark ettim, adrenalin yüklenmesi nedeniyle şok geçiriyor olabilirdin. Sen yola devam etmek istedin ama ben burada durmamız gerektiğini söyleyerek seni ikna ettim. Odaya girer girmez de sızdın zaten.”

Maris yine o ilginç konuya dönmüştü; kendisi mi soyunmuştu yoksa MacNeil mi soymuştu onu? MacNeil o sırada ona bir şeyler yapabiliirdi. Maris, MacNeil’in o anda da üzerinde olduğunu ve istese yine bir şeyler yapabileceğini fark ederek kaşlarını çatı. MacNeil onun canını yakmıyordu ama Maris fiziksel olarak tamamen onun kontrolü altındaydı.

Kendisine giderek daha fazla kızırıyordu, kaşları daha da çatıldı. Yine aynı şeyi yapıyordu, dikkatinin dağılmasına izin veriyordu. MacNeil’e hissettiği çekime kendisini bırakırsa konudan uzaklaşacaktı, bunun yerine meseleye yoğunlaşması gerekiyordu. Fırtına’nın hayatı, hatta kendi hayatı bu adama ne kadar yardım edebildiğine bağlıydı.

Hangisinin daha önemli olduğunu sorgulamayacaktı.

“Stonicher Ailesi,” dedi yavaşça. “Fırtına’nın ölümünden sadece onlarrın maddi bir çıkarı olabilir ama onlar da atı damızlık olarak kullanmak istiyorlardı, yani öldürmeye kalkmaları hiç mantıklı değil.”

“Fırtına’nın tehlikede olmadığını düşünmemin sebeplerinden birisi de buydu aslında. Dikkatimi diğer atlara vermiştim. Onların ölümü belki

Fırtına'nınki kadar büyük bir tazminat getirmeyecekti ama kimseyi işkilelendirmeyecekti de."

"Seni nasıl buldum?" diye sordu Maris. "Odana mı geldim? Yoksa seni aradım mı? Bizi gören kimse oldu mu, ya da biz kimseyi gördük mü?" MacNeil'in odası, kendi kalacak yeri olmayan personel için ayrılmış bir personel binasındaki on ufak odadan birisiydi. Maris eğitmen olduğu için hara içinde müstakil, üç odalı bir kulübede kalıyordu. Tayların doğumuna yardım eden Bay Wyse da, gebe kısırakların bulunduğu ahırın hemen üstünde, kendi odasında kalıyor, burada kısırakların durumunu ekrandan izleyebiliyordu. Yani her an etrafta birileri vardı, birileri mutlaka görmüş olmalıydı onları.

"Ben odamda değildim. İki numaralı ahırda, etrafı kolaçan ediyordum. Tam arka kapıdan çıkmak üzereydim ki sen Fırtına'yla çıktın. Karanlık olduğu için beni görmediğini sanmıştım ama yanımda durdun, sana yardım etmemi istedin. Öğleden sonra o doru midilliyi getiren kamyon ve treyler hâlâ harada duruyordu. Böylece Fırtına'yı treylere yükleyerek oradan uzaklaştık. Bizi gören kimse olduysa bile treylerde bir at olduğunu, hele hele Fırtına'nın bulunduğunu düşünmemiştir."

Maris bunun mümkün olduğunu düşündü. İki numaralı ahırda genellikle diğer haralardan çiftleşmeleri için gönderilen kısıraklar bulunuyordu. Aralık ayında karanlık erken çökerdi; o saatte hayvanlar yerlerine yerleştirilmiş, işçiler de yemeğe gitmiş ya da dinlenmeye çekilmiş olurdu. Kamyonla treyler Solomon Green'e ait değildi. Kamyonun haradan ayrıldığını gören biri olduysa bile kimse bunda bir terslik olduğunu düşünmezdi. Sadece kamyonun asıl şoförü durumu fark edebilirdi ki o da onları görmemiş olmalıydı.

Fırtına gibi uysal ve akıllı bir atı treylere yüklemekse kesinlikle çok kolay bir işti, en fazla bir dakikalarını almıştı herhalde.

"Ben ailemi arayamadım ama ben uyurken sen birilerini aradın mı?"

"Dışarı çıkıp ankesörlü telefonda ofisimi arayarak durumu bildirdim. Bizim için işleri kolaylaştırmaya çalışacaklar ama bunu operasyonu tehlikeye atmadan yapmak zorundalar. Hâlâ bu işin içinde kimlerin olduğunu bilmiyoruz, sen bir şeyler hatırlamadığın sürece elbette."

"Hatırlayamıyorum," dedi Maris çaresizlik içinde. "En son, dün öğleden sonra ahırlardan çıktığımı hatırlıyorum. Yemekten sonraydı ama tam olarak saat kaçtı, bilemiyorum. Ayrıca, bölük pörçük bir şekilde, çok kız-

dığımı ve korktuğumu, sonra da Fırtına'nın yanına koştuğumu hatırlıyorum.”

“Eğer başka bir şey hatırlayacak olursan, en küçük ayrıntıları bile bana hemen söyle. Atı alarak onlara atı öldürüp suçu bizim üstümüze atma fırsatı vermiş olduk. En azından onlar benim FBI ajanı olduğumu bildedikleri için onlar olayı bu şekilde görecekler. Şu anda peşimize düşmüş olmalılar, ben de kiminle karşılaşacağımızı bilmek istiyorum.”

Maris paniğe kapılarak ellerini MacNeil'in omuzlarına koydu, “Fırtına şimdi nerede?” diye sordu. Kıvrınarak MacNeil'den kurtulmaya çalıştı, ayağa kalkabilse giyinip hemen atın yanına gidecekti. Bir atın güvenli bir yerde, rahat koşullarda bulunması çok önemliydi, Maris'in bu kadar ihmalkâr olduğu görülmüş şey değildi. Gerçi MacNeil'in de atlara değer verdiğini biliyordu, bunu anlayabilecek kadar gözlemlemişti onu.

“Sakin ol, Fırtına iyi durumda.” MacNeil, Maris'in ellerini tutup bir kez daha yastığa sabitledi. “Onu koruda bir yere bıraktım, kimse onu orada bulamaz. Fırtına'yı park yerinde bıraksaydık daha çok şüphe uyandırır-dık. Şimdi onu bulmak için bizi bulmak zorundalar.”

Maris, Fırtına'nın güvende olduğunu duyunca rahatlayarak kendisini yatağa bıraktı yeniden. “Tamam. Şimdi ne yapıyoruz?”

MacNeil bir an tereddüt etti. “Aslında, önce senin ne bildiğini sorgulayacak, sonra biz her şeyi yoluna koyana dek seni güvenli bir yere bırakacaktım, ilk planım buydu.”

“Nereye bırakacaktın beni, Fırtına'nın yanına, treylere mi koyacaktın?” diye sordu Maris. Sesinde hafif bir alay vardı. “Çok fena. Ne yazık ki bildiklerimi sana anlatamıyorum, sen de beni hafızam yerine gelene dek yanında tutmak zorundasın. Benden kurtuluşun yok MacNeil, beni bir yere bırakamazsın.”

“Seni tutmak istediğim tek yer var,” dedi MacNeil yavaşça. “Şu anda oradasın zaten.”

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

DURUMU düşününce bu bir sürpriz değildi.

Alex MacNeil'in vücudunun her çizgisinde bu erkek tavrı vardı. Maris bu konuda yanılmadığını biliyordu. MacNeil'in bakışlarındaki sahiplenici ifadeyi, babasının annesine bakışlarında görmüştü hep. Ona yaklaşmasında, ona dokunmasında hep aynı ifade vardı. Beş erkek kardeşinde de, kız arkadaşları ve eşlerinin yanındayken aynı ifadeyi görmüştü. Bu, ateşli ve muktedir bir arzunun ifadesiydi.

Bu bakış Maris'i hem korkutuyor hem de nefesini kesiyordu. MacNeil'i gördüğü ilk andan itibaren aralarında bir şey olduğunu ve eninde sonunda bununla yüzleşmek zorunda kalacağını biliyordu zaten.

Bu yüzden ondan hep uzak durmaya çalışmıştı. Onunla karmaşık bir ilişki yaşamaktan ya da diğer personel arasında dedikodu konusu olmaktan kaçınmıştı. Arada sırada birileriyle çıktığı olmuştu ama ilişki derinleşmeye başladığı anda içgüdüsel olarak kaçmıştı Maris hep. Atlarıyla ya da kariyeriyle arasına girebilecek herhangi bir şey için ne zamanı ne de sabrı vardı. Kimseyi o kadar yakınında istemiyordu.

Ailesi dışında kimsenin yaklaşmasına bile izin vermediği çok özel bir alanı vardı Maris'in. Buna aslında Mackenzie ailesinin yalnız kalabilme ve aynı zamanda bundan memnun olabilme huyu da denebilirdi. Chance dışındaki kardeşlerinin hepsi evliydi ve eşlerine çok düşkünlerdi ama gerçekten âşık oldukları için evlenmişlerdi. Maris de, hayatında bir kez yaşa-

yacağını düşündüğü aşkını bulana kadar beklemeye kararlıydı, onunla tamamen uyuşacak o adamın bir gün karşısına çıkacağını biliyordu.

MacNeil’le aralarında bir kimya olduğu kesindi. MacNeil, bacaklarının arasındaki sertlikle onun bacaklarını aralamaya zorlarken bunu kendi payına düşen tarafını kanıtlamış oluyordu. Maris de kendi payına düşeni kanıtlamaya hazırdı. Aslında hareket edip çekilmesi gerekiyordu ama bunu yapmıyordu. Vücudundaki tüm hücreler, çekilmek bir yana, Alex’e daha da sokulabilmeyi istiyordu.

MacNeil’in kirli sakallarına, ihtirastan parlayan mavi gözlerine baktı. Kendi gözleriyse dipsiz kuyular gibi simsiyahtı. “Peki bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu.

MacNeil, “Fazla bir şey yapmayı düşünmüyorum,” derken huzursuzca kıpırdandı. Bu sırada bir şeyler hissetmiş olmalıydı ki dişlerini sıktı. “Bir sarsıntı geçiriyorsun, berbat bir baş ağrın var. Peşimizdekilerin kim olduğunu, kaç kişi olduklarını bilmiyoruz. Bu yüzden senin minik külotun yerine duruma konsantre olmam gerekiyor. Ayrıca, sen kabul edip istediğini söyleyen bile yine hayır derdim çünkü beyin sarsıntısı muhakemeyi zayıflatılabilir!” MacNeil bu son sözü neredeyse hayıflanarak söylemişti.

Maris’in içinden bacaklarını aralayarak onu sıcak yumuşaklığına çekmek geliyordu ama kıpırdamadan durdu. Gözleri gece kadar siyahtı, gizemli bir ifadeyle MacNeil’e baktı. “Başımın ağrısı hafifledi. Ayrıca zihinsel olarak zayıf düşmüş de değilim.”

“Ah, tanrım,” diye inledi MacNeil, alnını Maris’in alnına dayayıp gözlerini kapatmıştı. “Dörtte iki.”

Maris ellerini hareket ettirince MacNeil hemen onları serbest bıraktı. Bunun üzerine Maris ellerini onun omuzlarına koydu. MacNeil bir an gerildi, Maris’in onu itmesini beklemişti, aslında o anda yapılması gereken en akıllıca hareket buydu. Ancak Maris onu itmedi. Bunun yerine ellerini onun omuzlarından eklemelerine kaydırdı, oradan köprücük kemiğine doğru inip en son güçlü göğsünde kaldı. Ellerin altında hissettiği ufak meme uçları onu heyecanlandırmıştı, MacNeil’in güçlü kalp atışlarını da hissedebiliyordu.

Maris, hissettiği arzusun yoğunluğu karşısında şaşkına dönmüştü. Aslında salt bir arzu değildi bu, mutlaka karşılanması gereken bir ihtiyaç gibiydi. Hayatı boyunca cinsel çekimin ne olduğuna tanık olmuştu Maris; en temel seviyede haradaki atlar ve diğer hayvanlar arasında, sonra kendi ailesinde hem doğrudan hem de karmaşık örneklerini görmüştü. Seksin

çok güçlü bir dürtü olduğunu biliyordu. Bunu daha önce görmüştü ama hiç bu kadar şiddetli ve yoğun bir şekilde hissetmemişti.

İçinde sanki bir boşluk var gibiydi ve bu boşluğu ancak MacNeil doldurabilirdi. Hep, günün birinde böyle bir şey hissederse bunun aşkla ilgili olup olmayacağını merak ederdi. Oysa bu durumda aşk mümkün değildi, karşısındaki adamı tanıımıyordu. Sadece adını ve mesleğini bildiği birisiydi bu ama nasıl birisi olduğunu bilmiyordu, insan hiç tanımadığı birisine âşık olamazdı. Onu çekici bulabilirdi, evet, ama bu aşk değildi.

Ancak abisi Zane'in karısı Barrie bir keresinde ona, Zane'i gördükten beş dakika sonra onun nasıl birisi olduğunu anladığını ve sırlıslıkla âşık olduğunu anlatmıştı. İkisi de birbirlerini tanııyorlardı ama içinde bulundukları olağanüstü koşullar altında yakınlaşmışlardı. Böylece, normalde aylar sonra keşfedebilecekleri, kişiliklerinin farklı yüzlerini tanımışlardı.

Maris o zaman buna çok şaşırılmıştı ama şimdi kendisi de farklı bir durumda değildi. O hiç tanımadığı bir adamla fazlasıyla yakınlaşmış durumdaydı. Peki, uyandığından ya da bilinci yerine geldiğinden beri onun hakkında ne öğrenmişti?

Bir kere MacNeil onu zorlamıyordu. Onu arzuladığı belliydi. Koşullar uygun olmadığı için bekliyordu. Sabırlı bir adamdı, en azından gerektiği zaman sabırlı olmayı biliyordu ki ikisi birbirinden tamamen farklı şeylerdi. Maris, onun yerinde başka bir adam olsaydı bambaşka davranabileceğinden emindi.

Sonra zeki bir adamdı Mac. Zaten Maris eğer biraz dikkat etseydi günler, hatta haftalar önce fark etmiş olurdu. Emin değildi ama FBI özel ajanlarının hukuk eğitimi aldığı kalmıştı aklında. Ayrıca biraz tıp bilgisi de vardı, en azından beyin sarsıntıları konusunda bilgiliydi. Maris'e dikkat etmiş, onu korumuştı.

Yine, hepsinden önemlisi, Maris neredeyse çıtırçıtlak, koununda yatmasına rağmen bundan yararlanmaya kalkmamış, ona nazikçe sarılmakla yetinmişti.

Fena bir liste değildi aslında. MacNeil sabırlı, zeki, eğitimli, iradeli, şefkatli ve onurlu bir adamdı. Buna, tekinsiz olmasını ve gücünü kontrol edebilmesini de eklemek gerekiyordu. Maris onun sakin ama otoriter ses tonunu hatırladı, ne sorun çıkarsa çıksın halledebileceğini söyleyen bir ses tonuydu bu. Bu konuda Zane ve Chance gibiydi MacNeil. İki kardeşi de Maris'in hayatında tanıdığı en tehlikeli adamlardı.

Maris neden hiç âşık olmadığını biliyordu aslında. Ailesindeki erkeklerle kıyaslayabileceği çok az erkek çıkıyordu karşısına. Bu yüzden kendisini tamamen kariyerine adanmış, daha azına razı olarak bir erkekle hayatını birleştirmek istememişti.

Ancak Alex MacNeil öyle değildi. Maris birdenbire, hayatında ilk defa âşık olmak üzere olduğunu hissetti.

Sonra karşısındaki masmavi gözlere yeniden baktı, derin bir okyanusta boğulur gibi olmuştu. Âşık olduğundan emindi artık.

“Sana çok önemli bir şey sormam gerekiyor,” dedi yavaşça.

“Sor.”

“Evli misin ya da bir ilişkin var mı?”

MacNeil onun bu soruyu neden sorduğunu biliyordu. Aralarındaki çekimi fark etmemiş olması mümkün değildi zaten. “Hayır, evli değilim. Bir ilişkim de yok.” Aynı soruyu o sormadı, buna gerek yoktu. Ne de olsa Solomon Green’de çalışanların hayatını araştırırken onun evli olmadığını öğrenmişti. Çiftlikte çalıştığı sırada da basit bir soruşturmayla Maris’in çıktığı birisi olmadığını öğrenmişti. Diğer işçiler onun patrona göz koyduğunu söyleyerek dalga geçmişlerdi ama MacNeil bunun üstünde durmamıştı. Kimliğini gizlemesine yardımcı olacağını bile düşünmüştü bu yanlış anlaşılmanın.

Maris derin bir nefes aldı. Tamamdı o zaman. Hayatı boyunca hiçbir zaman dolaylı davranmamış, imalarda bulunmamış birinin alışkanlığıyla gülümsedi. “Benimle evlenmeyi henüz düşünmemiş olabilirsin ama bu fikre alışsan iyi olur.”

Mac’in yüzündeki ifade değişmemiş, şaşkınlığını ona belli etmemişti. *Evlilik mi?* Daha kızı öpmemişti bile, o evlilikten söz ediyordu!

Aklı başında bir adam hemen kalkar, önlerindeki birkaç saati sağ atlatmak için plan yapmak üzere işine dönerdi. Aklı başında bir adam, bu kadını kollarının arasında tutmaya devam etmezdi.

Maris’i arzuluyordu, bundan hiç kuşkusu yoktu. Bir kadını arzulamak yabancı olduğu bir duygu değildi, on dört yaşından beri biliyordu bu duyguyu. Ancak duygularını işine karıştırmayacak kadar bu duygudan uzak durmayı da öğrenmişti zaman içinde. Yaptığı iş çok dikkat gerektiren bir işti. İşini yaparken gösterdiği soğukkanlı, titiz yaklaşımı özel hayatına da taşımıştı hep.

İlişkilerinde kontrolü elinde tutan o olurdu, bir kadının onu fazla sıkboğaz etmeye, onun veremeyeceği şeyleri beklemeye başladığını düşün-

düğünde ilişkiyi yine o bitirirdi. Umud vermesi mümkün olmayan konularda bir kadına umut vererek onu kendisine bağlamak ona haksızlık etmek olurdu. Bu yüzden ilişki daha gözyaşları aşamasına gelmeden MacNeil çoktan uzaklaşmış olurdu.

Ancak Maris Mackenzie'yle karşılaşmadan önceydi bu.

Kalkmadı. Daha da rahatsız edici olanı, Maris'e gülüp beyin sarsıntısının gerçekten onu etkilediğini söylemedi. Maris ufak tefek, çok zarif bir kadındı. Öylesine kırılgan görünüyordu ki onu kızdırmak ya da daha kötüsü duygularını incitmek MacNeil için korkunç bir düşüneydi.

Tek istediği onu kollarının arasında tutup sıkıca sarılmak, onu birkaç saat sonra kendilerini içinde bulacakları tehlikeye karşı korumaktı. Onu sadece kendisinden koruyamazdı. Maris'in kendisini ona tamamen açmasını istiyordu. Bu simsiyah, büyüleyici gözlerin derinliklerinde kaybolmak ve vücutları birleşirken hissedeceği müthiş haz dışında her şeyi unutmak istiyordu.

Olayların hızlı gelişimi onun dengesini bozmuştu, hepsi bu. Bir gece öncesine kadar Maris, Solomon Green'de çalışan herkes gibi onun şüpheliler listesindeydi. MacNeil en başından beri, Maris'in zarif, baş döndürücü vücudunu her gördüğünde hissettiği sıcaklığı yok saymaya çalışmıştı. Lanet olsun ki, bunun için onu görmesine bile gerek yoktu, en olmadık zamanlarda aklına geliyor, rüyalarına giriyordu Maris.

Oysa Maris onu kolaylıkla görmemezlikten gelebiliyordu. MacNeil bunu onun gibi kolay başaramadığı için kendisine çok kızıyordu. Maris çok sakın ve mağrurdu, demir gibi bir iradesi vardı. O da tıpkı MacNeil gibi işine yoğunlaşmış durumdaydı, öyle ki MacNeil'in varlığının bile farkında değilmiş gibi davranıyordu. Bu durum MacNeil için rahatsız ediciydi. Sürece dahil olması gerekirdi ama bunun yerine uzak durmak istiyordu, böylece belki Maris ona ilgisiz gözlerle bakmayacak, onu fark edecekti.

Geceler boyunca yatağında onu düşünerek yatmış, hem onu düşünmekten kendini alamamasına hem de onun kendisine karşı bu kadar ilgisiz olmasına lanet okumuştı. Onun da kendisini fark etmesini, onu istediğini bilmesini istiyordu, geceleri yatakta tek başına onu hayal ediyordu.

Maris'i, artık kendisini öfkeliendirmeye başlayacak kadar fazla istiyordu. Onunla ilgili her şey dikkatini çekiyordu. Öte yandan bu çok tuhaf bir durumdu çünkü aslında Maris'in tavırlarında çok seksi ya da çekici olabilecek bir şey yoktu. Maris sadece işiyle ilgileniyordu; asla flört etmiyor,

emrinde çalışan adamlara hoşluklar yapmıyor, asla imalı konuşmuyor, daha çekici görünebilmek için en ufak bir çaba harcamıyordu. Zaten bunu yapmasına gerek de yoktu, çıtırçıtır önünden geçecek olsa en fazla bu kadar dikkatini çekerdi zaten.

MacNeil onun daracık kot pantolonunun ufak kalçalarını nasıl sardığını ezber biliyordu, pek çok kez onları avuçlarının arasına alıp hafifçe yukarı kaldırıp kendisine hazır hale getirdiğini hayal etmişti. Giydiği dar gömleklerin sardığı göğüslerini uzun uzun incelemişti, onların şeklini de biliyordu. Vücutları birleştiğinde onun ne kadar sıkı olacağını hayal ederek heyecanlanıyordu. Tüm bu normal, ihtiras dolu anları hayal etmişti. Ancak bunun yanı sıra Maris'in sanki güneşin altında, açık havada saatler geçiren o değilmiş gibi pürüzsüz duran cildini de hayal ettiği oluyordu.

Hiçbir kadının böyle bir cildinin olmaması gerekirdi. Maris'in öylesine güzeldi ki. MacNeil onun açık kahverengi saçlarına her baktığında, güneşin ince sarı izler bıraktığı bu ipek yığının dokunmanın nasıl bir his olduğunu merak etmişti. Maris'in gözleri gece kadar siyahtı, insanı gizemli derinliklerin keşfe davet ediyor gibiydi.

İhtirasın da sıcaklık gibi dereceleri vardı, ılıktan buharlaşmaya kadar giderdi. MacNeil, Maris'e karşı hissettiği arzusun buhar seviyesine geldiğinden emindi. Maris bütün gece üzerinde sadece külot ve ona epey büyük gelen MacNeil'in tişörtüyle kollarının arasında yatmış ama MacNeil hiçbir şey yapmamıştı. Bu başlı başına bir mucize sayılırdı.

Bu, arzudan daha fazlasıydı. MacNeil'in hayatında daha önce hiç yaşamadığı türden bir istek, mutlaka tatmin edilmesi gereken bir ihtiyaçtı. Bir gece öncesine kadar Maris'le konuşmaya kalkmamıştı bile. Aslında onun neler bildiğini öğrenmesi bakımından onunla konuşması gerekiyordu ama tuhaf bir şekilde o da kendisinden uzak durmaya çalışmıştı sanki.

Oysa eğitmen Bayan Mackenzie, emrinde çalışanlarla rahat ilişki kuruyormuş gibi duruyordu. Atlar üzerinde büyümlü bir etkisi vardı, onların bakımı söz konusu olduğunda gerçek bir diktatör gibi davranıyordu. Ancak o zaman bile iyi kalpli bir diktatördü, seyislerden jokeylere kadar herkes ona saygı ve hayranlık duyuyordu. Yani aslında Maris'in ondan kaçınması karakterine tamamen tersti ama durum buydu.

MacNeil bundan kuşkulanmıştı. Zaten onun işi buydu; kuşkulanmak ve yolunda gitmeyen bir şeyleri fark etmekte. Bu yüzden Maris'in ona karşı normal görünmeyen bu tavrı onu şüpheliler listesine sokmuştu. MacNeil, geçmişinden dolayı atlara aşinaydı, zaten işe özel olarak seçilme

nedeni de buydu. Yine de FBI’da aldığı eğitimin ona kattığı bambaşka özellikler vardı, küçük ayrıntıları gözden kaçırmayan çok keskin bir bakış açısına sahipti. Bu yüzden çevresinde olup biteni sürekli gözler, hızla refleksleriyle hareket ederek hemen pozisyon alabilirdi.

Maris tüm bunları fark etmişti işte. MacNeil onun yarış atlarını öldürerek sigorta paralarına konmaya çalışan çeteden olmadığını anlamasına rağmen yine de durumu hemen anlayıp, “Sen polissin,” demesinden hiç hoşlanmamıştı. Maris o simsiyah gözleriyle çok fazla şey görüyordu, o anda da sanki ruhunu görebiliyormuş gibi bakıyordu ona.

Dürüst davranması gerekiyordu. Benliğinin her zerresi aslında olduğu yerde, yani Maris’in üstünde, bacaklarının arasında kalıp, durumu daha da kötüleştirmemesini söylüyordu ama dişlerini sıktı, söylemesi gerekeni söyleyecekti.

“Evlilik mi? Sanırım düşündüğümden daha ağır bir darbe almışsın.”

Maris alınmadı. Bunun yerine kollarını onun boynuna doladı. Yüzünde yine o baştan çıkarıcı gülümsemelerinden biri belirmişti. “Anlıyorum,” dedi kibarca. “Bu fikre alışman zaman alacak, ayrıca yapman gereken bir işin var. Şimdilik buna vakit yok. Şimdi şu lanet at katillerini yakalamak zorundasın.”

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

MARIS'in kafasını toplaması, MacNeil'den biraz uzak durarak sakinleşmesi gerekiyordu. Başını yavaşça onun omuzuna koyunca MacNeil önce bir an tereddüt etti, sonra yana kayarak Maris'i serbest bıraktı. Maris onun ağırlığından ve vücudunun sıcaklığından yoksun kalınca bir an kendini boşlukta hissetti, öyle ki neredeyse uzanıp onu yine üzerine çekecekti. Ancak MacNeal'in gri iç çamaşırındaki kabarıklık onun daha fazla tahrike dayanamayacağını gösteriyordu. Maris de onu çok istemesine rağmen birlikte oldukları ilk anın keyifli geçmesini istiyordu.

Bir sarsıntı geçirmişti, peşlerine düşmüş insanlar vardı. Ayrıca Fırtına hâlâ tehlikede sayılırdı. Tüm bunlar onların alacağı zevki bölecek unsurlardı, sabredip beklemesi daha iyiydi.

Dikkatlice doğruldu, yatağın kenarına oturdu. Elinden geldiğince başını sabit tutmaya çalışıyordu. Aspirin işe yaramıştı, başı hâlâ ağrıyordu ama en başta olduğu gibi korkunç bir şekilde zonklamıyordu. Yavaşça ayağa kalktı, odanın başının etrafında dönmediğini görünce rahatladı.

Aynı anda MacNeil de ayağa fırlamış, elini onun koluna koymuştu. "Ne yapıyorsun sen? Mümkün olduğunca dinlenmen gerek."

"Bir duş alıp giyineceğim. Eğer vurulacaksam da ayakta ve giyinikken olsun bu." MacNeil ne kadar iriydi! Tam önünde, çıplak teniyle duruyordu. Maris derin bir nefes aldı, ona yaslanıp, başının omzunun tam olarak neresine denk geldiğini ölçmemek için kendini zor tutuyordu. MacNeil'in muhteşem bir vücudu vardı, omuzları geniş ve güçlü, kolları ve bacakları

kaslıydı. Onu tanımak varken haftalarca ondan uzak durmakla aptallık etmişti Maris. Sessizce, heba ettiği günlere hayıflandı. Ona karşı neden sert bir tepki gösterdiğini, ondan neden tuhaf bir şekilde korktuğunu daha kısa bir süre içinde anlaması gerekirdi.

Bu adam onun hayatını birlikte geçireceği adamdı. Maris'in kariyeri onu nereye götürürse götürsün evi hep Wyoming'te bir dağ olmuştu ama Alex MacNeil bunu değiştirecekti. Bundan böyle evi onun yanı olacaktı, bir FBI ajanı olarak MacNeil nerede görevlendirilirse Maris'in evi de orası olacaktı. Maris, atlar olmadan hayatında derin bir boşluk hissedecekti, MacNeil'in gittiği her şehirde at eğitciliği işi bulamayacağını da farkındaydı. Buna rağmen onunla gitmeyi göze alabilirdi. Hayatında ilk kez atlarından önce gelebilecek bir adamla karşılaşılıyordu. MacNeil'e bir kez daha baktı ve aklından geçen ilk düşünce, *yarışma yok*, oldu.

MacNeil onundu. O da MacNeil'e aitti. Maris bunu tüm benliğinde hissediyordu, sanki MacNeil'e karşılık gelmek üzere yaratılmıştı.

Ancak onları saran bir tehlike vardı, bu yüzden hazırlıklı olması gerekiyordu.

MacNeil onu dikkatle, gözlerini kısarak izlemeye devam ediyordu. Onu henüz bırakmamış, kendisine çekerek ince beline sarılmıştı. "Ne düşünüyorsun, unut gitsin. Bir şey yapmak zorunda değilsin, yoldan çekil, yeter."

Bu kadar yakın durmaları çok ayartıcıydı. Maris başını onun göğsüne dayadı, yanağını sert kılıra sürdü. "Bunu yalnız yapmana izin vermeyeceğim." MacNeil'in göğüs ucu dudaklarının biraz ötesinde duruyordu, Maris başını yavaşça ona yaklaştırdı, dilini çıkararak bu kahverengi düz noktaya dokundu.

MacNeil ürperdi, Maris'i daha sıkı kavradı. Ancak diğer eliyle Maris'in çenesini tutup nazikçe yukarı kaldırırken bakışları son derece ciddiydi. "Bu benim işim," dedi. Sesi yine Maris'e tanıdık gelen o sakın tonda çıkmıştı. "Sen sivilsin, üstelik yaralısın. Bana yardım etmek istiyorsan yapabileceğin en iyi şey ayağımın altından çekilmek olur."

Maris gülümsedi. "Eğer beni biraz olsun tanısaydın böyle konuşmazdın." Maris sevdiklerini canıyla, canıyla korurdu. MacNeil'in tek başına tehlikeyle yüzleşeceğini düşünmek bile dehşete kapılmasına yeterdi. Ne yazık ki, kader oyununu oynamış, mesleği kanun dışı işler yapanlarla mücadele etmek olan bir adama âşık olmuştu. Ondan işini bırakmasını istemezdi. Ailesi de ondan at eğitciliğini bırakmasını, kaza geçirip boynu-

nu kırmasından korktuklarını söylemişti. MacNeil neyse oydu, onu değiştirmeye çalışmadan, olduğu gibi sevmesi gerekiyordu.

Maris dikleşerek MacNeil'den uzaklaştı bir an. "Yine de duş alıp giyineceğim. Kimsenin karşısına üzerimde sadece bir iç çamaşır ve tişört varken çıkmak istemem." Durdu. "Sen hariç."

MacNeil derin bir nefes aldı, Maris onun tekrar kendisini tutmak ister gibi uzandığını görmüştü. Zamanları giderek daraldığı için MacNeil'den uzaklaştı, kıyafetlerini topladı. Tam banyoya giriyordu ki aklına gelen bir düşünceyle olduğu yerde kalakaldı. Peki, MacNeil yalnız mıydı? Zane'le Chance hiçbir zaman atandıkları görevlerden söz etmezlerdi ama zaman zaman tekniklerini, eğitim gördükleri zamanları tartıştıkları olurdu. Bir FBI ajanının da tek başına çalışması beklenemezdi.

"Ortağın yakınlarda olmalı, öyle değil mi?" diye sordu.

MacNeil kaşlarını şaşkınlıkla kaldırıp gülümsedi. "Otoparkta. Biz buraya geldikten bir saat sonra o da geldi. Kimse bizi baskına uğratamaz."

Maris onun, ortağının nöbet tuttuğundan emin olmasa onunla yataкта olmayacağından ya da aralarındaki cinsel çekime kapılmayacağından emindi. Buna rağmen, her an ortağından bir haber geleceğini düşünerek hiç uyumamış olmalıydı.

"Adı nedir? Nasıl birisi? İyi adamlarla kötü adamları karıştırmayayım sonra."

"Dean Pearsall. Bir yetmiş boylarında, zayıf, saçları ve gözleri koyu renk, saçları dökülmeye başlamış. Maine'lidir. Aksanından anlarsın."

"Dışarı çok soğuk, donmuştur."

"Dediğim gibi, memleketi Maine, o yüzden alışıktır. Ayrıca hem yanında bir termos dolusu kahve var, hem de araç kaloriferini ön camın buzlanmasına engel olacak kadar çalıştırıyor."

"Arabanın üzerinde buz olmaması diğerlerini huylandırmaz mı?"

"Sadece arabanın çok uzun süredir orada olduğunu bilen birisi bundan kuşkulabilir ama insanlar genellikle buna dikkat etmezler." MacNeil kot pantolonunu alıp bacaklarından geçirdi, bu sırada merakla Maris'e bakıyordu. "Bunu düşünmek nereden geldi aklına?"

Maris ona annesi gibi, tatlı bir şekilde gülümsedi. "Ailemle tanıştığında anlarsın." Sonra banyoya girip kapıyı kapattı.

Banyoda yalnız kaldığı anda yüzündeki gülümseme silinmişti. Eğitimli bir profesyonel ve ortağı arasına girmemesi gerektiğinin farkındaydı ama artık planların yolunda gitmeyebileceğini ve insanların zarar görebileceğini

leceğini biliyordu. İnsanlar işlerinde ne kadar eğitilmiş ya da ne kadar dikkatli olurlarsa olsunlar, mutlaka bir şeyler ters giderdi. Chance defalarca yaralanmış, bunu annesinden saklamaya çalışmıştı ama Mary her seferinde anlamıştı. Maris de anlamıştı. Bunu, yüreğinin derinliklerinde, sadece çok sevdiklerinin dokunabildiği özel bir yerde hissedebiliyordu. Zane, Barrie'yi Libya'da teröristlerin elinden kurtarıırken ölümün kıyısından döndüğünde Maris korkudan aklını kaçırarak gibi olmuştu. Ancak onu kendi gözleriyle sapasağlam karşısında görünce sakinleşmişti.

Zane'in başına bu gelmişti ki, Zane bu işteki en iyi planlamacı diye bilinirdi. Aslında, Zane'in en iyi yaptığı şey, her şeyin ters gideceğini düşünerek ona göre plan yapmaktır. Kart destesinde her zaman kötü bir kart olur demişti Zane, bu yüzden Maris de her şeye hazırlıklı olmalıydı.

Avantajlarını gözden geçirdi. Yakın dövüş tekniklerini biliyordu, iyi ateş ederdi, ayrıca savaş taktikleri konusunda kimsenin beklemeyeceği kadar bilgiliydi. Öte yandan, silahı kulübesinde kalmıştı, yani silahsızdı. Belki MacNeil'den ona bir silah vermesini isteyebilirdi. Ancak onun aksi yüz ifadesini hatırlayınca bunun mümkün olmayacağını düşündü.

Öte yandan, baş ağrısı hafiflemesine ve kendini daha iyi hissetmesine rağmen hızlı hareket etmesi gereken bir durumda nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Hafızasının hâlâ yerine gelmemiş olması asıl meseleydi, düşündüğünden daha kötü yaralanmış olabilirdi.

Ona kim vurmuştu? Fırtına'yı öldürmeye çalışan kimdi? Bir hatırlayabilseydi!

İslanmamaları için saçlarını bir havluyla sardıktan sonra düşün altına geçip durdu. Hatırlayabildiklerini tekrar tekrar gözlerinin önünden geçiriyordu. Yemekten sonra ahırların oraya gidene kadar her şey normaldi. MacNeil'le karşılaştığında etraf karanlık olduğuna göre saat altı ya da altı buçuktu. Arada geçen beş saat içinde bir şekilde Fırtına'nın tehlikede olduğunu öğrenmiş, sonra da nasıl olduysa başına bir darbe almıştı.

Hiç mantıklı değildi ama, Fırtına'nın ölümünden sadece onlar maddi çıkar sağlayacağı için bu işin arkasında Stonicher ailesi olmalıydı. Aslında onu damızlık olarak kullanmaları durumunda daha fazla para kazanabilirlerdi, demek ki Fırtına'nın damızlık olarak kullanamıyorlardı.

Bu bir sağlık problemi olamazdı, Maris atlarla büyümüşü, onları hayatta her şeyden çok sever, ilgilendiği atların sağlık durumlarını en ince ayrıntısına kadar bilirdi. Fırtına, çok iyi durumda, olağanüstü güçlü ve hızlı bir attı; enerjikti, keyfi hep yerindeydi. Koşmayı sevdiği için koşan

kocaman, neşeli bir atletti o; bazen yaramazlık yaptığı olurdu ama hiçbir kötü alışkanlığı yoktu. Maris bütün atlarını severdi ama Fırtına'nın yeri başkaydı onun için. Birisinin onu öldürmek istediğine inanamıyordu, insan bu kocaman, iyi yürekli, muhteşem atlete nasıl kıyabilirdi!

Aklına sadece Fırtına'nın damızlık olarak kullanılmasında bir problem çıktığı geliyordu. Onu damızlık olarak kullanarak para kazanılamayacağı anlaşıldıysa sigorta parası cazip gelmiş olabilirdi. Bu da, yapılan testlerde Fırtına'nın kısır çıkmış olabileceğini gösteriyordu.

Eğer durum buysa, Stonicher ailesi Fırtına'yı tutup yarışlarda sokmaya devam edebilirdi. Ancak en sağlam yarış atları bile sakatlanabilir, yarış kariyeri bir anda sona erebilirdi. Özel bir yarışmada, kısırak Ruffian, erkek rakibini yenmek üzereyken yanlış bir adım atınca bacağı kırılmış, uyutulmak zorunda kalmıştı. Fırtına'dan damızlık olarak yararlanamayacaklarını anladıktan sonra yarışlardaki risk faktörlerini değerlendiren aile gerçekten de Fırtına'yı ortadan kaldırmaya karar vermiş olabilirdi.

Maris onlar hakkında düşünmek istemiyordu. Joan ve Ronald Stonicher ona her zaman düzgün insanlar gibi görünseler de yakın arkadaş olmak isteyeceği kimseler değillerdi. Kentucky'nin asil mavi kanlı ailelerinden olarak ağızlarında gümüş kaşıklarla dünyaya gelmişlerdi. Ronald, çiftlik kendisine miras kaldığı için özellikle yarış atlarına yoğunlaşmıştı. Joan ise atları kocasından daha iyi tanınmasına ve ondan daha iyi bir binici olmasına rağmen haranın gerçek işlerindense buradaki sosyal etkinliklerle ilgilenmeyi tercih eden, soğuk sayılabilecek bir kadındı. Bu ikisi, şampiyon bir atı gerçekten de sigortadan para almak için öldürebilirler miydi?

Sigorta parasını onlardan başka kimse alamayacağına göre onların işi olmalıydı bu.

Ancak bunu tek başlarına yapmış olamazlardı. Maris ikisinin de bu işi kendi elleriyle yapabileceğini sanmıyordu. Fırtına'yı öldürmesi için birini tutmuş olmalıydı ama kimdi bu? Her gün gördüğü birisi olmalıydı, atların yanında dolaşması şüphe uyandırmayan biri olmalıydı. Geçici işçilerden biri olması ihtimali yüksekti ama Maris sürekli çalışanlardan da şüphelenebilirdi. Birkaç yüz bin dolar herkesi baştan çıkarabilirdi.

Suyu kapatıp düşün altından çekilirken meseleyi zihninde tekrar tekrar evirip çevirdi. Giyinirken aklında bir düşünce çok netti: MacNeil katilin kim olduğunu biliyordu.

Kapıyı açıp dışarı çıktığında neredeyse ona tosluyordu. MacNeil, ufak giyinme alanındaki tezgâha yaslanmış, duruyordu. Bacaklarını uzatmış,

kollarını göğsüne kavuşturmuştu. O da bu arada giyinmişti. Kot pantolonu, gömleği ve botlarıyla son derece seksi görünse de Maris onu artık gri iç çamaşırıyla göremediğine hayıflandı.

Parmağını onun göğsüne dayadı hemen. “Kimin yaptığını biliyorsun, öyle değil mi?”

MacNeil onu dürtten ufak ele neredeyse eğlenerek baktı, bir kaşını kaldırdı. “Neden böyle düşünüyorsun?” diye sordu yumuşak bir sesle ama Maris’e tepeden bakan duruşuyla hâlâ hâkimiyetini belirtir gibiydi.

Maris eğer ufacık annesinin koca bir ev ahalisini çekip çevirdiğini izleyerek büyümüş olmasaydı bundan etkilenebilirdi. Ancak o da annesinin kızıydı, MacNeil’in ona tepeden bakmasına aldırmadı bile, hatta daha da sert bir şekilde dürttü onu.

“Seni Solomon Green’e getiren şeyin bir tüyo olduğunu söylemiştin. Belli ki FBI uzun süredir bu konu üzerinde çalışıyormuş, muhtemelen elinde bir şüpheli listesi vardı gelirken. Bu listedekilerden birisi şu anda Solomon Green’de çalışıyor, öyle değil mi? Sana tüyoyu veren o olmalı.” Maris kaşlarını çatı. “Neden benim de şüphelilerden birisi olduğumu söyledin, çok iyi biliyordun ki...”

“Bir dakika,” diyerek sözünü kesti MacNeil. “Şüpheliler arasındaydın. Herkes gibi. Asıl şüpheliyi biliyordum ama onun tek başına çalışmadığı açıktı. Dönen dolapta pek çok kişinin yer alması gerekiyor. Atın sahipleri asıl kâr eden kişiler ama çalışanlardan herhangi birisi işin içinde olabilir.”

Maris, birlikte çalıştığı insanların para için bir atı öldürebileceğine inanmak istemiyordu ama bunun mümkün olduğunu kabul etmek zorundaydı. “Yani onu buraya kadar takip edip izledin, onu iş üstünde yakalamak istiyordun.” Maris’in siyah gözleri alev alev yanıyordu. “Tamamen emin olmak için atı öldürmesini de bekleyecek miydin?”

“Bu, bizim de istediğimiz bir şey değil,” dedi dikkatle MacNeil. “Ancak bunun bir senaryoya dâhil olabileceğinin farkındaydık.”

Maris gözlerini kıstı. Karşısındakinin ‘resmi dili’ onu kandıramazdı. Satır aralarını dikkatle okuduğunda, MacNeil’in atın zarar görmesini istemediğini ama olaylar öyle gelişirse buna izin verebileceğini anlıyordu.

Maris ona vurmayı düşünmüyordu; çok kızgındı ama aptal değildi. MacNeil onun için fazla güçlü bir hasım olduğunu göstermişti. Yine de yüzündeki ifadeden ona vurmak istediği anlaşılmış olmalıydı ki MacNeil ani bir hareketle onun bileğini tutup göğsünde tuttu.

Maris yapabildiği kadar diklendi, çenesini kaldırdı. “Bir atın feda edilmesini reddediyorum. Herhangi bir atın.”

“Bunu ben de istemiyorum.” MacNeil nazıkçe onun çenesinden tuttu, parmağını ipek gibi teninde gezdirdi. “Ancak diğerleri bir adım atmadan önce bir şey yapamayız. Mahkemede kanıt olarak sunabileceğimiz şeylere ihtiyacımız var. Elimizdekileri işgüzar bir avukatın çürütemeyeceği kadar sağlam bir şekilde sunmalıyız ki katil elini kolunu sallayarak mahkeme salonundan çıkıp gitmesin. Üstelik bu dava sadece atların öldürülmesi ya da sigorta dolandırıcılığıyla da ilgili değil. Ahırlarda işçi olarak çalışan daha on altı yaşında bir çocuk öldürüldü. Muhtemelen adamlar bir şeyler yaparken gördü o da ama senin kadar şanslı değilmiş. Ertesi gün at ölmüş, çocuk kayıptı. Bu dediğim Connecticut’ta oluyor. Çocuğun cesedi bir hafta sonra Pennsylvania’da bulundu.”

Maris ona bakakaldı. Stonicharlar para peşine düşmüş olabilirlerdi ama anlaşılan gerçekten çok kötü insanlarla iş yapıyorlardı. Onlara karşı hissettiği sempati kırıntıları anında yok olup gitmişti.

MacNeil’in yüzündeki ifade kaya gibi sertti. “Çok hızlı hareket edip operasyonu berbat etmeyeceğim. Ne olursa olsun bu aşağılık herifleri haklayacağım. Anlıyor musun?”

Maris anlamıştı, hem de tamamen. Geriye yapacak tek şey kalıyordu. “Sen operasyonu tehlikeye atmak istemiyorsun, ben de Fırtına’ya bir şey olmasını kesinlikle reddediyorum. Bu durumda beni yem olarak kullanmak zorundasın.”

~ ALTINCI BÖLÜM ~

“**K**ESİNLİKLE olmaz.” Çok net bir cümleydi. “Mümkün değil.”

“Buna mecbursun.”

MacNeil, Maris’e alaycı bir ifadeyle baktı. “Hayatım, o kadar uzun bir süredir patronsun ki emir almayı unutmuşsun. Bu benim gösterim, senin değil. Sen de ben neyi ne zaman yapmanı diyorsam onu o zaman yapacaksın, yoksa bu iş bitene kadar kelepçelenmiş, ağzın bağlanmış olarak o tatlı poponu bir dolaba tıklmış olarak bulursun.”

Maris uzun kirpiklerini kırıştırdı. “Popomu tatlı mı buluyorsun ya-ni?”

“Öyle tatlı ki yakın zamanda ısırtıyor olabilirim.” Bu fikir MacNeil’e çok cazip gelmişti, Maris bunu onun bakışlarından anlayabiliyordu. MacNeil omuz silkti sonra. “Ancak ne kadar tatlı olursan ol, ya da kirpiklerini ne kadar hızlı kırıştıtırsan kırıştıtır, fikrimi değiştiremeyeceksin.”

Maris kollarını kavuşturdu. “Bana ihtiyacın var. Ne gördüğümü ya da bana kimin vurduğunu bilmiyorum. Stonicherlar’dan birisi ya da tuttukları adam vurmuş olabilir. Ancak benim hatırlamadığımı bilmiyorlar, seni de bilmiyorlar. Bu yüzden şu anda beni büyük bir tehdit olarak görüyor ol-malılar.”

“İşte tam da bu yüzden ayakaltından çekiliyorsun. Eğer silahı tutan Stonicherlar’dan biriye adamın ya da kadının nasıl davranacağını kestiremiyorum. Her an paniğe kapılıp, seni bir sürü tanığın önünde vurmak

gibi aptalca bir işe kalkışacak bir amatördense profesyonel bir katili tercih ederim doğrusu.”

“Neyse ki cinayet işlemeye niyetlenen biriyle konuşmuyorsun,” dedi Maris alaycı bir şekilde. Bunun karşılığında da MacNeil’in kısık bakışlarından biriyle karşılaştı. Sonra savına devam etti. “Hâlâ polise haber vermediğim için şaşırmış olmalılar. Şimdi, düşündüklerinden daha kötü yaralandığımı ve bir yerlerde kendimden geçmiş bir şekilde yattığımı sanıyorlardır. Ya da elimde polise verecek bir kanıtım olmadığını ve çok değerli bir atı çalmanın bahanesinin olmayacağını fark ettiğimi düşünüyorlardır. Her durumda, beni istiyorlar. Ben onların arayıp da bulamadığı kişiyim aslında. Fırtına’yı öldürüp bu işi benim üstüme yıktıktan sonra beni öldürebilirler. Her şey öylesine temiz olur ki, bakarsın sigorta şirketi ikramiye bile verir. Beni bulmaya can atıyorlardır.”

“Kahretsin, *olmaz*.” MacNeil yılgınlıkla başını iki yana salladı. “Kafan nasıl çalışıyor senin, hep polisiye falan mı okuyorsun sen?”

Maris memnuniyetle ona baktı. Söylediği şeyler kesinlikle mantıklıydı, diğeri de biliyordu bunu. Ancak bilmesi hoşlanması anlamına gelmiyordu. Kabul etmeme ihtimali hâlâ çok yüksekti. Maris, listeye bir de korumacılığı eklemeliydi. Bir de inatçılığı.

“Tatlım...” MacNeil ellerini onun omuzlarına koydu, hafifçe dokundu. Bu sırada Maris’in narin kemiklerini hissediyormuş gibi içi sızlamıştı. Onun bu işi ona ve Dean’e bırakması için nasıl ikna edebileceğini düşünüyordu. Bu onların işiydi, bunun için eğitilmişlerdi. Maris ortada olursa, onun için endişelenmek istemiyordu, bu onu çıldırtırdı.

İnanılır gibi değildi ama Maris bir doksan boyunda, demirden yapılmış birisi olduğuna inanıyor gibiydi ama MacNeil onun yüzünün çok solgun olduğunun ve çok yavaş hareket ettiğinin farkındaydı. Çok zarif ve ince olmasına rağmen Maris normalde bu kadar kırılğan değildi aslında, MacNeil onun nasıl ata bindiğini görmüştü. At sırtındayken pek çok erkeğin yapamayacağı şeyleri yapabiliyordu, güçlüydü.

“Olaya şu açıdan bak,” dedi Maris. “Fırtına’nın nerede olduğunu bilmedikleri sürece güvende olacağım. Ona ulaşmak için bana ihtiyaçları var.”

MacNeil tartışmadı, onu ikna etmeye uğraşmadı. Sadece başını iki yana sallayıp, “Hayır,” dedi.

Maris kapı çalar gibi MacNeil’in alına bir iki kere vurdu, yüzünde şaşırmış bir ifade vardı.

MacNeil biraz geri çekildi, o da şaşırmıştı. “Ne yapıyorsun sen?”

“Odun kafalı mısın diye bakıyorum,” dedi Maris sakın bir şekilde. “Duygularının işine karışmasına izin veriyorsun. Görmüyor musun, elindeki en iyi yem benim, kullan beni!”

Mac öylece kalakalmıştı. Bu küçük cadı onu tuttuğu gibi duvara çarparsa en fazla bu kadar şaşırabilirdi. Duygularını işine mi karıştırıyorsun demişti o? Birisinin ona böyle bir şey söyleyeceği hayatta aklına gelmezdi. İşinde iyi olmasının en önemli sebebi, duygularının hareketlerini yönetmesine izin vermemesiydi. Koşullar ne kadar gergin olursa olsun her zaman soğukkanlı kalmayı başarırdı o. Daha sonra uykusunun kaçtığı olurdu ama iş üstündeyken tam bir buz adam olurdu.

Maris konusunda duygusal davranması da mantıklı değildi. Evet, onu ilk gördüğünden beri içi gıcıklanıyordu, aralarında kimyasal bir çekim vardı. Ondandır hoşlanmıştı, bir gece öncesinden beri onun hakkında epey şey öğrenmişti. Örneğin çok hızlı düşünüyordu, iyi bir mizah anlayışı vardı ancak fazla ataktı. Ayrıca en ufak dokunuşuna bile tepki vermiş, yumuşacık vücudu eriyip gitmişti.

Mac kaşlarını çattı. Onunla birlikte olmasına engel olan tek şey Maris’in hafif bir beyin sarsıntısı geçiriyor olmasıydı. Buna rağmen neredeyse birlikte olacaklardı. Peşlerine düşmüş katilleri bile umursamamıştı o anda. Yattıklarında hiç soyunmaması gerekirdi Mac’in ama onun tenini hissetmek istemişti. Bu yüzden sadece iç çamaşırıyla kaldıktan sonra Maris’in yanına yatmıştı. Dean her an ona mesaj gönderebilirdi ama Mac eğer zamanlamayı doğru yaptıysa en az bir buçuk saatlik bir vakit vardı. Yine de, ne olursa olsun giyinik ve hazır olması gerekirdi.

Mac ise bunun yerine Maris’in üstüne çıkmış, bacaklarının arasına yerleşmişti, aklından geçen tek şey ikisini birbirinden ayıran iki çamaşırdı. Bu çamaşırları çıkarması en fazla beş saniyesini alır, ondan sonra vücutları birleşir ve başka bir şey de umurunda olmazdı.

Ancak bunda duygu diye bir şey yoktu. Bu sadece hoşlanma ve şehvetti. Derken, birlikte geçirdikleri saatlerden sonra Maris çılgınca bir fikir atmıştı ortaya, evleneceklerini söylemişti. Maris böyle hissetti diye Mac de hissedecek diye bir şey yoktu, tam tersine, durup dururken evlilik gibi bir kısıka girmeyi düşünmüyordu hiç.

Maris’i yem olarak kullanma fikri onun tepesinin tasını attırmıştı ama buna karşı çıkmasının sebebi duygusal değildi. Tamamen sağduyusuyla hareket ediyordu.

“Beyin sarsıntısı geçirdin,” dedi nihayet. “Salyangoz gibi ağır hareket ediyorsun, hiç hareket etmen gerekmiyor aslında. Yardım etmekten çok ayak bağı olursun, çünkü kendimden başka bir de sana göz kulak olmam gerekir o zaman.”

“O halde bana da silah ver.” Maris öylesine rahat söylemişti ki bunu Mac bir an yanlış duyduğunu düşündü.

“Silah mı?” diye tekrarladı inanamayarak. “Daha neler! Bir sivile silah vereceğimi mi düşünüyorsun gerçekten?”

Maris geri çekilerek ondan kurtuldu. Birdenbire Maris’in siyah gözleri büyüleyici olmaktan çıktı, bakışlarına buz gibi bir ifade yerleşti. Mac bu ifadeyi tanıyordu.

“Ben de senin kadar tabanca kullanabilirim, senden iyi olma ihtimalim bile var.”

Maris abartmıyordu. Mac bu bakışı tetikçilerde görmüştü. Kendi gözlerinde de bu ifadenin olduğunu biliyordu, bazı kadınları korkuttuğunu da.

Maris korkup kaçacak bir kadın değildi. Çok tatlı görünüyordu ama saf çelikten bir yapısı vardı.

Mac’in zihninde aniden bir ışık belirdi, Maris’i kullanabilirdi. Kurallara göre sivillerin mümkün olduğunca operasyonlara karışmaması gerekirdi ama bu her zaman mümkün olmuyordu işte. Maris haklıydı, elindeki en iyi yem oydu. Asıl onu kullanmayacak olursa operasyonu tehlikeye atardı. İçgüdüleri ve sezgileri ona bunu söylüyordu ama harekete geçebilmek için önce duygularını bir kenara bırakması şarttı.

Mac duygularını hesaba katmaya başladığını görünce şaşırdı, bu iyiye işaret değildi. Bu aptallıktan kurtulması gerekiyordu.

“Peki,” dedikten sonra montlarını aldı. Kendi montunu giydikten sonra Maris’in montunu giydirmeye başladı. “Çok az zamanımız var, bu yüzden çok hızlı hareket etmemiz gerekiyor. Öncelikle atı treylerden çıkarıp bir yere saklamamız gerek. Sonra da treyleri, dışarıdan bakan birisi Fırtına’nın orada olmadığını anlamayacak şekilde yerleştirmeliyiz. Sonra buraya geliriz tekrar. Sen kamyonu sürersin ben de şoförün dinlenme kabini, battaniyelerin altında saklanırım.” Mac banyonun lambasını söndürdükten sonra Maris’i kapıya doğru itti. “Dean’i yolun alt kısmına gönderirsek diğerlerinin geldiğinden haberdar olabiliriz. Ondan sonra Dean de gelir, treylerde yerini alır. Bizi önceden uyaracaktır. Sen sadece onların kamyonu görmesini sağla, peşine düşerler.”

Kapıya varmışlardı. MacNeil ışıkları söndürdü, cebinden küçük bir telsiz çıkardı. “Her şey yolunda mı? Biz geliyoruz,” dedi tuşlara basıp.

“Efendim?” Ortağı irkilmişti. “Evet, yolunda. Ne oldu, sorun ne?”

“Birazdan anlatırım.”

Mac telsizi cebine koyduktan sonra kapının zincirini çözdü. Bir an durduktan sonra dönüp Maris’e baktı.

“Bunu yapabileceğinden emin misin? Eğer başın çok ağrıyorsa söyle, daha kötüye gitmesin.”

“Yapabilirim.” Maris’in sesi sakın ve kendinden emindi.

“Peki öyleyse.” Mac kapıyı açınca soğuk hava buz gibi Maris’in yüzüne çarptı. Üzerinde kalın montu olmasına rağmen ürpermisti. Meteoroloji bir soğuk hava dalgasının geleceğini haber vermişti, onu hatırladı. Bir gün önce, öğleden sonraki haber bültenini izlemişti, herhalde üzerinde o yüzden kalın bir mont vardı. Sabah giydiği ince kot mont yerine bu kalın montu giydiğine seviniyordu.

Sıcak otel odasından çıkarken etrafına bakındı. Motelin idari bürosu ve otoyol sağ tarafında kalmıştı. MacNeil onu kolundan tutup sola yönlendirdi, üzeri buz tutmuş eski model bir kamyonun etrafından dolaştırdı. “Bir dakika bekle,” dedikten sonra Maris’i kamyonun arkasında bıraktı, kendisi sürücü tarafına geçti, kapıyı açıp içeri uzandı.

Maris önce anahtarların cılız şingirdama sesini duydu, ardından motor önce çalıştı ve ardından rölantide kaldı. Aracın iç ışıkları yanmamıştı, demek ki MacNeil bu ayrıntıyla daha önce ilgilenmişti.

İç ışıklar. MacNeil kamyonun kapısını kapatırken motelin neon tabelasından gelen ışık bir an yüzünü aydınlatmıştı. Bu görüntü aynı zamanda Maris’in hafızasında da bir yeri aydınlatır gibi olmuştu.

Bir gece önce MacNeil’in aracı sürdüğü anları hatırlıyordu. Yüzünde yine çok ciddi bir ifade vardı. Maris durumunu ondan gizlemeye çalışmıştı. Başının çok kötü ağrıdığını, kendisini çok zayıf hissettiğini ona söylemeye korkuyordu. MacNeil fazla konuşmuyor, sessiz karanlıkta kamyonu sürüyordu ancak Maris onca acısına rağmen aralarındaki çekimin neredeyse gözle görülebilir derecede somut olduğunun farkındaydı. Eğer ona ona zaafını belli edecek olursa MacNeil’in hemen ona yaklaşacağından da emindi. Bu yüzden gelmişti onunla, yoksa derdi Fırtına değildi.

Başına aldığı darbe yüzünden çok da sağlıklı düşünemiyordu. Fırtına’nın güvende olmadığını düşünmek onu çıldırtmıştı, onu korumak için elinden geleni yapıyordu ama MacNeil’e güvenip güvenemeyeceğinden

emin değildi. Ondan yardım istemekle büyük bir riske girmişti, MacNeil de sorgusuz sualsiz ona yardıma koşmuştu ama daha sonra Maris'in zihni hem geçirdiği sarsıntı hem de MacNeil'in onda uyandırdığı hisler yüzünden karmakarışıkta.

Sonra kendisini tam da korktuğu gibi, yatakta, onun altında bulmuştu. Ancak MacNeil ona hiçbir şey yapmamıştı, kendisine âşık etmek dışında.

MacNeil, Maris'e bakmadan, "Hadi gel," dedi alçak bir sesle. Maris dışında her yere bakıyordu aslında, çevreyi gözden geçirip en ufak ayrıntıyı zihnine kazıyordu.

Henüz sabah karanlığıydı, etraf sessizdi. Hava o kadar soğuktu ki nefesleri hemen ince buz kristallerine dönüşüyordu. Gökyüzünde tek bir yıldız yoktu, hafiften kar atıştırmaya başlamıştı. Maris, kot pantolonundan geçen buz gibi ayazla ürperdi.

MacNeil, Maris'in önüne düşüp onu park yerindeki steysin vagon bir Volvo'nun yanına götürdü. Maris dikkatli yürüyordu, baş ağrısı hâlâ dayanılabilir düzeydeydi.

Aracın yanına geldiklerinde MacNeil arka kapıyı açıp Maris'i içeri soktu, sonra öne geçip ortağının yanına oturdu. Dean Pearsall tam olarak MacNeil'in tarif ettiği gibi; ince, kara kuru biriydi. Şaşırmış görünüyordu. "Neler oluyor burada?"

MacNeil kısaca planı anlattı. Pearsall dönüp arka tarafta oturan Maris'i kuşkuyla süzdü.

Maris onun konuşmasına fırsat vermeden, "Yapabilirim," dedi.

MacNeil, "Çok hızlı çalışmamız gerekiyor," diye araya girdi. "Video düzeneğini kurabilecek misin?"

Pearsall cevap verdi. "Belki. Çok yaklaştık."

"Öyleyse daha fazla vakit kaybetmeyelim." MacNeil torpido gözünden bir tabanca çıkardı, kontrol ettikten sonra Maris'e verdi. "38'lik bir Revolver bu, beş atış yapabiliyor."

Maris anladığını göstermek için başını salladıktan sonra silahı eline alıp kendisi inceledi. MacNeil onun silahı kontrol etmesini hafifçe gülümseyerek izledi. Kendisi de silahının hazır olup olmadığı konusunda bir başkasının sözüne güvenmezdi.

"Yanındaki koltuğun üzerinde kurşungeçirmez yelek var. Sana epey büyük gelecektir ama yine de giy," dedi MacNeil.

"O senin yeleğin," dedi Pearsall.

"Evet ama o giyecek."

Maris revolveri cebine koyduktan sonra yeleği aldı. “Bunu kamyonu koyacağım,” dedikten sonra kapıyı açıp dışarı çıktı. “Acele etmeliyiz.”

Kar lapa lapa yağmaya başlamıştı. MacNeil’le otoparkı geçip kamyonu doğru yürürlerken kar ayaklarının altında gıcırdıyordu. MacNeil’in biraz önce motoru çalıştırması işe yaramış, motorun sıcaklığı ön camdaki karın epey bir kısmını eritmişti, bu kadarı da aracı kullanmaları için yeterliydi.

MacNeil otobana çıkana kadar ışıkları yakmadı, ancak çevrede başka bir araç bulunmadığından emin olunca ışığı yaktı. Daha önce olduğu gibi yine açık yeşil renkli bir ışık aydınlatıyordu şimdi yüzünü.

Maris montunu çıkarıp kurşungeçirmez yeleği giydi. Yelek ona epey büyük olmuştu, kalçalarına kadar iniyordu ama yeleği giymemek için tartışmayacaktı. MacNeil’in onu dinlemeyeceğini biliyordu.

“Dün gece de araba kullandığını hatırlıyorum.”

MacNeil dönüp ona baktı. “Hafızan geri geldi mi?”

“Tamamen değil. Hâlâ kafama kimin vurduğunu ya da Fırtına’yı kimin aldığını bilmiyorum. Bu arada, bana söylemen gerekmez mi?”

MacNeil homurdandı. “Sana kimin vurduğunu ben de bilmiyorum. Şüphelendiğim üç kişi var ama daha fazlası da olabilir.”

“Joan’la Ronald’ı biliyorum. Solomon Green’de kimi takip ediyordun?”

“Yeni veteriner, Randy Yu.”

Maris sessizleşti. Bu isim onu şaşırtmıştı. Aslında o da çiftliktekileri gözünün önünden geçirip, kimin bu işe karışmış olabileceğini bulmaya çalışıyordu. Aklına gelen pek çok isim vardı Randy kesinlikle bu isimlerden birisi değildi.

Randy Yu çiftliğe yeni gelmişti. Maris’le bir arkadaşlığı yoktu ama Maris zaten hemen yakınlık kurmak derdinde olmamıştı. Veteriner onun için çok önemliydi çünkü sevgili atlarının sağlığı ona emanet olacaktı. Bir at çiftliğinde en az eğitmen kadar önemli ve değerli kişilerden biriydi veteriner.

Maris, Randy’nin de çalışma tarzını beğeniyordu, adam dört bacaklı hastalarına hep büyük bir şefkat ve ilgiyle yaklaşıyordu. Yarı Çinli olan veteriner otuzlu yaşlarındaydı, bir veterinerin olması gerektiği gibi, son derece güçlüydü. Maris eğer gerçekten de onunla boğuştuysa sadece kafasındaki şişlikle kurtulduğu için şanslı sayılırdı. Elbette ona saldıran kimse

Maris'in dövüşmeyi bilmesini beklemediği için şaşırmış olmalıydı, bu da ona avantaj sağlamıştı herhalde.

“Çok mantıklı,” dedi bir süre düşündükten sonra. “Çabucak bir iğne yaparak Fırtına'nın kalp krizi geçirmesini sağlayabilirdi, bu da doğal bir ölüm gibi görünürdü. Silahla öldürmekten çok daha temiz bir iş doğrusu.”

“Ama sen planlarını bozdun. Şimdi silah kullanmaktan çekinmeyecekler, üstelik hem atın hem de senin üzerinde.”

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

FIRTINA çok mutsuzdu. Yalnız kalmaktan da, o kadar uzun süredir treylere tıklılmaktan da hiç hoşlanmamış, hem acıkmış hem de susamıştı. MacNeil treyleri ormanın derinlerinde bir yere saklamıştı. Maris onun ormanın bu kadar içlerine treyleri nasıl sokabildiğine bile akıl sır erdirememişti. Fırtına da çevresinden hoşlanmış görünmüyordu. O, açık alanlara, sıcacık ahırlara, çevresinde sesler olmasına ve insanlara alışık bir attı.

Maris'le MacNeil kamyonundan indikleri anda Fırtına'nın öfkeyle kişneyerek arka ayaklarıyla treylere çifteler savurduğunu duydular.

Maris başının zonklamasına aldırmadan hızla treylere koştu. "Kendine zarar verecek!" Fırtına bacağına kıracak olursa uyutulması gerekirdi. Maris treylerin arka kapısını açarken bir yandan, "Tamam bebeğim, geçti," diye onu avutmaya çalışıyordu. Atları sakinleştirirken kullandığı ses tonuyla konuşuyordu. Fırtına kapıyı çiftelemeyi hemen bırakmıştı, Maris onun siyah kulaklarının dikildiğini görür gibiydi.

"Tut şunu." Maris kapıyı açmak için uzandığında MacNeil elini uzatarak onu durdurdu. "Onu ben çıkartırım. Şu anda sinirli durumda, seni tekmelemesini istemiyorum. Sen kenarda dur ve onunla konuşmaya devam et."

Maris ona düşünceli bir şekilde bakarak kenara çekildi. Adam gerçekten de sanki o hayatında ilk defa yaralanmış gibi davranıyordu. Atlarla çalışan birisi tekmelenmeyi, ısırılmayı, yaralanmayı ve atın sırtından atılmayı göze almalıydı. Gerçi Maris çocukluğundan beri hiç at üstünden

düşmemişti. Yine de pek çok kez yaralanmıştı. Her iki kolu ve köprücük kemiği kırılmış, daha önce de beyin sarsıntısı geçirmişti. İnsan bu kadar korumacı bir adamla nasıl başa çıkabilirdi acaba? Özellikle de evlendikten sonra?

Bunun için önündeki örnek annesiydi. Maris, annesini düşünerek gü-lümsedi. Annesi asla yapacağından geri kalmazdı. Önce babasının etrafındaki çemberleri daraltır, dikkatini seksle dağıtır, sonra mücadele yöntemi-ni seçer ve bazen de babasının kazanmasına izin verirdi. Kaybettiği zaman çok üzülmeyeceği durumlarda böyle yapar ama mutlaka kazanmak istedi-ği mücadelelerde babasına hiç kulak asmazdı.

MacNeil, iri aygırı treylerden becerikli bir şekilde çıkarmayı başardı. Fırtına yine çevresinde birileri olduğu için çok sevinmişti. Sevincini etraf-ta hoplayıp zıplayarak belli ediyor, dört yaşında bir ufaklık gibi kafasını MacNeil'e sürterek sevgi gösterilerinde bulunuyordu.

Aslında Maris, Fırtına'nın bu yakın temasına maruz kalmadığı için mutluydu, ya da onun hareketlerini kontrol etmeye çalışmak zorunda kal-maması onun açısından daha iyi olmuştu. Fırtına onun yanında daha sakin olabilirdi, genel olarak atlar onu çok yatıştırıcı bulurdu ama hâlâ başı zonklarken en ufak bir hareket bile onun için çok zordu.

MacNeil, Fırtına'yı treylerden uzaklaştırırken hayvanın nalları orman zeminin kaplayan çam iğneleri ve kuru yaprak örtüsünde yumuşak sesler bırakıyordu.

Fırtına'nın yularını bir ağaca bağladıktan sonra hayvanın ıslıl ıslıl boy-nunu okşayan MacNeil, Maris'e döndü. "Tamam, şimdi gelebilirsin. Ben treyleri yeniden yerleştirirken sen onu biraz oyala, rahatlat."

Maris hemen Fırtına'nın yanına gitti, yumuşak bir sesle, fısıltıyla ko-nuşup hafifçe okşayarak onu rahatlatmaya çalıştı. Fırtına hâlâ aç ve su-suzdu ama meraklı bir hayvan olduğu için etrafında olup bitenler ilgisini çekip onu meşgul ediyordu. Bu sırada, peşlerinden gelmekte olan Dean Pearsall da onlara yetişmiş, arabasını, farları etrafı aydınlatacak şekilde park etmişti.

MacNeil kamyonu binip geri manevra yaptı, biraz uğraştıktan sonra treyleri kamyonun arkasına takmayı başardı. Bu işte çok usta olduğu bel-liydi, başka birisinin tam doğru pozisyonu bulması çok daha uzun sürebilirdi. Maris onun bir FBI ajanına göre çok becerikli olduğunu düşündü. Anlaşılan, şimdi ajan olsa da geçmişinde atlarla epey çalışmıştı.

Kar yağışı artmaya başlamıştı, ağaçların çıplak dalları beyaz bir örtüyle kaplanıyordu yavaş yavaş. Çamların iğne dalları beyazla ilk örtülen yerlerdi. MacNeil treyleri dar tarafı yola bakacak şekilde yerleştirdi. Böylece o taraftan gelenler Fırtına'nın içeride olmadığını anlayamayacaklardı. Treylerin geniş tarafında pencereler vardı ama dar tarafında yoktu.

MacNeil, treyleri istediği gibi yerleştirdikten sonra kamyonla bağlantısını çözdü, kamyonu uzaklaştırdı. Bu sırada Pearsall işe koyulmuş, treylerin altına bir kamera yerleştirmişti. Kamerayı fark edilecek bir yerde değildi ama çekim yaptığı açı gayet genişti, treylere yaklaşan birisini tam olarak çekebilirdi.

MacNeil, Maris'e döndü. "Dean çalışırken Fırtına'yı ağaçların arasına götürelim." Saatinin kendinden ışıklı kadrana baktı. "Beş, bilemedin on dakika içinde buradan ayrılmamız gerek."

Treylerde, bir gün önce Solomon Green'e getirilen kısırağın üzerine örtülen battaniyeler vardı. Maris en koyu renkli battaniyeyi alıp Fırtına'nın geniş sırtına attı.

Fırtına bundan hoşlanmıştı, hoşlandığı bir şey olduğunda yaptığı gibi alçak bir kişneme sesi çıkarmıştı. Maris bunun üzerine gülerek uzandı, Fırtına'nın boynuna sarıldı. Fırtına da diliyle nazikçe onun saçlarına dokundu. Sanki Maris'in çok da hızlı hareket edemeyeceğini anlamış gibiydi.

"Bu taraftan." MacNeil eline bir fener tutuşturduktan sonra Fırtına'nın yularını çözdü ve hayvanı ormanın daha da derinliklerine götürmeye başladı. Diğer koluyla da Maris'e sarılmış, yürürlerken onu çok yakınında tutuyordu. Ancak yeleşin ve Maris'in kalın montunun üstünden onu hissetmesi mümkün değildi bu yüzden elini hem montun hem de yeleşin altından geçirerek elini onun bel kıvrımına koydu.

Karanlıkta patikada ilerlemeye çalışırken, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Arada ağaç kütüklerinin üzerinden atlıyorlar, çalılardan dikenlerine takılıyorlardı, zor bir yoldu.

"İyiyim." Maris gülümsedi, onun yapılı vücudundan ve sıcaklığından güç almak istemiş gibi ona iyice sokuldu. "Daha önce de sarsıntı geçir miştim. Bu seferki de çok eğlenceli değil ama ilk sarsıntım kadar kötü değil aslında. Ağrım giderek hafifliyor, bu yüzden neden hâlâ bir şey hatırlamadığımı anlayamıyorum."

MacNeil onun belini hafifçe sıktı.

“Beyninin farklı bir yeri etkilenmiş olmalı. Hafızan parça parça yerine geliyor, yarın muhtemelen her şeyi hatırlıyor olacaksın.”

Maris de öyle umuyordu. Hafızasındaki boşluklar onu huzursuz ediyordu. Başına darbe gelmeden önce ve sonra olanların bir kısmını hatırlamaya başlamıştı, yani aslında hatırlayamadığı sadece birkaç saatlik bir zaman dilimi kalmıştı. Yine de her şeyi hatırlayamamak hoşuna gitmiyordu. MacNeil’le arabada gittiklerini hatırlıyordu ama otele vardıklarını neden hatırlamıyordu?

En çok bunu merak ediyordu.

“Kendim mi soyundum ben?”

Başını kaldırıp MacNeil’e baktığında onun hafifçe gülümsediğini gördü, konunun bu kadar hızlı değişmesini eğlenceli bulmuştu demek ki, buna şaşırmadı.

Mac o anlar gözünün önünden geçiyormuş gibi dalgın bir ifadeyle boşluğa bakıp bir an durduktan sonra daha da gizemli bir ifadeyle gülümseyip, “Ortak çabaydı diyelim,” dedi.

Bir saat önce olsa Maris utanabilirdi ama şimdi utanmamıştı. Bunun yerine, onun kendi tişörtünü çıkarıp ona giydirdiğini düşünmek, tişörtün yumuşak dokusunu teninde hayal etmek onu heyecanlandırmıştı.

“Bana dokundun mu?” Maris’in fısıltıyla söylediği sözler sıcak bal gibi sarmıştı MacNeil’i, içi ürpermişti. Maris’in bu fıkirden hoşlandığını anlamıştı.

“Hayır, perişan durumdaydın, öyle bir şeye hiç hazır görünmüyordun.” Ancak MacNeil bunu gerçekten çok istemişti. Günlerdir hayalini kurduğu şeye kavuşmak üzere olduğunu düşünmüş ama kendini kontrol edip tutmuştu.

Tam o sırada yollarını kesen bir kütüğe denk geldiler, MacNeil ona destek olarak kütüğü aşmasına yardımcı oldu ama gözlerinin önünde Maris’in yatağın kenarında, üzerinde sadece külotuyla oturması canlanmıştı. Maris’in dik, ufak ama yuvarlak göğüsleri vardı, göğüs uçları koyu pembe taç yaprakları gibiydi.

MacNeil, Fırtına’nın yularını çekti, aslında o anda tek yapmak istediği şey, Maris’e dokunmaktı, avuçlarını onun sıcak ve diri vücuduyla doldurmak, onu okşamak istiyordu.”

“Peki öyleyse,” dedi Maris dalgın bir sesle. MacNeil onun gece siyahı gözlerinde belli belirsiz bir memnuniyet ifadesi görmüştü.

Derin bir nefes alarak kendini kontrol etmeye çalıştı. Kaybedecek bir dakikaları bile yoktu, değil bir saat. Bir saat mi? Kendi kendine kızdı içinden. Kimi kandırıyordu? O kadar tahrik olmuş durumdaydı ki o kadar uzun süreceğini sanmıyordu bile.

“Daha sonra,” diye söz verdi. Sesi ihtirastan iyice boğuk çıkmıştı. Daha sonra bu mesele hallolup işini bitirdiğinde ilgilenenecekti Maris’le. Onu bir odaya kapatacak, kapıyı kilitleyip telefonun fişini çekecek, hiç acele etmeyip tüm enerjisini ona harcayacaktı. Ancak bunu daha sonra yapmak zorundaydı, Maris bir sarsıntı geçiriyorken ona elini süremezdi. Bunun için en az iki gün beklemek zorunda olduğunu hesaplıyordu, Maris’in baş ağrısı ancak o zaman geçerdi.

MacNeil durup geriye baktı. Farların ışığını görmüyorlardı, epey ilerlemişlerdi. Biraz ileride kuytu bir boşluk çarptı gözüne, Fırtına’yı hemen oraya yönlendirdi. Ormanın içinde ağaçların oluşturduğu bir ufak bir açıklıktı burası, ön tarafını ağaçlar kapatmıştı, yukarıya doğru uzayıp giden dallar kar yağışına da engel oluyordu.

MacNeil yuları alçak bir dala bağlarken, “Burada birkaç saat kalacaksınız artık,” diye konuştu Fırtına’yla. Fırtına yularının izin verdiği ölçüde, az sayılmayacak bir alanda dolaşabilecek, yapraklar ve otlarla keyfine bakabilecekti.

Maris de atın alnını okşayarak, “Uslu dur,” dedi hayvana. “Fazla kalmayacağız. Sonra gelip seni kocaman ahırına götüreceğiz, en sevdiğin yiyecekleri vereceğiz. Tatlı niyetine de elma yersin.” Fırtına hafifçe kiş-nedi, anladığını göstermek ister gibi başını aşağı yukarı birkaç kez salladı. Maris onun sözlerinin ne kadarını anladığını bilmiyordu ama sözcüklerin arasına gizli sevgiyi anladığından emindi. Fırtına onun iyi şeyler söylediğini biliyordu.

MacNeil el fenerini ondan aldı, dönüş yoluna koyulduklarında yine ona sarıldı. Fırtına onların ayrılmasını protesto etmek için bir iki kere kiş-nedi ama ondan uzaklaştıkça sık ağaçların da etkisiyle sesini duymaz oldular. Maris onu orada yalnız bıraktığı için huzursuzdu. Bu duyarlı atın hiç alışıkmadığı bir ortamda, ormanın ortasında ne kadar çok ürkebileceğini biliyordu. Ancak bunu onun iyiliği için yapmak zorundaydılar. Atın bunları anlayabilmesini çok isterdi.

Etraf çok sessizdi, sadece yürüdükçe ayaklarının altında hışırdayan yaprakların sesini duyuyorlardı. Başka koşullar altında Maris, Mac’le ormanda böyle bir yürüyüş yapmaktan çok hoşlanabilirdi bile. Onun da

kendisi gibi açık havada vakit geçirmekten hoşlandığını çiftlikte, birlikte çalıştıkları birkaç haftada fark etmişti hemen.

“Ne yapacağını biliyorsun,” dedi MacNeil. Sesi son derece ciddiydi, Maris’in tersine tamamen operasyona odaklandığı belliydi.

“Seni otoyolda çok yakından takip etmeyeceklerdir çünkü şüphelenmeni istemezler. Sen ne yap et, yoldan saptığın yeri mutlaka görmelerini sağla, ondan sonra da mümkün olduğunca hızlı giderek zaman kazan. Nasılsa izlerini takip edeceklerdir. Sonra kamyonu park et, araçtan in ve ağaçların arasına gizlen. Sakın zaman kaybetme, benim ne yaptığımı bakmak için arkana dönme. Korunaklı bir yerde gizlen, ben ya da Dean yanına gelene kadar da sakın kırırdama. Eğer başka biri gelecek olursa silahını kullan.”

“Senin bu yeleğe benden daha çok ihtiyacın var.”

Maris, Mac’in söylediklerini bir türlü kabul edemiyordu. İşlerin kötüye gidebileceğini düşündüğü için endişe içindeydi. MacNeil’i, üzerinde bir koruma olmadan tehlikenin göbeğine gönderiyordu.

MacNeil bu konuda onu dinlemeyi hiç düşünmüyordu bile. Operasyona bir sivil karıştırmaları bile yanılttı zaten. Karıştıysa da onu çok iyi korumak zorundaydılar.

Ters ters Maris’e baktı. “Sen tamamen ortadan kaybolamadan sana ateş edebilirler. Senin bu işte yer almana sadece bu yeleği giymen şartıyla izin verebilirim.”

Yine o inatçı damar kendini belli etmişti işte. Maris artık MacNeil’i yanlışlıkla kesecek olsa kan değil inatçılık akacağını düşünmeye başlamıştı. Bu adamla birlikte olmak giderek enteresan bir hâl alıyordu. MacNeil’in daha önce söylediği gibi, patronluğa alışkındı Maris, çevresine emirler verirdi. Aynı şekilde MacNeil de emir vermeye alışkındı otoriter bir kişilikti.

Maris ileride çok kavga edeceklerini görür gibiydi. Bir ipte iki cambaz oynamayacağı için sık sık çatışacaklardı muhakkak ama sonra barışacaklardı. Her dediğini hemen kabul eden bir adamdansa ona karşı çıkan otoriter bir adamı her zaman tercih ederdi Maris.

Döndüklerinde Pearsall’ı onları bekler durumda buldular, treylerin altına kamerayı yerleştirmişti çoktan.

“Her şey hazır,” dedi Pearsall. “Kamerada altı saatlik bir kaset var, pili tamamen dolu. Şimdi kötü adamlar gelmeden yerimizi alabilirsek hazırız.”

MacNeil başını sallayarak onayladı. “Önce sen git. Sen gözden kaybolduktan sonra peşine düşeriz. Eğer şüpheli bir şey görecektir gibi olursan bize haber verirsın.”

“Öyleyse bana fazladan birkaç dakika verin, motelin otoparkına da bir bakıp yeni gelen olmuş mu diye kontrol edeyim. Sonra geri çekilip pozisyon alırım.” Pearsall arabaya atlayıp yola çıktı. Farları bir süre karanlık ormanı aydınlattıktan sonra gözden kayboldu.

Maris’le MacNeil arabanın sesinin giderek uzaklaşmasını dinlediler. Koyu bir karanlığın içinde kalmışlardı. Ormanın sessizliği ve karanlığı ürkütücüydü, Maris ürperdi.

MacNeil kamyonun yolcu kapısını açtı, Maris’i belinden tuttuğu gibi kaldırıp koltuğa oturttu. Karanlıkta yüzü belli belirsiz seçilebiliyordu. “Ne olursa olsun, kendine dikkat et,” diye homurdandıktan sonra Maris’e uzandı.

Dudakları soğuk ve sertti. Maris hemen onun boynuna sarıldı, dudaklarını aralayarak onun öpüşüne karşılık verdi. MacNeil’in dili, dudaklarının tersine sıcacıktı. Maris içi titreyerek ona daha fazla yaklaştı. Yine de bu yeterli değildi, daha fazlasını istiyordu. Maris koltukta yan dönerek onunla yüz yüze geldi, kendisini ona iyice yaklaştırtırken daha ihtiraslı öpüşmeye başladılar.

İlk öpüşmeleri olmasına rağmen ne acemilikleri vardı ne de birbirlerini keşfetmeye çabalıyorlardı. Birbirlerini ezelden beridir tanıyor gibiydiler, tutkularının ve arzularının yoğunluğu onları birbirine yaklaştırmıştı. Vücutları henüz bir araya gelmemiş olabilirdi ama onlar birbirine aitti. Aralarındaki görünmez bağlar onları ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlıyordu, sanki bir ağ örüyordu. Ağın tamamlanmasına az kalmıştı.

MacNeil kendisini zorlukla Maris’ten çekti, soluk soluğa kalmıştı. “Daha fazla olmaz. Şimdi değil. Tamamen hazırım ama eğer şimdi...” Birden geriye bir adım attı. “Gitmemiz gerek. Şimdi.”

“Dean’e yeterince zaman verdik mi?”

“Ne bileyim ben! Sadece, neredeyse pantolonunu çıkarmama on saniye kalmıştı, onu biliyorum. Eğer şimdi gitmezsek tüm plan mahvolur.”

Maris ondan ayrılmak istemiyordu. Kolları ona sarılmak, bacakları onun kalçalarını hissetmek istiyordu. Ancak yine de onu bıraktı, durumunu da farkındaydı.

MacNeil bir adım daha geri çekilirken Maris de koltuğunda tekrar karşıya bakacak şekilde oturdu. MacNeil onun kapısını kapattıktan sonra

sıkıntılı bir şekilde ön tarafı dolaştı, sürücü koltuğuna oturdu, direksiyon başına geçti. Yüzünden çok keyifsiz olduğu anlaşılıyordu.

Maris onun sağlıklı düşünmesine engel oluyordu. Yapması gereken işi unutup neredeyse sadece seks düşünür hale gelmişti. Üstelik genel anlamda bir seks değildi düşündüğü, sadece Maris'i düşünüyordu. Tamamen doyana dek onunla defalarca sevişmenin hayalini kuruyordu.

Ona doyduğunu hayal etmeye çalıştı ama beceremedi. Daha önce birlikte olduğu başka kadınları gözünün önüne getirmeye çalışıyordu ama ne isimlerini ne de yüzlerini hatırlayabiliyordu. Sadece Maris'in dudaklarını, göğüslerini, bacaklarını düşünebiliyordu. Maris'in sesi, kollarının arasına aldığı vücudu, yastığa yayılmış saçları vardı onun için sadece. MacNeil onunla düş aldığını, her sabah kahvaltı masasında karşısında oturduğunu, dolaptaki giysilerinin yanında onun giysilerinin durduğunu hayal ediyordu.

En korkuncu ise bunları çok kolay bir şekilde hayal edebilmesiydi. Onu bundan daha fazla korkutacak tek şey ise, hayal ettiklerinin gerçekleşmeme ihtimaliydi. Maris'e bir şey olabileceğini düşünmek bile aklının başından gitmesine yetiyordu.

Bu sırada ormandan çıkmışlardı. MacNeil kamyonu tekerlek izleriyle dolu bir şarampolden geçirerek otobana çıkardı. Yolun iki tarafında da ışık yoktu. Kamyonun far ışığında iri kar tanelerinin dans edip döne döne yere düştüğünü görüyorlardı, gökyüzünü kara bulutlar kaplamıştı.

Telsiz hâlâ sessiz olduğuna göre Dean şüpheli bir şey görmemiş demkti. Birkaç dakika sonra kaldıkları motelin ışıkları görüldü, bundan birkaç saniye sonra da Dean'in arabasının yanından geçtiler. Dean arabayı kenara çekmiş, onların geldiği yöne bakacak şekilde durmuştu. Araç sanki öylesine duruyormuş gibiydi ama Mac, Dean'in orada olduğunu ve her şeyi gözlediğini biliyordu. Ona görünmeden motele hiçbir araç giremezdi.

MacNeil motelin otoparkına girdikten sonra Maris'in daha sonra rahat çıkabilmesi için boş yerlerden birine geri geri park etti. Sonra farları söndürmesine rağmen motoru kapatmadı, dönüp Maris'e baktı. "Ne yapacağını biliyorsun. Sadece o kadarını yap, anladın mı?"

"Anladım."

"Tamam. Şimdi kamyonun arkasına geçiyorum. Eğer bunlar çok erken ateş etmeye başlarsa aşağı ön tarafta yere yat ve kıpırdama."

"Peki efendim." Maris'in sesi bu kez kuru çıkmıştı.

MacNeil, eli kapının kolunda, bir an durdu. Maris'e baktıktan sonra anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı, bir an sonra Maris yine kollarındaydı, MacNeil onu sertçe, mutlaka öpmesi gerekiyormuş gibi öptükten sonra yine aniden bırakıp kamyonundan indi. Başka bir şey söylemeden kapıyı kapattı, arka taraftan sürücü kabinine geçti, uzanıp saklandı. Şimdi katilin ortaya çıkmasını bekliyordu.

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

MOTEL ana yoldan ayrılan ufak bir ara yolun sonundaydı. Anayol motelin önünde kalıyordu, ara yolsa sağ tarafındaydı. Dean daha oraya varır varmaz ara yolu kontrol etmiş ve bu ara yolun ormanlık arazide öylesine uzayıp gittiğini görmüştü. Peşlerine düşmüş olanlar o tarafta değillerdi çünkü bu yol aslında bir yere gitmiyordu.

Stonicherler ve/veya kiralık katilleri otoyol üzerindeki motelleri kontrol ederek Mac'in geride bıraktığı izleri takip ediyor olmalıydılar. Planlarına göre Maris motelin arkasından çıkarken kendisini onlara bir gösterecek ve ara yola girecekti. Önce sola, sonra sağa sapacak ve otoyola çıkacaktı. Adamlar onun kamyonun arkasında bir at treyleri olmadığını hemen fark edecekler, böylece onun yolunu kesip işi hemen halletmektense Fırtına'ya ulaşmak için Maris'i takip edeceklerdi.

En azından Mac işlerin böyle olduğunu umuyordu. Eğer gerçekten de peşlerinde Yu varsa senaryonun bu olacağından emindi çünkü Yu bir profesyoneldi. Ancak eğer yanında birisi varsa, tahmin dışı hareketlerin yüzdesi çok artıyordu.

Kamyonun arkası çok soğuktu. Mac battaniyeleri almayı unutmuştu ve hâlâ kar yağıyordu. Mac montuna sıkıca sarıldı, en azından dışarıda olmadığı için haline şükretti.

Dakikalar geçiyordu. Sabırla bekliyorlardı, gerilim artmıştı. Nihayet şafak sökmeye başlamış, karanlık yerini koyu bir griye bırakmaya başlamıştı. Ancak güneşin tam olarak doğmasına daha en az bir saat vardı.

Biraz sonra trafik akmaya başlayacak, Dean'in iz sürmesi zorlaşacaktı. Motelden ayrılanlar trafiği daha da karıştıracaktı. Ayrıca gün ışığı Maris'in ormanda saklanması da zorlaştıracaktı.

"Hadi ama," diye söylendi Mac. Neden bu kadar zor olmuştu?

Sanki bunu bekliyormuş gibi telsizinden sinyal sesi geldi. Mac hemen mandalına basarak telsize cevap verirken aradaki camı tıklatarak Maris'i de harekete geçmesi için uyardı. Maris hemen direksiyona doğru kaydı.

Telsizden bu kez iki kez sinyal sesi gelince Mac hemen camı iki kez tıklattı. Maris telâşla kamyonu çalıştırdı, park yerinden hareket etti. O tam park yerinin köşesine gelmişti ki park yerine giren başka bir aracın farlarını fark ettiler. Mac avın tuzağa düştüğünü anlamıştı, zokayı yutup yutmadığını ise birkaç dakika sonra anlayacaklardı.

Maris kamyonu sabit bir hızda sürüyordu. İçgüdüleri ona hızlanmasını söylüyordu ama peşindekiler onun kendilerini fark ettiğine uyanmamalıydı. Ara yola girerken arkalarındaki araç henüz peşlerinden dönmemişti, yani araçtakiler gerçekten onlarsa bile geriden geliyorlar, Maris'e kendilerini belli etmek istemiyorlardı.

Maris dur işaretinde durdu, sonra otoyola çıkmak için sağa döndü. Dönerken dikiz aynasına baktığında diğer aracın da motelin arkasından çıktığını gördü. Aracın ışıkları şimdi yanmıyordu, boz bulanık havada, görülmesi çok zordu. Maris ancak özellikle baktığı için görebilmişti.

Ronald'ın gri Cadillac arabasıydı bu. Maris bu arabayı bir iki kere görmüştü, onun daha çok, beyaz bir BMW kullanan Joan'la işi olurdu çünkü. Çiftliğe gelen asfalt yol ahırların çok uzağında kaldığı için gelip giden araç trafiğini pek görmezdi Maris, zaten ilgilenmezdi. Onun için varsa yoksa atları ve ahırlarıydı hep.

Maris peşindekilerin çiftlikte kullanılan arabalardan birisini kullanmalarına şaşırmıştı yine de, sonra bunun önemli olmadığını fark etti. Fırtına onların atıydı, herhangi bir suç işlenmemişti. Polisi arayacak olsa bile kimse Stonicherler'in yirmi milyon dolar değerindeki atlarını öldürmeye kalktıklarına inanmazdı bile.

Dean'in arabası görünürlerde yoktu. Maris ona görünmeden ormanın içine dalmasına yetecek kadar zaman verdiğini umuyordu.

Yeniden dikiz aynasına baktığında Cadillac'ın peşinden otobana girdiğini gördü. Arabanın farları hâlâ yanmadığı için Maris yoğun kar yağışında aracı hareket eden gri bir kütle olarak görüyordu sadece. Onun farları yandığı için diğerleri Maris'i çok daha rahat görebiliyorlardı, o kadar

arkadan gelmelerinin bir sebebi de buydu; kendilerinin ne kadar görünür olduklarından emin değillerdi.

Onların böyle temkinli hareket etmesi Maris'in işine yarıyor, onları zor durumda bırakıyordu aslında. Onlar kendisini böyle geriden takip ettiği için Maris zaman kazanıyor ve kazandığı her saniye onun saklanması, Dean'in yerini almasına ve dolayısıyla da Mac'in güvende olmasına fayda ediyordu. Maris onun arkada soğuk metal kasada yatıyor olduğunu düşünmemeye çalıştı. Orada Mac'i kurşunlardan koruyacak hiçbir şey yoktu, incecik metal plakalar onu korumazdı.

Maris birkaç kilometre sonra anayoldan ayrılarak ormana girmesi gerekiyordu. Kar yağışı o kadar yoğundu ki arkasındaki Cadillac'ı artık göremiyordu. Kar taneleri düştükleri yere tutunmaya başlamışlar, yerde ince bir kar katmanı belirmişti. Yine de zayıf, en ufak rüzgârda uçuşan bir kar yığınıydı bu, Maris kamyonla geçerken iki yana dağıtıyordu karı.

Yine sabit bir hızda gitmeye devam ediyordu, o Cadillac'ı göremese bile diğerlerinin onu göreceğini varsayıyordu. Onları şüphelendirecek bir şey yapamazdı. Nihayet yaklaştığını gösteren kilometre tabelasını görünce frene basarak hız kesti, biraz ilerledikten sonra az önce bıraktıkları lastik izlerini gördü. Ormana sapması gereken noktaya gelmişti. Çamurlu şarampole hâlâ ağırmakta olan başının kaldıracılabileceğinden daha yüksek bir hızla girdi ama hızını düşürmeyi göze alamamıştı. Peşindekiler artık onun anayoldan ayrıldığını gördüğü için mümkün olduğunca hızlı giderek altın değerinde birkaç saniye daha kazanmaya çalışıyordu.

Aslında hiç geçmemiş, sadece biraz hafiflemiş olan baş ağrısı aracın tümsek ve çukurlardaki her sarsıntısıyla biraz daha keskin bir şekilde kendini belli ediyordu. Yine de hızını azaltmak istemiyordu, kazandığı her saniye hepsi için çok değerliydi. Baş ağrısını dikkate almamaya çalışarak dişini sıkı, bütün dikkatini önündeki daracık yola verdi. MacNeil az önce ağaçlar arasında ilerleyerek açmıştı bu yolu. Maris şimdi bu yoldan geri dönerken MacNeil'in ne büyük bir inatçılıkla hareket ettiğini anlıyordu ama zaten inatçılık onun en belirgin özelliklerinden biri değil miydi?

Cadillac, yoldaki çukur ve tümsekleri onun kamyonu kadar rahat aşmadığı için iyice yavaş ilerliyordu. Bu da Maris'e çok değerli saniyeler kazandırıyor.

Orman içindeki patikada ilerlerken aracın ön camına bir dal çarptı, sonra Maris ileride, ağaçların arasına çok iyi gizlenmiş durumdaki treyleri gördü. Tam zamanıydı. Kamyonu hemen MacNeil'in söylediği konumda

park edip farları söndürdü, böylece treylerin altına gizlenmiş kamera başarılı bir şekilde çekim yapmaya devam edebilecekti. Sonra araçtan indi, yavaşça treylerin arkasına geçti, sola dönüp karın henüz tutmadığı yerlere basarak ilerledi. Arkasında iz bırakmamaya çalışıyordu, daha sonra endişeleneceği daha az şey olacaktı böylece.

İlerlerken, kamyonun arka tekerleklerinden birisinin arkasına saklanmaya çalışan birini fark etti. MacNeil biraz olsun güvende olacaktı demek ki. Her şey planladığı gibi gittiği için onun içi rahat olmalıydı ama Maris'in içi hiç rahat değildi. Kurşungeçirmez yeleği asıl onun giymesi gerekirdi, eğer onun başına bir şey gelecek olursa Maris kendisini asla affetmeyecekti. O anda yapması gereken en iyi şey tamamen ortadan kaybolmasıydı. FBI bundan sonrasıyla uğraşıp Randy Yu hakkında delil toplayabilirdi ama Maris bir daha bir MacNeil bulamazdı.

Yeterince uzaklaşmıştı. Sırtını büyük bir meşe ağacına vererek durdu. Şafak sökerken lapa lapa kar yağmaya devam ediyordu, Maris'in saçlarında beyaz bir kar tabakası oluşmaya başlamıştı. Maris ağrıyan başını geriye atıp ağaca yasladı, gözlerini kapadı. Kulak kesilmiş, etrafı dinliyordu. Nefesini tutarak beklemeye başladı.

Mac gözlerini çamurlu patikadan hiç ayırmadan bekledi. Doğruca kamyonun yanına kadar arabayla da gelebilirlerdi ama işin başında Yu varsa arabayı biraz geride bırakacak, arabadan indikten sonra etrafı kolaçan edecekti. Dean'le her iki senaryo için de hazırlardı. Çevredeki çalılıklar yoğundu, oraya yürüyerek gelmeye kalkarlarsa çok gürültü çıkardı, bu yüzden en iyisi patikayı kullanmalarıydı. Ancak bunu yaparken patikanın kenarlarından yürüyeceklerini tahmin ediyordu Mac.

Maris kamyonu öyle park etmişti ki diğerleri ister istemez sürücü tarafından geçmek zorundaydılar. Kamyonun diğer tarafı çalılara yaslanmış durumdaydı. Böylece patikadan gelip kamyonu doğru ilerleyen herkes kameranın görüş alanına girecek ve kaydedilecekti.

Mac bir süre daha bekledikten sonra bir çıtırtı duydu. Olduğu yerde kaldı. Ön arka tekerleğin arkasında güvendeydi, kamyonu önden yaklaşanlar onu göremezlerdi ancak kamyonu kontrol edip de boş olduğunu fark ettiklerinde artık araçlar ilgilerini çekmeyecek, tekrar patikaya yöneleceklerdi. Maris'in kar üzerinde bıraktığı ufak ayak izleri onlara yolu gösterecekti ondan sonra.

Mac şimdi başka sesler de duymaya başlamıştı. Kuru yaprakların üzerinde dikkatsizce yürüyen birileri vardı, kıyafetlerinin çalılara sürtünürken çıkardığı sesleri duyabiliyordu. En son soluk soluğa nefes aldıklarını da duydu, iyice yakınlaşmışlardı.

Ayak sesleri kesildi. “Kız kamyonda değil.” Çok alçak bir fısıltıyla konuşmuştu birisi, cinsiyeti anlaşılmıyordu.

“Bak! Ayak izleri doğruca treylere doğru gidiyor.” Bu kez başka birisi fısıldamıştı, ilkinе göre daha heyecanlı ve yüksekti sesi.

“Kapa çeneni.” Diğerі, sanki bunu daha önce defalarca söylemiş gibi sabırsızlıkla söylemişti bunu.

“Kapa çeneni deme bana. Onu köşeye sıkıştırdık işte, daha ne bekliyoruz?”

Hâlâ fısıldayarak konuşmalarına rağmen ses daha net duyuluyordu. Mac ses kayıt cihazının bu konuşmayı yakalayabileceğini düşündü. İleri ses işleme teknikleri kullanıldığında konuşma tam olarak deşifre edilebilirdi. Asıl mesele, henüz kanıt olabilecek bir şey söylememeleriydi.

“Beni bir iş yapmam için tuttun. Şimdi yolumda çekil de işimi tamamlayayım.” Bu kez fısıltı öfkeli ve kararlıydı.

“İlk seferinde çuvallayan da sendin, bu yüzden Bay Kusursuzmuşsun gibi davranma. Sandığının yarısı kadar akıllı olsaydın at çoktan ölmüş olurdu, Maris Mackenzie de bir şeyden şüphelenmezdi. Seni cinayet işlemen için tutmamıştım aslında.”

İşte bu konuşma yeterli olur diye geçirdi içinden Mac memnuniyetle. Misafirleri, hapse girmelerine yetecek kadar konuşmuşlardı.

Bacak kaslarını gerdi, her an atlayıp kendini tanıtmaya hazırlandı, silahı elindeydi zaten. Birden arkasında bir çıtırtı duyunca olduğu yerde donup kaldı. Yavaşça başını yana çevirip omuzunun üstünden baktı. Gördüğü karşısında neredeyse yüksek sesle inleyecekti. Kocaman, simsiyah, çok güzel bir at ağaçların arasından onlara doğru geliyordu. Sanki serbest kalabildiği için kendiyile gururlanıyor gibi başını gururla sallıyordu.

“İşte orada! Vur hadi onu!” diye bağırdı birisi. Fırtına’nın birdenbire ortaya çıkması dikkatlerini dağıtmış, temkinli olmayı bir kenara bırakmışlardı. Neredeyse aynı anda bir silah ateşlendi ve atın arkasındaki ağaçtan bir parça koptu.

Lanet olası amatörler! İçinden söylendi Mac. Fırtına arkasındaydı. Ayağa kalkacak olursa iki ateş arasında kalacaktı. Bir sonraki atışta, muh-

temelen kokularının izini sürerek yanlarına gelen bu güzel, dost canlısı atın vurulmasını izlemek durumunda kalacaktı.

Dean de aynı şeyi düşünmüştü, saklandığı yerden çıkararak silahını yeni gelenlere doğrulttu. "FBI! Silahlarınızı bırakın. Hemen!"

Mac de olduğu yerde doğruldu. Randy Yu'nun silahını yere bırakıp ellerini havaya kaldırdığını gördü. Bir profesyonelin nasıl davranması gerektiğini bildiğine güvенеbiliridiniz. Ancak Joan Stonicher, Mac'in aniden ortaya çıkması karşısında paniğe kapılmış, hemen ona dönmüştü. Gözleri panik ve şaşkınlıktan kocaman açılmış durumdaydı. Elindeki silahı hâlâ sıkı sıkıya tutuyordu, parmağı tetikteydi.

"Sakin ol bayan," dedi Mac yavaşça. "Sakin aptalca bir şey yapma. Eğer seni ben vuramam bile ortağım vuracaktır. Şimdi elini tetikten çek ve silahı yere bırak. Sadece bunu yapman gerekiyor, sonra hepimiz güvende olacağız."

Joan kıpırdamadı. Mac onun tetiğin üzerinde duran parmağının titrediğini görebiliyordu.

Randy Yu bıkkın bir şekilde, "Dediğini yap," dedi. İki ajan tarafından suçüstü yakalanmışlardı, yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Sadece işleri daha da berbat hale getirebilirlerdi.

Fırtına az önceki silah sesinden ürkmüştü ama paniğe kapılmayacak kadar güvende hissediyordu kendisini. Biraz daha Mac'e yaklaştı, kokularını tanıdığı insanlar vardı çevrede.

Joan bakışlarını Mac'ten ayırıp ata baktı. Mac o anda kadının kontrolünü yitirdiğini, elinin titrediğini gördü. Derken bir ıslık sesi duyuldu ve hemen ardından silah ikinci kez ateşlendi.

Sonraki şeylerin çoğu aynı anda oldu. Dean bağırdı. Randy Yu kendini yere atıp başını ellerinin arasına aldı. Fırtına acıyla bağırdı. Joan'ın eli bir kez daha titredi, bu kez silahını Mac'e doğrultmuştu.

Birden, tiz bir ıslık sesi duyuldu yine.

Maris bir ağacın arkasından çıkıverdi, siyah gözleri öfkeyle parlıyordu. Elindeki silahı Joan'a doğrultmuştu. Joan bu kez, ortaya çıkan yeni hedefe yöneldi ve Mac hiç tereddüt etmeden tetiği çekti.

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

MAC, Joan'ı öldürmeyi göze alacak kadar öfkelenmişti.

Maris de çok öfkeli olduğu için buna aldırmadı. Damarlarında hâlâ öfke dolaşıyordu. O anda yapabildiği tek şey Joan Stonicher'i oracıkta parçalamamak için ondan uzak durmaya çalışmaktı, Fırtına'nın ona ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Ortalık bir anda ana baba günü olmuştu. Her yerde ilkyardım görevlileri, polis memurları, devriye polisleri, gazeteciler vardı. Fırtına insan kalabalığına alışkındı ama daha önce vurulmamıştı, hem canı yandığı hem de çok şaşırdığı için huzursuzdu. Maris'in ısıklık sesini duyunca başını çevirmesi hayatını kurtarmıştı; Joan'ın silahından çıkan kurşun göğsünün güçlü kaslarına saplanmış ama herhangi bir iç organa zarar vermemişti. Şimdi Maris onu elinden geldiğince sakinleştirmeye çalışıyordu, kanamasını durdurmaya ancak ondan sonra bakabilecekti.

Fırtına, Maris'in etrafında dönüp ona sürtünürken Maris, acıdan zaman zaman çatallaşan yumuşak bir sesle konuşup onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Başı fena halde zonkluyordu. Hem Fırtına'nın sürekli onu hareket etmeye zorlaması hem de daha önce ağaçların arasında deli gibi koşması durumunu daha da kötüleştirmişti.

Saklandığı yerde beklerken Fırtına'nın ağaçların arasında gittiğini görünce olacakları hemen anlamıştı. Atın nasıl serbest kaldığı önemli değildi, onların kokusunu almış ve keyifli bir şekilde onları karşılamaya gidi-

yordu. Fırtına, MacNeil'in üzerinde onun kokusunu aldığı için doğruca onun yanına gidecekti. İkinin karşılaşması durumunda ikisinden birisi mutlaka vurulacaktı. Maris'in tek yapabildiği oraya zamanında giderek atın ve diğerlerinin dikkatini dağıtmaya çalışmak olmuştu.

Fırtına'nın kişnediğini ve Joan'ın MacNeil'e döndüğünü gördüğü o kısacık anda her şeyin bittiğini düşünmüştü. Hemen ağaçların arasından fırlamıştı, ondan sonra olanlarsa ağır çekimde yaşanmış gibi geliyordu ona. O sırada hiçbir şey duymamıştı, Fırtına'nın sesini bile duymamıştı, sadece Joan'ı görüyordu. Görüş alanı bir tünel gibi daralmış ve tüm dikkatini kadının üstüne yoğunlaştırmıştı.

Ne zaman ısıklık çaldığının ya da silahını ne zaman cebinden çıkardığını hiç bilmiyordu ama silah elindeydi. Parmağını gergin bir şekilde tetiğin üzerine yerleştirirken Joan'ın irkildiğini ve silahını ona doğrulttuğunu gördü. İşte tam o anda Mac devreye girmiş ve Joan'ı vurmıştu. Yakın mesafeden kusursuz bir atış yapmış, kadını kolundan vurmıştu.

Joan muhtemelen o kolunu bir daha kullanamayacaktı ama Maris onun için herhangi bir acıma duygusu hissedemiyordu.

Tüm olan biten kameraya sesli olarak kaydedilmişti. Dean de bu özelliği kullanarak şerife durumu anlatmaya çalışıyordu şimdi. Hem Yu hem de Joan suçüstü yakalanmışlardı. Tam bir profesyonel olan Yu hemen pazarlığa başlamıştı bile, daha az ceza almak için diğerlerini satmaya hazırdı.

Kar yağışı durmuştu ama hava hâlâ çok soğuktu. Maris'in elleri donmuştu ama Fırtına'yı bırakıp onları ısıtmaya fırsat bulamıyordu. Fırtına'nın siyah göğsünden süzülen kan bacaklarına, ayağındaki beyaz lekeye kadar ulaşmış, yerdeki yapraklara bulaşıyordu.

Maris, Fırtına'yla fısıldayarak konuşmaya devam etti, onu sesiyle kontrol etmeye çalışıyordu. Bir eliyle yularından tutmuş, diğer eliyle ilk yardım ekiplerinden aldığı gazlı bezi Fırtına'nın yarasına bastırarak kanamayı durdurmaya çalışıyordu. Polis memurlarından birine bir veteriner çağırmağını söylemişti ama görünürde kimse yoktu henüz.

Ata Yu da bakabilirdi ama hem o böyle bir şey teklif etmemişti hem de Maris ona güvenmiyordu. Nihayetinde kafasına vuran adam oydu. Onu gördüğü anda Maris o anı hatırlamıştı. Yu'nun, yüzünde acımasız bir ifadeyle kolunu kaldırdığını çok iyi hatırlıyordu. Diğer şeyler yine bulanıktı ama yavaş yavaş hafızası yerine geliyordu.

Büyük çiftlik evine herhalde bir şeyle ilgili olarak Joan'ı görmek üzere gitmişti. Nedenini bilmiyordu ama tam kapıyı çalacakken öylece durup beklemişti. Bu sırada Joan'ın kapının arkasından gelen sesi duyuluyordu.

"Randy işi bu gece, herkes yemekten bitirecek. Daha fazla vakit kaybetmemesini söyledim ona, sendika bir karar için bastırıp duruyor."

Ronald Stonicher, "Lanet olsun, bu iş hiç hoşuma gitmiyor," demişti. "Zavallı Fırtına çok iyi bir attı. İlacın fark edilmeyeceğinden emin misin?"

Joan soğukkanlı bir şekilde, "Randy fark edilmeyeceğini söylüyor. Fark edilirse kendisi de yanar," diye cevap vermişti.

Maris bunları duyunca kapıdan geri çekilmişti. O kadar öfkeliydi ki tir tir titriyor, kapıyı açıp içeri dalmamak için kendini zor tutuyordu. O anda içeri girip ikisine de bağırıp çağırmak geçiyordu içinden ama bununla sonra ilgilenecekti.

Hemen Fırtına'nın yanına gitmesi gerekiyordu. Joan, Fırtına'nın yemek saatinde zehirleneceğini söylemişti. Maris, ahırlarda çalışan çocukların tam o saatlerde mola verdiklerini ya da yemek yediklerini biliyordu, yani kaybedecek bir anı bile yoktu.

Daha sonra doğruca ahırların bulunduğu yere koştuğunu hatırlıyordu. Diğer atların arasından geçip, Fırtına'nın bölmesine gitmişti hızla. İşin içinde Randy Yu olduğuna göre, onu orada görünce şaşırmış olmalıydı ama bunu tam da hatırlayamamıştı henüz. Yine de hatırladıkları tanıklık etmesine yeterdi. Kaldı ki, her şeyin tüm ayrıntılarıyla kaydedildiği net kamera görüntüleri, mahkeme için başlı başına bir kanıt oluşturacaktı zaten.

Maris, Fırtına'yı sakinleştirmeye çalışırken etraftaki araç karmaşasına başka bir araç daha eklendi. Külüstür bir pikap korna çalarak ilerledi, etraftaki görevlileri dağıttıktan sonra kendine park edecek bir yer bulup durdu. Ellilerinin sonlarında bir adam vardı direksiyon başında.

Adam pikaptan indi, yorgun ve ağır adımlarla Maris'e doğru yürüdü. Elinde büyük, siyah bir çanta vardı. Maris bu çantaları biliyordu, nihayet bir veteriner geldiği için mutlu olmuştu. Adamın gözlerinin altındaki mor halkalar çok uykusuz olduğunu gösteriyordu, tüm gece bir hayvanın başında beklemiş olabilirdi.

Yine de adam ne kadar yorgun olursa olsun, atlardan anladığı kesindi. Adam durdu, Maris'e herhangi bir şey söylemeden önce, Fırtına'nın muhteşem vücut hatlarını, alnındaki yıldızı ve ayağındaki kana bulanmış beyaz

lekeyi inceledi. Sonra hayranlık ve şaşkınlıkla, “Bu Fırtına,” dedi. Atı tanıdı.

“Evet, vurulup yaralandı,” diye cevap verdi Maris yorgun bir sesle. Fırtına’nın böyle tanınıyor olması ona hafif bir gurur duygusu vermiş olsa da o anda başka öncelikleri vardı, atın kanamasının bir an önce durdurulması ve yaranın pansumanının yapılması gerekiyordu. Atlar dayanıklı hayvanlardı, özellikle Fırtına gibi güçlü bir hayvan böyle bir yaralanmayı kolay atlatabilirdi ama yine de enfeksiyon tehlikesine karşı dikkatli davranmaları gerekiyordu.

Öte yandan Maris’in başındaki ağrı dayanılmazdı. Eğer Fırtına bir an önce sakinleşmezse Maris infilak edeceğini düşünmeye başlamıştı. “İç organlarına bir şey olmamış ama göğüs kasları yırtılmış. Eğer sakinleşip uzanmazsa kanaması durmayacak.”

“Öncelikle bu problemi halledelim. İsmim George Norton, bu civarda veterinerim.” Adam konuşurken çantasını açıp çalışmaya koyulmuştu bile. Bir enjektöre ilaç hazırladıktan sonra Fırtına’nın boynundaki iri damarlardan birine enjekte etti. Atın canı yanmıştı, başını sinirli bir şekilde hareket ettirerek Maris’e süründü yeniden. Maris bu sırada başının ağrısına dayanamamak için dişlerini sıkıyordu.

“Birazdan sakinleşir.” Veteriner, Maris’in, Fırtına’nın yarasına bastıracağı gazlı bezi alırken yan gözle Maris’e baktı. “Alınmayın ama atın kanaması olmasına rağmen sizden iyi görünüyor. İyi misiniz?”

“Hafif bir beyin sarsıntısı geçiriyorum.”

“Öyleyse Tanrı aşkına hayvanın sizi bu şekilde dürtüp durmasına izin vermeyin,” diye çıkıştı adam. “Bayılıp kalmadan bir yere oturun.”

MacNeil o sırada etraftaki kargaşayla, ilkyardım ekiplerinin Joan’ı ambulansa yerleştirmesiyle uğraşmasına rağmen veterinerin söylediklerini duymuştu. Hemen yanlarına gelip, Maris’in elinden Fırtına’nın yularını aldı. “Onu ben tutarım.” Kelimeleri sanki mermi gibi savuruyordu. “Otur.”

“Ben...” Maris, “Ben oturayım,” demek istemiş ama cümleyi tamamlayamamıştı.

MacNeil onun itiraz edeceğini düşünerek hışımla, “*Otur!*” dedi.

“İtiraz etmeyecektim ki,” diye karşı çıktı Maris. Ne sanıyordu bu adam onu, eğitilmiş köpek miydi? Aslında uzanmak istiyordu.

Gerçekten de bunu yapmaya karar verdi sonra. Fırtına birazdan sakinleşecek, veteriner onunla ilgilendikten sonra kanaması duracaktı. Göğsüne

dikiş atılması gerekiyordu. Dikiş atıldıktan sonra antibiyotik verilecek, yaranın pansumanı yapılacaktı ama atın iyileşeceği kesini. Kamyon ve treyler teknik olarak çalıntı da olsa Maris bunları kullanarak Fırtına'yı tekrar Solomon Green'e götürebileceklerini düşünüyordu. Veteriner işini bitirip Fırtına treylere yüklenene dek kamyonun ön tarafında biraz kestirmek ona çok iyi gelecekti.

Yorgun bir şekilde kamyona tırmandı. Kontak anahtarı kamyonda kalmıştı, buna sevinerek hemen kaloriferi açtı. Montunu çıkardıktan sonra yelege çıkarp kenara koydu. Koltuğa uzandıktan sonra montunu üstüne aldı.

Artık hareket etmediği için baş ağrısı hemen hafiflemeye başlamıştı, neredeyse mutluluktan ağlayacak gibi oldu Maris. Gözlerini kapattı, gerginliğini atmaya çalıştı. Korkunç anlar yaşanmıştı. Joan'ı öldürebilirdi. Öylesine öfkelenmişti ve kendisini öylesine çaresiz hissediyordu ki resmen kadını kafasından vurmak için nişan almıştı. Joan silahını Mac'e doğrulttuğu anda Maris artık Fırtına'yı düşünmüyordu. Tetiği çekmek zorunda kalmamıştı ama gerekseydi ateş edeceğini biliyordu. Her zaman korumacı bir tarafı olmuştu, bunu biliyordu ama bu dereceye varabileceğine ilk kez tanık oluyordu. İnsanın kendisini böyle kriz anlarında tanıması tuhaftı doğrusu.

Mac bununla çok daha önce yüzleşmişti, bakışlarından belliydi bu. Maris, aynı ifadeyi kendilerinden daha zayıf olan sevdiklerini korumaya kararlı olan babasında ve abilerinde de görmüştü. Kolay bir şey değildi bu, yürek isterdi. Onların kendilerini öne atarken neleri göze aldıklarını Maris daha yeni anlayabiliyordu. Neyse ki o nihaî ve geri dönülmez adımı atmak zorunda kalmıştı ama çok yaklaşıpı.

Annesinde ve iki abisinin eşlerinde de aynı özellik vardı. Yürekli Mary, gözü pek Caroline ve tatlı Barrie. Her biri, çok farklı koşullarda ve durumlarda ölümle yüzleşmişlerdi, Maris'in ne hissettiğini anlayabilirlerdi. Belki Caroline çok iyi anlamayabilirdi. Çok kararlı ve burnunun dikine giden bir kadındı Caroline. Öyle ki Joe bir seferinde onu güdümlü füzeye benzetmişti.

Bu sırada kamyonun kapısı açıldı, içeri buz gibi hava girdi. "Maris! Uyan!" Mac yüksek sesle ona bağıırıyordu, bir yandan da onu omzundan tutmuş, sarsıyordu.

"Uyanığım ben," dedi Maris gözlerini açmadan. "Başım daha iyi şimdi. Fırtına'yı ne zaman geri götürebiliyorum?"

“Sen onu hiçbir yere götürmüyorsun. Onun yerine muayene olmak için hastaneye gidiyorsun.”

“Onu burada bırakamayız.”

“Çiftliğe geri götürülmesi işini ayarladım ben.”

Maris onun sakın bir şekilde konuşmaya çalıştığının farkındaydı.

“Buradaki bütün işin bitti mi?”

“Bitti sayılır. Kalanı Dean’e bırakıp seni hastaneye götürebilirim.”

Doktor iyi olduğunu söyleyene kadar Mac’in içi rahat etmeyecekti, Maris bunu anlamıştı. İçini çekerek gözlerini açtı, olduğu yerde doğrularak oturdu. Onu anlıyordu, onun yerinde olsa aynısını yapardı.

“Peki,” diyerek montunu giydi. Kontak anahtarını çevirip motoru susturduktan sonra yeleği tekrar aldı. “Ben hazırım.”

Onun böyle uysallıkla boyun eğmesi Mac’i ürkütmüştü neredeyse. Maris onun bakışlarındaki endişeyi fark edince uzanıp eline dokundu. “İyi olacağım ben. Yoksa senin çok endişeleneceğini biliyorum ve endişelenmeni istemiyorum.”

Mac’in bakışlarında şefkate benzer bir ifade belirdi. Sonra Maris’i kucağına alıp kamyondan indirdi.”

Dean bu sırada arabasını sakladığı yerden çıkarmıştı. Mac, Maris’i arabaya kadar taşıdı, sonra kırılğan bir kristalmiş gibi ön koltuğa yerleştirdi. Kendisi de sürücü koltuğuna geçtikten sonra motoru çalıştırdı. Etraftaki kalabalık onların geçmesine yol veriyordu.

Bu sırada Maris, Fırtına’yı gördü, ayaktaydı ve çok sakın görünüyordu. Pansumanı yapılmıştı, bakışlarındaki o panik ifadesi kaybolmuştu. Her zamanki meraklı tavrıyla etrafını inceliyordu.

Oradan ayrılırırken Dean arkalarından elini salladı. “Dean ne olacak?” diye sordu Maris.

“Onu alacaklar, problem yok.”

Maris bir an durdu. “Peki ya sen? Sen ne zaman ayrılıyorsun? Buradaki işin bitti, öyle değil mi?” Maris onun gitmesine izin verecek değildi ama onun bu durumu anlayıp anlamadığından emin değildi.

“Evet, işim bitti.” Mac sanki kendini zor tutuyormuş gibiydi. “Biraz rapor işim var, olayı bağlamam gerekiyor. Bu gece, bilemedin yarın sabah gidebilirim ama geri döneceğim.”

“Çok mutlu olmuşa benzemiyorsun,” dedi Maris.

“Mutlu mu? Mutlu olmamı mı bekliyorsun?” Mac dişlerini sıkmıştı. “Sana söyleneni yapmıyorsun. Birdenbire ortaya çıkıverdin, oysa saklandığın yerde kalman gerekiyordu. O aptal kadın seni vurabilirdi!”

“Kurşungeçirmez yeleğim vardı.” Maris durumu çok yumuşak bir şekilde ifade ettiğini düşünüyordu.

“O lanet olası yelek tam güvence sağlamaz, garantisi yoktur! Asıl mesele, senin plana uymamış olman. O lanet at için hayatını tehlikeye attın! Onun da zarar görmesini istemiyorum ama...”

“Fırtına için değildi,” diye sözünü kesti Maris onun. “Senin içindi.” Sonra başını çevirip dışarıdaki manzarayı izlemeye devam etti.

Bir süre konuşmadılar.

“Benim için mi?” Mac yine o dikkatli tonda konuşuyordu.

“Senin için. Üzerindeki kıyafetlerde kokum olduğu için Fırtına’nın doğrucu senin yanına gideceğini biliyordum. En kötü koşulda seni dürtecek, dikkatini dağıtacak. Seni açığa çıkarması bile muhtemeldi.”

Mac bir şey söylemedi, hâlâ Maris’in hayatını onun için tehlikeye attığını öğrenmenin şaşkınlığını yaşıyordu. O bunu başkaları için hep yapıyordu ama işi buydu, başkalarını korurdu o. Ancak hayatı boyunca, Joan’ın, Maris’i fark ettiği anda hissettiği dehşeti hissetmemişi, öyle bir şeyi yeniden yaşamayı istemezdi.

Maris birdenbire, “Seni seviyorum,” dedi.

Lanet olsun. Mac, bekârlık günlerine içinden bir elveda dedi. Maris’in cesareti onu şaşkına çevirmiş, nutkunun tutulmasına neden olmuştu. Tanıdığı hiçbir kadın kendini ölümün önüne onun gibi atmazdı. Maris bunu hem bedenem hem de ruhen yapmıştı. Onunla oyunlar oynamamış, kontrolü elinde tutmak için numaralar çevirmemişti. Durumu anlamış, basitçe kabul etmişti. Mac bunu onun siyah gözlerinin yumuşak derinliklerinde görmüştü. Maris, çok az insanın yapabildiği bir şeyi başarmıştı. Mac eğer onu kaçırarak olursa hayatının en büyük hatasını yapmış olacaktı. Mack hatalara inanmazdı oysa.

“Kentucky’de evlenmek ne kadar vakit alır?” diye soruverdi aniden. “İşler yarına kadar yetiştiremezsek, Las Vegas’a bırakırız. Elbette doktor senin iyi olduğunu söylerse.”

Mac onu sevdiğini söylememişi ama Maris bunu biliyordu. Arkasına yaslandı, halinden çok memnundu. Kendinden tamamen emin bir şekilde, “Ben iyiyim,” dedi.

~ ONUNCU BÖLÜM ~

ÇİÇEĞİ burnunda kocası ertesi gün sütlerinin kapısını açarken Maris, “Las Vegas’ta evlenmek ailemde bir gelenek halini almaya başladı,” dedi eğlenerek. “Abilerimden ikisi de böyle evlenmişti.”

“İkisi mi? Kaç abin var?”

“Beş.” Ateş rengindeki gün batımını izlemek için pencerenin önüne giderken Maris dönüp Mac’e tatlı bir şekilde gülümsedi. Birbirleri hakkında çok az şey bilmelerine rağmen kendisini Mac’e bu kadar bağlı hissetmesi çok tuhaftı. Olaylar onları birbirine yaklaştırmıştı.

Acil servis doktoru, geçirdiği sarsıntının hafif olduğunu, bir iki gün kadar kendisine dikkat etmesini söylemişti. Mac de onunla aynı fikirdeydi, eğer bir komaya girecek olsa o vakte kadar çoktan girmesi gerekirdi. Günün geri kalan kısmında hafızasının eksik kısımları da tamamlanmıştı, Maris iyi olduğundan emindi.

Böylece ikna olan Mac onu Solomon Green’e götürüp rapor işiyle ilgilenmeye baktı. Daha sonra bir pürüz çıkmaması için raporu büyük bir titizlikle hazırlıyordu. Maris uyurken Mac’le Dean rapor üzerinde çalıştılar. Mac, Maris’in izin işini de ayarlamıştı. Kentucky’de evlilik formalitelerinin daha fazla vakit aldığını görünce, bir an önce evlenebilmek için Las Vegas uçağında yer ayırtmıştı bu arada.

Ronald Stonicher sigorta dolandırıcılığına teşebbüs etmekten tutuklanmıştı. Karısıyla Randy Yu’nun, Maris’i de öldürmeye niyetlendiğinden haberi yoktu, olanları öğrenince yıkılmıştı. Joan kolundan ameliyat olmuş-

tu. Cerrah sinir ve doku hasarının çok fazla olduğunu, bu yüzden onun sağ koluyla yemek yemek, yazı yazmak gibi şeyler yapamayabileceğini söylemişti.

Randy ise federallere bol bol ifade vermekle meşguldü. Böylece yarış atları dünyasında, sigortadan para alabilmek için atları öldürmeye kalkan pek çok insanın ismi ortaya çıkmıştı. Randy, on altı yaşındaki çocuğun öldürülmesinden dolayı yargılanmayacaktı. Bu konuda bir şeyler bildiği kesindi ama elinde pazarlık yapabilmek için çok büyük bilgi kozu vardı.

Maris annesini arayarak kısaca olanları anlatmış, evlenmek üzere olduğunu haber vermişti. “İyi eğlenceler,” demişti Mary kızına. “Biliyorsun, baban seni damada kendisi teslim etmek isteyecektir, bu yüzden Noel’de başka bir tören yaparız. Daha üç haftamız var, kolaylıkla hallederiz.”

Başka birisi olsa üç haftada düğün organize etmeyi düşünemez, dehşetle kapılırdı. Mary için bu hiç sorun değildi. Maris, asıl zorluğu annesinin isteklerini yerine getirmeye çalışan insanların yaşayacağını biliyordu, annesi eninde sonunda istediğini yaptıracaktı çünkü.

Mac de, annesi, üvey babası ve iki üvey kız kardeşinden oluşan ailesini arayıp haber vermişti. Onlar da Noel’de, Wyoming’de, Mackenzie’lerde yapılacak törene katılacaklardı.

Maris, kocasının tam isminin William Alexander MacNeil olduğunu daha bir saat önceki nikâhlarında öğrenmişti. Maris onu Alex olarak düşünmenin kendisine çok zor geldiğini söyleyince, “Çok az insan bana Will der,” demişti Mac daha sonra. “Genellikle Mac derler bana.” Maris de çoktan MacNeil’i Mac olarak kısaltmaya başladığı için hoşlanmıştı bundan.

Mac yanına gelip Maris’in beline sarıldı. “Beş abi demek?” Bu sırada yüzünü Maris’in saçlarına gömmüştü.

“Beş abim, on iki erkek, bir de kız yeğenim var.”

“Tatiller çok şenlikli olmalı.”

“Çılgınca demek daha doğru olur. Görene kadar bekle.” Maris muzipçe güldü kendi kendine.

Mac onu kendisine çevirdi. “Onu bekleyebilirim ama karımı yatağımızda görmeyi bekleyemem.”

Maris onun boynuna sımsıkı sarılırken Mac onu kucağına alıp yatak odasına taşıdı. Maris’i yatağa bırakırken dudakları dudaklarını bulmuştu, sanki birbirlerine doyamayacakmış gibi öpüşüyorlardı. Mac onu çok fazla

arzulamasına rağmen nazik hareket etmeye çalışıyor, üzerindeki kileri ya-
vaşça çıkarıyordu.

Maris bu sırada ona iyice sokulmuştu, Mac'ın giysilerini çıplak tenin-
de hissetmek onu çıldırtıyordu. Mac bir an geri çekildi, kendisini kontrol
etmeye çalıştığı belliydi. Gözleri ihtirastan kor gibi yanarak Maris'i süzdü
bir süre. Sonra göğüslerini birer birer kavradı, meme uçlarını başparma-
ğıyla ezdi, ovdu.

Maris onun kemerine uzanarak, "Çabuk ol," diye fısıldadı.

Mac güldü ama komik bir şeye gülmüş gibi değildi, sesinde saf bir aç-
lık vardı. Üzerindeki kileri hemen çıkarıp kenara fırlattı, Maris'in üzerine
bıraktı kendini. Maris onun ağırlığını hissettiği anda müthiş bir tatmin
duygusuyla inledi, bacaklarını aralayarak onu kendisine çekti. Mac'i o
kadar çok istiyordu ki kesinlikle zaman kaybetmek istemiyordu, herhangi
bir gecikmeye tahammülü yoktu.

Mac, Maris'in bacaklarının arasına yerleştikten sonra onun yüzünü el-
lerinin arasına aldı, onu tutkuyla öperken vücudunu ileri doğru itmeye
başladı. Başlangıçta Maris'in vücudu bir an direnç gösterdi. Maris nefesi-
ni tuttu, onca zaman ata binmesinin bu işi kolaylaştıracağını umuyordu
ama Mac'e hazır olmadığı açıktı.

Mac onun tereddüt ettiğini görünce hafifçe doğruldu. Bir şey söyle-
medi ama bakışlarında ilkel bir pırıltı vardı. Acele etmeyecek, ağırdan
alacaktı.

Son derece yavaş hareket ederek vücudunu öne itmeye devam etti,
Maris'in sıcak derinliğine yerleştikten sonra durup onun geriliminin azal-
masını ve kendisini yumuşak bir şekilde sarmasını bekledi. Ancak ondan
sonra ritmik hareketlerine başladı, bir yandan da onu hafifçe yukarı doğru
kaldırıyordu.

İkisi de büyük haz duyuyorlardı. Mac, Maris'e olağanüstü bir şekilde
nazik davranıyordu, tüm gücünü kullanmamaya özen gösteriyor, ölçülü
bir ritimle devam ediyordu. Maris ise ona sınıksız sarılmış, en rahat edip
Mac'i en çok hissedebileceği pozisyonu bulmaya çalışıyordu. Mac'i daha
derine inmesi için zorluyordu aslında, içgüdüleri ona ancak bu şekilde
tatmin olabileceğini söylüyordu çünkü. Paylaştıkları bu dans ve ritmin ona
hissettirdiği hazla inledi.

Vücudunu biraz yukarı kaldırdı sonra, bir an bile beklemeye taham-
mülü kalmamıştı. İçindeki bir şeyler öylesine yoğun bir zevkle dağılıyor-
du ki Maris kendini kaybetmiş gibiydi, bir haz girdabında, sadece vücutla-

rını hissederek savruluyordu. Aynı anda Mac'ın de ona katıldığını hissetti, doruğa birlikte çıkmışlardı.

Mac daha sonra onu kucakladı, gerçek olduğuna inanmak istiyormuş gibi okşadı durdu.

“Bu nasıl oldu?” diye sordu boğuk bir sesle sonra. Başını biraz kaldırmış, doğrudan Maris'in yüzüne bakıyordu. Maris'in gözleri ihtirasla parlamıyordu şimdi, mutluluktan nemlenmişti. “Seni nasıl bu kadar çabuk sevebildim? Nasıl bir büyü yaptın bana?”

Maris, iri siyah gözleri aşkla parlayarak ona baktı. Hayatının erkeği yanındaydı işte. “Sadece seni sevdim,” dedi. “Hepsi bu. Sadece seni sevdim.”

Tepesi karla kaplı dağı görünce Maris heyecanlandı. “İşte,” dedi eliyle işaret ederek. “Bu, Mackenzie Dağı.”

Mac koca dağa merakla baktı. Daha önce hiç ismini bir dağa vermiş birileriyle tanışmamıştı. Maris'in ailesini, bu mucize yarattığı yetiştiren insanları çok merak ediyordu. Maris'in arada sırada anlattıklarından çok renkli ve eğlenceli bir ailesi olduğunu tahmin edebiliyordu ama özellikle beş abisinin olması onu düşündürmüyor değildi.

Maris'le evleneli, sadece iki gün olmuştu ama bu iki günde bile Mac daha önceki hayatını çok uzaklarda kalmış gibi hissediyordu. O güne dek hayatında Maris olmadan nasıl yaşayabilmiş olduğuna şaşırıyordu. Onu sevince tamamlanmıştı sanki. Daha önce neyin kayıp olduğunu bile bilmiyordu.

Bir an dönüp Maris'e baktı içi titreyerek. Maris bir peri gibi narin ve zarifti, açık renk saçları omuzlarından ipek gibi dökülürken simsiyah muhteşem gözleri kadınların kadim bilgilerini saklıyormuş gibi bakıyordu. Öte yandan Mac onun çok güçlü olduğunu, o güzel göğüslerinin altında bir aslan yüreği taşıdığını biliyordu.

Maris onun karısıydı! Bu beklenmedik olağanüstü durum Mac'i o kadar mutlu ediyordu ki bazen gecenin bir vaktinde uyanmış, Maris'i izlerken buluyordu kendini. Daha üç gün önce Maris yanında uyanmış ve kibarca, “Kusura bakma ama adını hatırlayamıyorum,” demişti. O anda Maris'in başına bir darbe aldığını anlamış ve mahvolmuştu. Aradan sadece üç gün geçmişti ve Mac onsuz uyumayı ya da uyandığında onu yanında görmemeyi düşünemiyordu bile.

Sadece beş günlük bir izni kalmıştı, bu süreyi çok iyi değerlendirmek zorundaydılar. Bir gün önce San Antonio'ya uğramışlar, Maris onun ailesiyle tanışmıştı. Her iki kız kardeşi de çocukları ve kocalarıyla gelmişlerdi. İkisinin de üçer çocuğu vardı ama Maris kalabalık aile ortamlarına alışkındı, kargaşaya aldırmamıştı bile. Mac'ın annesi, oğlu nihayet evlendiği ve düğün Noel'de, Wyoming'de, karla kaplı bir dağın tepesinde yapılacağı için çok mutluydu. Maris'in annesi telefon numarasını ondan alarak Mac'ın annesini çoktan aramıştı. Mac'ın annesi sürekli Mary'nin söylediklerinden söz ettiğine göre iki kadın hemen kaynaşmışlardı.

O gün de Wyoming'e gelmişlerdi. Mac kendisini neden o kadar gergin hissettiğini anlayamıyordu. "Bana biraz abilerini anlatsana," diye mırıldandı. "Beşini de."

Mac, abi olmanın ne demek olduğunu iyi biliyordu, ne de olsa onun da kız kardeşleri vardı.

Maris gülümsedi, yüzündeki ifade hemen yumuşamıştı. "Peki, bakalım. En büyük abim Joe, hava kuvvetlerinde general, aslında tam olarak belirtmek gerekirse kurmay başkanı. Karısı Caroline'in fizik ve bilgisayar mühendisliği doktorası sahibi, üniversitede ders veriyor. Beş oğulları var.

"Benim bir büyüğüm olan Mike, eyaletin en büyük sığır çiftliğinin sahibidir. Onunla Shea'nın iki oğlu var.

"Sonra Josh geliyor. O da donanmada hava üssü pilotuydu, sonra bir kaza geçirdi ve dizi sakatlandı. Şimdi sivil havacılıkta test pilotu olarak çalışıyor. Karısı, Loren de ortopedik cerrahdır. Üç oğulları var."

"Oğlu olmayan abin yok mu?" diye sordu Mac. Maris'in anlattığı sıraladıklarını şaşkınlıkla dinlemişti, giderek daha fazla endişeleniyordu. Hepsini aklında tutmaya çalışıyordu. Bir ara Maris'in kız yeğeninden söz ettiğini hatırlıyordu sanki ama yanılmış da olabilirdi.

"Zane'in bir kızı var." Maris'in sesinde farklı bir ton yakalayan Mac merakla bir kaşını kaldırdı ama Maris oralı olmadı. "Onunla Barrie'nin ayrıca iki aylık ikiz oğulları da var. Zane donanmanın özel kuvvetlerindedi. Barry ise bir konsolosun kızı."

Özel birlikler mi? Mac durumun daha ne kadar kötüleşebileceğini merak ediyordu artık.

"Sonra bir de Chance var. Zane'le Chance ikiz gibidirler. Chance de donanmanın istihbaratında çalışıyordu. O evli değil." Maris, Zane'le Chance'in şu anda ne yaptığını söylemekten kaçınmıştı.

Mac kiralık cipleriyle dağa tırmanmaya devam ederken, “Normal bir ailen olabileceğini nereden çıkardım ki?” diye mırıldandı.

Maris kaşlarını kaldırıp ona baktı. “Sen de FBI’da özel ajansın. Her sokağın başında senin gibi birisine rastlanmıyor, biliyorsun.”

“Evet ama benim ailem normal.”

“Benimki de öyle. Biz sadece biraz fazla başarılıyız.” Maris muzır bir ifadeyle ona gülümsedi. Mac bu gülümsemeye bayılıyordu. Cipi yolun ortasında durdurup ona uzandı, büyük bir tutkuyla Maris’i öptü. Onu yeniden bıraktığında Maris şaşkınlıkla ona bakıyordu. “Bu ne içindi?” diyecek Mac’in boynunu okşadı.

“Seni sevdiğim içindi.” Mac ailenin karşısına çıkma macerasını sağ atlatamazsa diye bunu son bir kez daha söylemek istemişti. Maris, ailesinin onu kollarını açarak karşılaştığını söylese de Mac erkek psikolojisini çok iyi biliyordu. Cipin vitesini değiştirdi, tekrar tırmanmaya başladılar.

Dağın tepesine vardıklarında karşılarında büyük bir çiftlik evi çıktı. Maris neşeyle, “Harika, herkes burada,” derken Mac işinin bittiğini düşünüyordu. Maris’le evlenmeden önce birlikte olmamıştı ama ailesi onu tanımıyordu, o da onların sevgili kızıyla her gece sevişiyordu. Maris onların tek kızıydı, göz bebekleriydi. Mac bunu anlayabiliyordu. Eğer ömrü yeter de Maris’le bir kızları olduğunu görürse, azgın bir ergenin kızının yanına yaklaşmasına izin vermezdi.

Evin önüne park etmiş araçlara göz gezdirince ürperdi. Burada hallice bir resmigeçide yetecek kadar araç vardı. Mac arkasına bakmadan dağdan aşağı inmeyi bile düşündü bir an.

Ancak olan olmuştu artık. Pes ederek cipi park etti, Maris’in kapısını açmak için aracın etrafını dolaştı. Kapıyı açtıktan sonra onu ince belinden tutup kaldırdı, yere bıraktı. Maris onun elinden tutup heyecanla eve koştu.

İçeride onları sıcaklık ve gürültülü bir kalabalık karşıladı. Birden kalabalığın ortasından minicik birisi fırladı, tombul bacaklarıyla Maris’e doğru koşmaya başladı. Bir yandan avazı çıktığı kadar, “Marvii, Marvii,” diye bağıırıyordu. Maris gülererek hemen yere diz çöktü, kollarını açıp, üstüne atılan minik fırtınayı son anda tuttu.

Mac de eğilip minik kıza baktı. Daha bebeklikten yeni çıkmış ufaklığa görür görmez bayılmış, hatta vurulmuştu.

Ufaklık çok güzeldi. İpek gibi siyah saçları yusuvarlak başından aşağı dökülüyor, kristal mavisi gözlerini örtüyordu. Yanakları gamzeliydi, dudakları gül goncası gibi duruyordu. Tombul ellerinde bile gamze vardı.

O kadar ufaktı ki oyuncak taş bebeklere benziyordu. Mac ona uzanıp kollarına almak istedi. Daha önce hiçbir bebek ya da küçük çocuk onu böyle etkilememiştir, şaşırdı.

Maris, yeğenini kucağına alarak ayağa kalkmıştı. "Bu Nick," dedi. "Biricik kız torun."

Nick minik elini uzatıp Mac'e dokundu. Maris de aynen böyle dürtmüştü onu, Mac gülmekten kendini alamadı. Minik melek, "Kim bu?" diye sordu.

Maris onun tatlı, yumuşak yanağına bir öpücük kondurarak, "Bu Mac," dedi. Nick bir an ona ciddiyetle baktıktan sonra onu sevdiğine karar vermiş gibi, kollarını açarak ona uzandı. Bunun üzerine Mac de hemen uzanıp onu kucağına aldı. Minik kız onun göğsüne sokulurken Mac mutlulukla içini çekmişti.

Mac bu sırada odadaki seslerin kesildiğini fark etti, sanki iri yarı adamlardan oluşan bir futbol takımı ayağa kalkmış, yüzlerinde sert ifadelerle onu süzüyor gibiydi.

Maris onlara baktı, yüzü ıslı ıslıldı. Erkeklerin karşılıklı hasımmış gibi durup pozisyon almaları karşısında şaşırdığı yüzünden okunuyordu.

Mac durum değerlendirmesi yaptı. Kayınpederi kır saçlıydı, Maris siyah gözlerini ondan almış olmalıydı. Endişeden içi içini yiyor gibi bir hali vardı yaşlı adamın. Kayınbiraderleri de zıpkın gibi görünüyordu. Mac her birini profesyonel bakış açısıyla tek tek inceledi, içlerinde en tehlikeli olanı kestirmeye çalışıyordu.

Bu zor olacaktı zira hepsi birbirinden dişli görünüyordu. Şakakları kırışmaya başlamış, parlak mavi gözlüsü general olmalıydı; her gün bir çatışmaya gidiyormuş gibi bir hali vardı. Şu diğeri de çiftçi olmalıydı; sıırım gibi, sert birine benziyordu. Açık havada çalışmaya ve doğa koşullarıyla mücadele etmeye alışmış birisi gibi sert duruyordu. Test pilotu hangisiydi acaba? Herhalde o da şu, ölümle burun buruna gelmiş gibi serinkanlı duran, bacaklarını kibirli bir şekilde ayırmış olandı.

Derken Mac, bir çift ölümcül, buz gibi bir çift gözle göz göze geldi. Bu o olmalıydı. Sakin görünümlü bir yüzü ve mavi gri buz gibi gözleri olan bu adam içlerindeki en tehlikeli olanıydı. Mac onun özel birliklerden olduğuna bir yıllık maaşı üzerine bahse girebilirdi. Ancak onun hemen yanında duran da en az onun kadar tehlikeli görünüyordu. Tek farkı akıl almayacak kadar yakışıklı olmasıydı. Herhalde o da donanma istihbaratında çalışan abiydi.

Mac'ın başı dertteydi. İçgüdüsel olarak hareket ederek Nick'i Maris'e geri verdikten sonra ikisinin önüne geçti, bir tür kalkanmış gibi duruyordu. Altı çift göz bu hareketi hemen fark etmişti.

Maris, Mac'ın omuzunun üstünden şöyle bir baktıktan sonra "Anne!" diye seslendi.

"Maris!" Mutfaktan, mutlulukla çınlayan bir ses gelmişti, hemen ardından da çevik ve hafif ayak sesleri duyurdu. Ufak tefek, zarif, Maris'le aynı şeffaf tene sahip bir kadın odaya daldı. Kahkahalarla gülerек kızına sarıldıktan sonra Mac'e de sarıldı. Mac onunla kucaklaşırken bile önünde-ki ürkütücü abi duvarından gözlerini ayırmamıştı.

Maris, annesine ailenin erkeklerini gösterdi. "Anne, bunların nesi var?"

Mary kocasıyla oğullarına bir bakış fırlattıktan sonra ellerini beline koydu. "Şunu kesin artık," diye emretti. "Bunu kesinlikle istemiyorum, duyuyor musunuz?"

Mary'nin meltem gibi tatlı bir sesi vardı. Wolf Mackenzie'nin siyah gözleri bir an ona döndü. "Sadece onu biraz tanımak istiyoruz," dedi gür ve tok sesiyle.

"Maris onu seçmiş bile. Siz daha fazla ne bilmek istiyorsunuz?"

"Pek çok şey," dedi sakın görünümlü, ölümcül bakışlı olanı. "Her şey çok çabuk olup bitti."

"Zane Mackenzie!" Mutfaktan sevimli bir kızıl çıkıp şaşkınlıkla ona baktı. "Bunu söylediğine inanamıyorum! Biz tanıştıktan bir gün sonra evlenmiştik." Kızıl saçlı kadın hasımların arasındaki tarafsız bölgeyi aşip Maris'i kucakladıktan sonra kocasına ters bir bakış fırlattı.

Mac, haklı olduğunu görüyordu. Bu, özel birliklerde çalışan abiydi. Doğrusu mezar taşında yazacak olanı görür gibiydi: *Mac Haklıydı*.

"Bu farklı," dedi general. Açık mavi gözleri dışında Wolf Mackenzie'nin hık demiş burnundan düşmüş gibiydi. O da çok gergindi.

"Nasıl farklıymış?" dedi civil civil bir ses. Mutfaktan havalı bir sarışın çıkmıştı. Yeşil gözlerini altı adama dikip ters ters baktı. "Hepinizde testosteron fazlalığı var. Bu rahatsızlığın en temel belirtisi muhakeme yetersizliğidir." Sarışın doğruca Mac'ın yanına gelip durdu. Generalin gözlerinde karısına bakarken tutkulu bir pırıltı belirmişti.

Bu kez test pilotu lafa karıştı. "Maris..."

Başka bir kadın sesi, "Yetişkin bir kadın," diyerek onun sözünü kesti. Uzun boylu, dolgun vücutlu bir kadın sarışının yanına geçip durdu. Kesta-

ne rengi saçları ve masmavi gözleri vardı. “Selam, ben Loren,” dedi Mac’e. “Az önce konuşan da kocam Josh oluyor, normalde daha mantıklı davranışlar sergiler.”

“Ben de Shea, Mike’ın karısıyım.” Mac’e bir destek kuvvet daha gelmişti. Mahcup tavırlı, esmer bir kadın olan Shea, Loren’in yanına geçti, kollarını göğsünde kavuşturup dik dik kocasına baktı.

İki taraf karşılıklı sıralanmış durumdaydı. Erkekler onları satan eşlerine kızgınlıkla bakarken kadınlar Mac’in iki yanında sıralanmışlardı. Mac, çevresindeki bu parfüm kokulu kadın desteği karşısında afallamıştı biraz.

Caroline, kocasının kızgın bakışlarına aynı ölçüde kızgın bakışlarla karşılık verdi. “Evlenip bu aileye geldiğimizde hemen bize kucak açıldı, kabul gördük. Şimdi aynı inceliği Maris’in kocasına da göstermenizi bekliyorum, yoksa!”

Joe bu meydan okuma karşısında başını dikleştirdi, mavi gözleri parlıyordu. “Yoksa ne olurmuş?” İpek gibi yumuşak sesinde cevabı biliyormuş gibi bir ifade vardı.

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Çocuklar bile anne babalarını izlerken susmuşlardı. Mac iki tarafındaki altı kadına baktı. “Tamam,” dedi nihayet. “Anlıyorum.”

“Anlamana sevindim, çünkü ben anlamıyorum,” diye atıldı Maris.

“Bu bir...”

Mary hemen, “Sakın bu bir erkek meselesi demeye kalkma,” diyerek Mac’i susturdu.

“Hayır efendim.”

Wolf’un yüzü bir anda aydınlanmış, dudaklarında bir gülümseme belirmişti. Çok tanıdık bir tepkiydi bu.

Nick aşağı inmek için kıvranınca Maris yeğenini aşağı bıraktı. Küçük kız, Mac’in dizine yavaşça vurdu, “Mac,” dedi kendince. Sonra doğruca babasına gidip, kucagina alması için kollarını uzattı. Zane hemen eğilip onu kucagina aldıktan sonra güçlü kollarından birine yerleştirdi. Nick, “Bu Mac,” dedi babasına. “Onu sevdim.”

Zane’in sert, ciddi ifadeli yüzü bir anda kocaman bir gülümsemeyle yumuşadı. Kızının yüzüne dökülen saçları kenara çekerken, “Fark ettim,” dedi. “Sana baktığı anda gönlünü kaptırdı, tıpkı bizim gibi. Asıl bunu seviyorsun, öyle değil mi?”

Nick sevimli başını kararlı bir şekilde sallayarak babasını onayladı. Zane gülerken, odanın diğer ucunda duran Nick'in annesine keyifle baktı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Bu sırada içeriden bir yerden bir bebek ağlaması duyuldu. Barrie, "Cam uyandı," diyerek Mac'i bıraktı, bebeğine koştu.

Chance, "Bunu nasıl bilebilir?" diye sordu ortaya. "Bebekler daha iki aylık. İkizleri ağlamalarından nasıl ayırt edebilirsin ki?"

Nick'in de aralarına dahil olduğu kadınlar kuvveti kazanmıştı. Odadaki gerilim sona ermiş, Chance, haklı olup olmadığını görmek için yengesinin peşinden giderken gülüşmeler olmuştu. Chance, Mac'in yanından geçerken göz kırpmayı da ihmal etmemişti.

Kriz başladığı gibi sona ermişti çünkü Mackenzie erkekleri en temelde, kadınlarını üzmemek istemiyorlardı. Kadınlarsa Mac'ten hoşlanmışlardı, mesele böylece hallolmuştu.

Barrie hemen geri döndü, kucağında kıpır kıpır bir bebek vardı. Chance de kucakta başka bir bebekle peşinden geliyordu. "Haklıymış," dedi kafasını şaşkınlıkla sallarken.

Mac ikizlerin minik suratlarına baktı, su damlası gibi benziyorlardı birbirlerine. Hangisinin hangisi olduğunu anlamak mümkün değildi, Chance, Barrie'nin haklı olduğunu nasıl anlamıştı?

Barrie onun şüpheli bakışlarını görünce gülümseyip kucakındaki bebeği gösterdi. "Bu Cameron. Chance'in kucakındaki ise Zack." Barrie'nin elinde iki de ufak biberon vardı.

"Nerden bilebiliyorsun?" Mac hâlâ bebeklere hayretle bakıyordu.

"Cameron çok sabırsız, Zack ise inatçı."

"Bunu ağlamalarından mı anlıyorsun?"

"Elbette." Barrie sanki bunu herkes yapabilirmiş gibi söylemişti.

Nick babasının omuzuna tırmanıyordu bu sırada. "Bak, Dens Amca," diye bağırıp ayağa kalkmaya çabaladı.

Zane uzanıp kızını omuzundan aldı. "Hadi, değişelim," dedi Chance'e. Böylece Zane bebeği koluna yerleştirip Barrie'den aldığı biberonlardan biriyle beslemeye başladı. Eli kesinlikle çok yatkındı bu işe.

Chance ise Nick'in ayaklarını elleriyle tuttuktan sonra ufaklığı yavaşça göz hizasına kaldırdı. Nick bu hareketi yapabildiği için çok mutluydu.

"Chance, benim adım Chance," dedi yeğenine.

Nick minik ellerini onun yüzünün iki yanına koyduktan sonra tüm ciddiyetiyle eğilip ona baktı. "Hayır, Dens. Yanlış söylüyorsun."

Herkes kahkahayla Nick'e gülerken Chance dönüp Mac'e baktı. "Evlendirip bu aileye gelmek istediğinden emin misin?"

Mac, Maris'e bakıp göz kırptı. "Evet."

Zane, bebek biberondan mama emerken temkinli bir şekilde Mac'i süzmeye devam ediyordu. "Maris senin zel FBI ajanı olduğunu söyledi."

Maris, abisinin sesindeki tınıdan huylanmıştı. Kararlı bir şekilde, "Hayır," diyerek Mac'i mutfaka yönlendirdi. "Onu alamayacaksınız. FBI'da çalışması yeterli. Onu kesinlikle alamayacaksınız."

Mac kendini sadece düğünden konuşmak isteyen kadınların arasında bulmak üzereydi. Odadan çıkmadan önce arkasına dönüp baktı, Zane'le göz göze geldiler. Zane Mackenzie gülümsedi.

"Aileye hoş geldin."

~ SON SÖZ ~

NICK dirseklerini Maris'in dizlerine dayamış, maviş gözleri hayranlıkla parlayarak halasına bakıyordu. "Çok güzelsin." Düğün hazırlıkları en başından beri küçük kızı büyülüyordu. Evdeki kadınlar yüzlerce tül kese hazırlayıp içlerine kuşyemi koyup ağızlarını kurdelelerle bağlarken onları dikkatle izlemişti. Sonra ayak uçlarında yükselip masanın kenarına tutunarak, harika pastalar yapan Shea'nın, Maris'in düğün pastasını süslemeden önce prova için şeker kremasından güller yapmasını izlemişti. Deneme gülleri daha sonra minik, meraklı bir parmak tarafından yoklanmıştı. Nick güllerin yenilebilir olduğunu keşfettikten sonra ise çiçekler birer ikişer ortadan kaybolurken ufaklığın yüzünde şekerli lekeler oluşmuştu.

Maris'in gelinliği zaten aklını başından almıştı. Upuzun eteği, dantelleri, duvağı, gelinliğin her şeyine bayılmıştı Nick. Maris son bir prova için gelinliği giydiğinde Nick ellerini çırparak, "Prenses!" diye bağırırmıştı.

"Sen de çok tatlısın," dedi Maris ona. Nick törende çiçek dağıtacak. Zane bunun başına bela almak olduğunu söylese de Maris ona aldırılmıyordu. Nick sadece üç yaşında olduğu için Maris her şeye hazırlıklıydı. Törenin ortasında her şeyi bırakabilirdi bile Nick.

Ancak bir gece önceki provada Nick içi gül yapraklarıyla dolu bir sepeti taşıyarak sıraların arasında ilerlerken son derece akli başında ve gururlu görünüyordu. Tüm gözlerin onun üzerinde olduğunun gayet farkındaydı. Aynı şeyi kalabalık davetli topluluğunun önünde de yapıp yapma-

yacağı tartışma konusuydu ama uzun etekli, pastel pembe eteği ve siyah ipek saçlarındaki kurdele ve çiçeklerle muhteşem görünüyordu.

“Biliyorum,” dedi Nick kendinden emin bir şekilde. Sonra Maris’in yanından ayrıldı, kendisini hayranlıkla seyretmek için aynanın önüne gitti. Barrie ona elbisesini giydirdiğinden beri her beş dakikada bir yaptığı şeydi bu.

Maris’in saç ve makyajıyla ilgilenme işini, Mackenzie ailesinin moda guruları olan Barrie’yle Caroline üstlenmişlerdi. Maris’in sevimli yüzünü kozmetik katmanlarının altına gizlemeyecek hafif bir makyaj yapmışlar, saçını yaparken de gösteriştan kaçınmışlardı. Barrie, Maris’in saçını tamamladıktan sonra, törenden önce ikizleri beslemek için bir sallanan koltuğa geçti. İkizlere takviye mamalarını biberonla veriyordu ama emzirmek bebekleri daha tok tutuyordu. Barrie de törenin ortasında onlara mama vermek zorunda kalmak istemiyordu.

Mary, evlerinin çok büyük olsa da davetli sayısına bakıldığında töreni yapmak için yeterli olmayacağını hemen anlamıştı. Noel çarşambaya geldiği için Ruth kilisesi Noel ayinini Pazar gününden yapmıştı, bu yüzden müsaitti. Üç metrelik Noel ağacı, üzerinde yanıp sönen ışıklarıyla hâlâ kilisenin bir köşesinde duruyordu. Pencerelere asılmış çobanpüskülü ve yaprak dökmez bitkilerin kokusu kiliseyi sarmıştı.

Yay biçimindeki kapılar, pencereler, basamaklar beyaz mumlarla donatılmıştı. Tavandaki ışıklar yanmıyordu ama çam ağacındaki süslerin yaydığı ışık kiliseye başka bir hava katıyordu.

Tam Noel arifesi olduğu için Ruth kilisesinin her zamankinden fazla ziyaretçisi olurdu. Bu yıl ziyaretçiler bir de düğüne tanıklık etmiş olacaktı. Maris, geline ayrılmış odada son hazırlıklarını yaparken içerinin giderek kalabalıklaştığını seslerden anlayabiliyordu.

Mary durmuş, mavi gözlerinde yaşlarla kızının düğün için hazırlanmasını izliyordu. Maris’le Mac’in zaten evlenmiş olması önemli değildi, onlar sanki asıl bu düğünle evleniyor sayılacaktı.

Karşısında, gümüş beyazı bir gelinlik giymiş olan zarif gelin onun sevgili kızıydı. Bu renk, Maris’in açık renkli saçlarına koyu, gümüşü bir ton katmıştı. Mary, kızını ilk gördüğü anı hatırlıyordu. Doğar doğmaz kucağına almıştı kızını. Minicik bebek siyah, iri gözlerini dikip ona bakmıştı. Mary o anda kızının babasının gözlerini aldığını düşünmüştü. Şimdi geçmişe döndüğünde, Wolf’un da kızını kucağına aldığı anda sanki haya-

tında gördüğü en değerli şeye bakıyormuş gibi gözlerinin dolduğunu hatırlıyordu.

Daha binlerce anı vardı böyle. Maris'in ilk dişi, ilk adımı, ilk söylediği kelime. Herhalde atla ilgili bir şey olmalıydı bu kelime. Maris babasının desteğiyle, bir midillinin sırtına ilk bindiğinde mutluluktan gözleri parlayarak dolaşmıştı. O da tıpkı abileri gibi babasını ayak izlerinden gitmişti aslında. Okulda oğlanların tüm kavgalarına o da koşmuş, minik yumruklarıyla abilerine yardımcı olmaya çalışmıştı. Bu sırada karşılarındaki çocukların onun en az iki katı olmasına hiç aldırmamıştı.

Maris yaşlı midillisi öldüğünde gözyaşlarına boğulmuş, bir sonraki yılbaşında Wolf ona ilk "gerçek" atını hediye ettiğinde ise mutluluktan havalara uçmuştu.

Maris'in ilk kez biriyle çıktığı zamanı da hatırlıyordu Mary. Wolf suratını asmıştı, bebeğinin çatısını altında güvende olmasını istiyordu hep. Mary'nin en sevdiği hatıralarından birisi, erkek arkadaşı Mary'yi eve getirene kadar Zane, Josh ve Chance'in babalarıyla birlikte evin içinde bir aşağı, bir yukarı yürümeleri idi. Joe ve Mike orada olsalardı mutlaka onlara katılırlardı.

Sonuçta, Maris'e çıkma teklif edecek kadar yürekli olan çocuk onu eve bırakırken ön verandada onu sert yüz ifadeleriyle bekleyen dört Mackenzie erkeğini görünce neye uğradığını şaşırmış, Maris'i bir daha bir yere davet etmemişti.

Ailenin erkekleri yıllar içinde biraz yumuşamışlardı elbette ama Maris bu ilk macerasını unutmuş olmalıydı. Yoksa babasının ve abilerinin Mac'e tepkisi karşısında şaşırmazdı. *Erkekler*. Mary, erkeklerinin hepsini seviyordu ama bazen gerçekten de tahammül ötesi olabiliyorlardı. Neyse ki Mac'den hoşlanmışlardı. Sinir bozucu korumacılıklarını biraz bıraktıklarında hemen kaynaşmışlardı onunla. Eğer Maris dikkat edecek olmazsa Zane, Mac'i Chance'le yürüttükleri işlere dahil edebilirdi bile.

Zane. Mary'nin dikkati dağıldı, odaya bakındı. Zane'in üç çocuğu da oladaydı, anneleri Barrie'yle birlikteydiler. Normalde Zane ya bebeklerden biriyle ya da Nick'le ilgileniyor olurdu. Bu da demekti ki Zane o anda boştaydı. Mary bunun tesadüfen olduğunu sanmıyordu.

"Zane şu anda serbest," dedi yüksek sesle. Bunu Maris'in de bilmeye hakkı vardı.

Kızı hemen dönüp ona baktı, gözleri alev alev yanıyordu. "Onun derisini yüzeceğim," dedi kızgınlıkla. "Mac'in de Chance gibi aylarca ortalık-

tan kaybolmasına izin vermeyeceğim. Onu daha yeni buldum, gitmesine izin veremem.”

Barrie de irkilmıştı, üç çocuğunun da onun yanında olmasının anlamını biliyordu. Kocasının sinsiliğini anlayınca başını iki yana salladı. “Artık bir şey yapmak için çok geç. Mac’le baş başa konuşmak için dünya kadar vakit bulmuştur şimdiye kadar. Zane’i tanıyorsunuz, bunun için mükemmel bir plan yapmışır.”

Maris kaşlarını çatı. Bunun üzerine Caroline elindeki göz farıyla geri çekildi. “Kaşlarını böyle düğümlersen hiçbir şey yapamam,” diye payladı Maris’i. Maris yeniden yumuşak bir yüz ifadesi takınca Caroline makyaja geri döndü. “Hormonlarının sesini dinleyen adamlar yüzünden bir kadının düğün töreninin mahvolması çok saçma olur. Bence yine onun derisini yüz ama bunu yarın yap, hiç beklemediği bir anda saldırmış olursun.”

“Zane her zaman, her şeye hazırlıklıdır,” dedi Barrie gülerek. Sonra, aynanın önünde dans edip kendisini hayranlıkla izleyen kızına baktı. “Nick hariç,” diye ekledi. “Ona hiç hazır değildi işte.”

“Kim hazırdı ki?” diye lafa karıştı Loren. Küçük kıza gülümseyerek bakıyordu. Nick, isminin geçtiğini duyunca eteğini havalandırarak dönmeyi bıraktı, onlara melek gibi gülümseyerek baktı.

“Mac de ona bayılıyor,” dedi Maris. “Botlarını fosforlu kalemle boyamasına bile ses çıkarmadı.”

Caroline kuru bir sesle, “Gördüğüm en çarpıcı sevgi belirtisi.” Sonra, Maris’in zaten simsiyah olan kirpiklerine maskarayla son bir defa dokundu. Ardından eserini hayranlıkla izlemek için geri çekildi.

“İşte! Mac’in seni bırakıp da doğru düzgün su tesisatı olmayan, alışveriş bile yapamayacağı, geri kalmış ülkelere gitmesi için çıldırmış olması gerek.”

Caroline hayat felsefesi konfora dayanıyordu, bu konuda çok ileri aşamalara geldiği söylenebilirdi. Bir çift rahat ayakkabı bulabilmek için kilometrelerce yürüyebilirdi. İş gereği saatlerce ayakta kalması gerektiği için bu arayışında haksız sayılmazdı aslında.

Shea, “Mac’in alışverişi umursayacağını sanmam,” dedi. Sonra Nick’i kucağına alıp, küçük kız sevinç çığlıkları atarken onu etrafında çevirdi.

Kapı çalındı, John içeri girdi. “Zaman geldi.” Açık mavi gözleri annesini görünce parlamıştı. “Muhteşem görünüyorsun anne.”

“Akıllı çocuk. Vasiyetime ekleyeceğim seni.”

John sırtıp dışarı çıktı. Maris derin bir nefes aldı. Vakit gelmişti. Üç haftadır zaten evliydi ama şimdi tüm kasaba onların evliliklerine tanık olacaktı, bu çok önemli bir olaydı.

Shea, Nick'i yere bıraktı. Nick gül yapraklarını önceden dağıtmasını diye dolabın üzerine koydukları sepeti aldı. Bir kere başlarına gelmiş, yaprakları tek tek toplamak zorunda kalmışlardı.

Barrie, Zack'i Cameron'un yanına yatırdı. İki bebek de huzurlu bir şekilde uyuyorlardı, karınları toktu. Onlarla tören boyunca Shea'nın tatlı birer genç kız olan yeğenleri ilgilenecekti.

Müzik başlayınca artık çıkmaları gerektiğini anladılar. Birer birer dışarı çıkıp Mackenzie erkeklerinin eşliğinde yerlerine gideceklerdi. Zane kapıda görününce Maris dişlerini sıkarak, "Olmaz," dedi ama Zane gülümsemekle yetindi, elini Barrie'ye uzattı.

"Bir dakika." Barrie, Nick'in önünde durup saçlarındaki kurdeleyi bir kez daha düzeltti. "Çiçekleri dün gece yaptığın gibi dağıtacaksın, hatırlıyorsun değil mi Nick?"

Nick başıyla onayladı. "Evet, onları dağıtacağım."

"Harikasın hayatım." Barri tekrar kalktı, Zane'in elini tuttu.

Bu sırada kapıya Wolf gelmişti, siyah takım elbisesiyle harika görünüyordu.

"Hadi hayatım, zamanımız kalmadı," dedi Maris'e. Kızına sarılırken gözlerinde sevgi ve şefkat dolu bir ifade vardı. Kızına hayatı boyunca hep böyle sarılmıştı. Maris başını babasının güçlü göğsüne bıraktı bir an. Böyle ebeveynleri olduğu için çok şanslıydı.

"O kadar uzun süredir atlarla uğraşıyorsun ki artık âşık olmayı unuttuğunu düşünmeye başlamıştım," dedi babası. "Şimdi âşık oldun ama bu kez de sana doyamadığımızı düşünüyorum."

Maris güldü. "Ben de böyle şeyler hissediyorum." Başını kaldırıp babasına baktı. "Sadece Mac'i düşünüyorum, Fırtına çok ender olarak aklıma geliyor. Âşık olmak böyle bir şey herhalde."

Babası onu alnından öptü. "O halde Mac'i affedeceğim."

"Dede!"

Wolf'un dizinin hizasından geliyordu bu ince ses. Nick, Wolf'un pantolonunu çekiştiriyordu. "Acele et, çiçek dağıtacağız."

"Tamam bir tanem." Wolf torununa sevgiyle gülümsedikten sonra, bir eliyle de onun elini tuttu, üçü birden kapıya yöneldiler. Maris eğilip Nick'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Hazır mısın?"

Nick başını sallayarak hazır olduğunu belirtti. Mavi gözleri heyecandan ıslıl ıslıldı. Çiçek sepetini sıkı sıkı tutuyordu.

“Öyleyse gidiyoruz.”

Maris, Nick’i yavaşça öne, kilisedeki sıraların ortasındaki geçiş alanına yönlendirdi. Kilise mum ışıklarıyla aydınlanmıştı, yüzlerce kişi gülümseyerek onları izliyordu.

Nick, Amerika güzeli seçilen kızın zafer yürüyüşündeki edasıyla sahneye çıktı. Sağa sola gülücükler atarken elini sepete uzattı ve bir gül yaprağı çıkardı. Tek bir gül yaprağı. Sonra bunu sol tarafa bıraktı, bir başka yaprak için tekrar sepete soktu elini. Yine bir yaprak çıkarıp bunu sağ tarafa bıraktı.

Nick dikkatle sepetten birer gül yaprağı çıkarıyor, nazikçe yere bıraktıktan sonra bir yaprak daha alıyordu. Hatta az önce bıraktığı yaprağın doğru yerde olmadığını, örneğin diğerlerine çok yakın durduğunu düşünürse dönüp yerini değiştiriyordu.

“Aman Tanrım.” Wolf gülmeye başlamıştı. “Bu işi fazla sevdi. Bu hızla gidersek mihrabın oraya ancak gece yarısı varacağız.”

İnsanlar dönüp gülmeye başlamışlardı, Nick’in işini büyük bir dikkatle yapmasına gülüyorlardı. Barrie başını Zane’in omzuna gömmüş, kahkahalarını bastırmaya çalışıyordu.

Mihrabın orada onları bekleyen Mac, kalbini çoktan çalmış olan sevimli kızı gözleri parlayarak izliyordu. Orgun başındaki müzisyen, gelinin gelmesinin neden bu kadar sürdüğünü anlamak için etrafına bakınıp durumu anlayınca oyalanmaya başlamıştı.

Nick ise tüm dikkatin onun üzerinde olduğunu tamamen bilincinde, doğaçlama hareketler yapmaya başlamıştı. Bir sonraki gül yaprağını omuzunun üstünden, geriye doğru attı örneğin. Peder bile gülmeye başlamıştı artık.

Nick, parmak uçlarında dönerek gül yapraklarını bir çember çizerek dağıttı. Bu sırada sepetten biraz yaprak döküldüğünü görünce kaşlarını çattı, canı sıkılmıştı. Durdu, dökülen yaprakları tek tek toplayarak tekrar sepete koymaya başladı.

Maris, *gülmemem gerek*, diye düşündü, patlamak üzere olduğunu farkındaydı. *Gülersem gözlerimden yaş gelir, makyajım mahvolur*. Elini ağzına kapatıp gülmesine engel olmaya çalıştı ama mümkün değildi. Birden kahkahalarla gülmeye başladı.

Nick durdu, dönüp onlara baktı. Gözleri parlıyordu, ne kadar iyi çalıştığının söylenmesini bekliyordu.

“Çiçekleri havaya at,” demeyi başardı Maris.

Nick’in minik başı yana eğildi. “Böyle mi?” Sepetten bir avuç dolusu yaprak alıp havaya savurmuştu.

En azından bir avuç dolusuydu bu kez, tek bir gül yaprağı değildi. Maris, sürecin hızlanacağını umarak, “Evet, öyle,” dedi.

Gerçekten de hızlanmışlardı. Nick gül yapraklarını avuç avuç savurarak ilerledi. Nihayet mihrabın önüne vardığında Mac’e bir zafer ifadesiyle gülümseyerek, “Hepsini dağıttım,” dedi.

Mac gülmemek için kendini zor tutarak, “Çok iyi yaptın,” diyebilirdi.

Nick, işini tamamlamış olmanın mutluluğuyla, Zane’le Barrie’nin oturduğu sıraya gitti, onu da yanlarına almaları için kollarını uzattı.

İşlerin normale döndüğünü görerek rahatlayan piyanist, klasik düğün marşının ilk notalarıyla töreni başlattı. Bunun üzerine Wolf’la Maris mihraba doğru ilk adımlarını attılar. Herkes ayağa kalkmış, gülümseyerek onları izliyorlardı.

Düğün hazırlıkları için fazla zamanları olmadığından gelinin nedimleri ya da damadın sağdıçları yoktu. Bu yüzden Mac, Maris’i mihrapta tek başına izliyordu. Maris’in ona doğru ilerlemesini izlerken Mac’in yüzündeki ifade daha da yumuşamış, şefkatle dolmuştu. Gözlerinde hâlâ az önceki kahkahalarının ışıltısı da duruyordu.

Maris yanına kadar gelip durunca Mac nazikçe onun elini tuttu. Hemen arkalarında, en öndeki sırada duran annesinin sevinçle nefesini tuttuğunu duymuştu.

Maris’le Mac zaten evli oldukları için, törendeki “bu kadını kim teslim ediyor” kısmını atlamaya karar vermişlerdi. Wolf eğilip kızını yanağından öptü, sıkıca sarıldıktan sonra Mac’le tokalaştı ve dönüp Mary’nin yanındaki yerine oturdu.

Peder, “Sevgili çocuklarım,” diye konuşmaya başladığında arkalarından birisinin hafif bir şaşkınlık çığlığı attığını duydular. Maris, Barrie’nin sesini tanıdı. Bu yüzden Mac’le aralarında beliriveren ufaklığa hiç şaşırmadı.

Nick neşeyle, “Ben de yapacağım,” dedi. Sesi kilisenin her köşesinden duyulmuştu.

Maris omuzunun üstünden geriye baktığında Zane'in küçük kızını yanlarından almak için öne atıldığını gördü. Gülümseyerek başını iki yana salladı. Bunun üzerine Zane ona göz kırpıp tekrar yerine oturdu.

Böylece, peder töreni tamamlayana kadar Nick, her ikisinin bacağına yaslanmış bir şekilde durdu. Ufaklığın heyecandan yerinde duramadığının farkındaydılar. Mac, Nick pederin cübbesinin altına bakmak gibi münasebetsiz bir şey yapacak olursa engellemek için ona iyice yakın durmaya çalışıyordu. Gerçekten de Nick, pederin süslü cübbesini büyük bir merakla inceliyordu.

Yine de, tören bitene kadar uslu durmayı başardı. Tüm ortamı, mumları, yılbaşı ağacını, güzel kıyafetleri uzun uzun incelemişti bu sırada. Peder, "Şimdi gelini öpebilirsin," dedikten sonra Mac, Maris'i öperken Nick başını geriye yatırarak onları izledi.

Mac, Maris'in dudaklarına, "Onu ne yapacağız, en iyi çözüm nedir?" diye fısıldadı.

"Onu kucığına al, yanlarından geçerken Zane'e ver. O da hazır bir şekilde bunu bekliyor olacaktır."

Pianist yeniden tanıdık parçalara geçmişti. Mac, Nick'i bir koluyla kucığına aldı, diğer koluyla Maris'e sarıldı. Davetlilerin coşkulu kutlamaları ve alkışlar arasında çıkışa doğru yürüdüler. İkinci sıranın oradan geçerlerken, uzun bir elbise giymiş minicik bir kız çocuğu güçlü bir çift kol tarafından çekilip alındı.

Tören sonrasındaki resepsiyon uzun ve eğlenceli bir partiye dönüşmüştü. Maris kocasıyla, babasıyla, bütün abileriyle ve arkadaşlarıyla dans etti. Şerif Clay Armstrong'la, Barrie'nin babası konsolos Lovejoy'la da dans etti. Shea'nın babasıyla, büyükbabasıyla, çiftlikte ve benzin istasyonunda çalışan, tanıdığı insanlarla dans etti. Nihayet tekrar Mac'e döndü.

Mac onu kendisine çekmiş, yanağını yanağına dayayarak müziğe uygun bir şekilde sallanıyordu.

"Zane sana ne dedi?" diye sordu Maris birden.

Mac başını kaldırmamıştı ama Maris onun gülümsediğini hissetmişti. "Senin bileceğini söylemişti."

"Boş ver. Ne dedi sana?"

"Ne dediğini zaten biliyorsun."

"Peki öyleyse, sen ne dedin?"

“İlgilendiğimi söyledim.”

Maris homurdandı. “Senin ülke dışında aylar geçirmeni istemiyorum. Senin FBI’da çalışmanı bile güç bela kabul edebiliyorum. Her gece yanımda olmanı istiyorum senin, kilometrelerce uzağımda değil.”

“Ben de Zane’e tam olarak bunu söyledim. Unutma, Chance gibi davranmak zorunda değilim. O evli değil diye daha rahat davranabilir.” Mac onu biraz daha çekti kendisine. Sonra, “Reglin başladı mı?” diye sordu alçak bir sesle.

“Hayır.” Sadece iki gün gecikmişti ama iki günlük gecikme de gecikme sayılırdı. Üstelik Maris’in âdet dönemleri son derece düzenli olurdu. Başına aldığı darbeden sonra geçirdiği sarsıntı, yaşadıkları onca olay ve en son düğün hazırlıkları yüzünden strese girdiğini ve bu yüzden geciktiğini düşünüyordu Maris, bu yüzden herhangi bir duyuru yapmamıştı henüz.

“Bu kadar kısa sürede hamile kalacak olsam bozulmaz mısın?”

“Bozulmak mı?” Mac, onu kulağından öptü. “Kendi Nick’imiz olabilecek diye mi?” Maris onun omuzlarına iyice sarılırken Mac kıpırdandı. “Bir ara o gül yapraklarından hiç kurtulamayacak sandım biliyor musun!”

“Nick umarım türünün tek örneği olur,” dedi Maris ama tüm vücudu arzuyla titreyerek Mac’e sokuldu. Eğer o anda hamile değilse bile pek yakında hamile kalacağını hissediyordu.

Bir süre sessizce dans ettiler. Sonra Mac, “Fırtına çoktan gelmiş olmalıydı,” dedi.

Maris ağlamamak için kendini tuttu. Mac ona hayatının en güzel yılbaşı hediyesini vermişti. At yarışı dünyası, Fırtına’nın sperm sayısının çok düşük olduğu haberleriyle çalkalanmış, Fırtına’nın fiyatı astronomik bir şekilde düşmüştü. Fırtına’nın bir kısağı dölleme ihtimali yok denebilecek kadar azdı. Yarış atı olarak hâlâ değerli sayılırdı, Ronald Stonicher biraz uğraşsa onu Mac’in teklif ettiği fiyattan çok daha yükseğine satabilirdi ama uğraşmak zorunda kaldığı büyük dava masrafları gözünü öyle korkutmuştu ki, Mac’in teklifini hiç düşünmeden kabul etmişti.

Maris, Fırtına’ya ne olacağı konusunda o kadar çok endişeleniyordu ki Mac ona haber vermeden atı satın almak için girişimde bulunmuştu. Ona ancak satış kesinleştikten sonra haber vermişti durumu, hayal kırıklığına uğramasını istememişti.

“Babam ona binmek için sabırsızlanıyor,” dedi Maris. “Fırtına’yla çalıştığım için beni çok kıskandığını söyler dururdu hep.”

Öylece, birbirlerine sarılıp dans ederek durdular bir süre. Düğün törenleri öyle çok ciddi ve ağırbaşlı olmamıştı, bunda Nick'in de katkıları olmuştu ama mükemmel bir törendi. İnsanlar gülüp eğlenmişti, insanlar daha yıllarca Maris Mackenzie'nin düğünün konuşacaktı.

"Gelin buketini atma zamanı!"

Birisinin heyecanla bağırdığını duyunca dönüp baktılar. Genç kızlar geleneksel gelin buketi eğlencesi için gülüşerek toplanmaya başlanmışlardı bile. Bir yandan saçlarını düzeltiyor, yan gözle genç Mackenzie erkeklerine doğru bakıyorlardı. Aralarında Chance'e anlamlı bakışlar gönderen daha olgun kadınlar da vardı.

Mac, "Çiçeği giderken atman gerekmiyor muydu?" diye sordu.

"Öyle ama bekleyemediler demek ki."

Maris işlerin biraz hızlandırılmasından şikâyetçi değildi aslında. Böylece bir an önce kocasıyla baş başa kalabilecekti.

Nick ise kısacık hayatının en mutlu anlarını yaşıyor olabilirdi o sırada. Tıka baka pasta ve çikolata yemiş, dans pistinde babasının kollarında dans etmişti. Daha sonra büyükbabası, amcaları ve kuzenleri de onu kucaklarına almış, dans pistinde döndürmüşlerdi.

Daha önce Maris'in gelin buketini görüp çok beğenmişti. Şimdi Maris'in buketi yine eline aldığını görünce çok heyecanlanmıştı. Dantellelere sarılıp kurdelelerle bağlanmış o güzel çiçeklere ne olacağını merak ediyordu. Elini Sam'in elinden kurtarıp doğruca kalabalığa doğru gitti, her şeyi en iyi buradan görebilirdi. Başını yana eğip dikkatle izlemeye başladı.

Maris yüksekçe bir yere çıktı, arkasını döndü ve buketi omzunun üstünden geriye doğru fırlattı. Salon bir anda karıştı, kahkahalar ve koşuşturmalar arasında, "Yakala! Yakala!" sesleri duyuluyordu.

Aynı anda birilerinin dehşet içinde çığlık attığı duyuldu. Maris hemen dönüp arkasına baktı. Kızlar, buketi kilitlemiş bir şekilde öne atılmışlardı. Tam önlerinde ise, onlar gibi buketi doğru koşan minicik, pembe bir figür vardı.

Aynı anda, birisi MacNeil, on altısı Mackenzie olmak üzere on yedi kişilik, farklı yaşlardan bir grup erkek grubu da küçük kızı bu kalabalığın önünden kurtarmak için atılmıştı. Maris, Zane'nin yüzünün bembeyaz olduğunu, kızını ezilmekten kurtarmak için çaresizlikle onlara doğru koştuğunu gördü. Kendisi bile, gelinliği hareketlerini kısıtlamasına rağmen podyumdan atlamış, kızlara doğru koşmaya başlamıştı.

İki grup hızla birbirlerine koşuyordu, Nick tam ortalarında kalmıştı. Buket için koşan kız grubunun en önündeki kızlardan birisi önüne bakıp da Nick'i görünce paniğe kapılıp tiz bir çığlık attı, durmaya çalıştı ama arkasındaki kız onu öne doğru itmişti bile, topluluğun hareketini durdurmak çok zordu.

Chance buket atılırken arkalarda kalmayı tercih etmişti, bu çiçek yakalama işine hiç karışmıyordu. Bu yüzden en rahat hareket edebilen de o olmuştu. Zane'in iki adım önünde Nick'i yakaladı, kucağına aldı, sımsıkı sardıktan sonra onunla birlikte güvenli bir şekilde yerde yuvarlanıp kalabalığın yolundan çekildi. Nick'i korumak için onun üzerine kapanmıştı.

Bu sırada Zane de kalabalıkla Chance'in arasına girmiş, birilerinin onun üzerinden atlamasını engelliyordu. Zaten birkaç dakika sonra gençler de yanlarına gelmiş, ikisiyle kalabalık grup arasında bir duvar oluşturmuşlardı.

Derken buket herkesi geçip Chance'in sırtına çarptı. Chance dikkatli bir şekilde yana dönerken Nick başını onun kollarının arasından çıkardı. "Bak Dens Amca, çiçeği sen yakaladın!" Ufaklık çiçeği gösteriyordu.

Maris de yanlarına gelmişti o sırada. Chance yerde sırt üstü yatıyordu, Nick göğsüne çıkmış oturuyordu. Chance altın ışıltılı elâ gözlerini kıstı, kardeşine şüpheyile baktı. "Bilerek yaptın, öyle değil mi?" diye suçladı kardeşini.

Tüm Mackenzieler ve MacNeiller de yanlarına gelmişti, herkes gülmüyordu. Maris kollarını kavuşturdu. "Böyle bir şeyi ayarlamama imkân yok." Gülmemek için dudaklarını ısıırıyordu.

"Hah. Hayatın boyunca böyle numaralar çevirmişsindir sen, seni bilmiyorum sanki."

Nick eğilip buketteki kurdelelerden birini çekip aldı, Chance'in göğsüne bıraktıktan sonra, memnun bir ifadeyle eliyle hafifçe kurdeleye vurdu. "İşte oldu," dedi gülümseyerek.

Zane burnunun kenarını kaşıyarak ciddi bir ifade takınmaya çalıştı ama bu konuda Maris kadar başarılı değildi. "Buketi yakaladın bakıyorum," dedi kardeşine.

"Yakalama falan yok," diye homurdandı Chance. "Gelin buketi sırtıma attı."

Mary öne çıkıp Wolf'un yanına geldi. Wolf hemen kolunu karısının beline sarmıştı. Mary'nin yüzünde hoş bir gülümseme belirdi.

“Vay canına Chance!” dedi neşeyle. “Sıradakinin sen olduğunu gösteriyor bu.”

“Ben sırada değilim!” Chance olduğu yerde doğrulup oturmuştu. Nick’i dikkatle kucağından indirip ayaklarının üstüne basmasını sağladıktan sonra o da ayağa kalktı.

“Şike var, itiraz ediyorum. Bu sayılmaz. Benim bir eşe ayıracak vaktim yok. İstedğim şekilde yaşıyorum, dilediğim zaman dilediğim şeyi yapıyorum. Yolumun üstüne çıkacak bir eşim olmasını istemiyorum.”

Bir yandan konuşuyor, bir yandan da geri geri gidiyordu.

“Benden iyi koca olmaz. Hem...”

Bu sırada pantolonunun çekiştirildiğini hissedince durdu. Dönüp aşağı baktı.

Nick ayakucunda yükselmiş, gelin buketini ona uzatıyordu.

“Çiçeklerimizi unutma amca.”

HARLEQUIN®
Stars of Romance

*"Yıldız yazarların aşk, tutku ve ihtiras
dolu hikâyeleri, Stars of Romance
serimizde sizlerle..."*

USA TODAY bestselling authors

Linda Howard

Aşk Ansızın

Maris gözlerini açtığında kendini bir otel odasında, hiç tanımadığı bir adamın kollarında buldu. Ne kadar ileri gitmiş olduklarını hatırlayamıyordu ama bu adamın günün birinde mutlaka karşısına çıkacağına ve birlikte yaşlanacaklarına inandığı adam olduğundan emindi.

Mac ise hayatında ilk kez, kollarının arasındaki bu narin görünümlü ama son derece yürekli olan kadını nasıl koruyacağını düşünüyordu. Bu belki de, vermek zorunda olduğu en zorlu sınavdı.

Kathleen Eagle

Yaralı Ruhlar

Karmaşık karakterli bir savaş kahramanı olan Cougar, kendine yeni bir yaşam kurmaya karar vermiş ve işe en sevdiği şeyle başlamıştı. Double D Vahşi At Barınağı'na gelmesinin nedeni atlardı.

Çiftlikte gönüllü çalışan Celia Banyon, küçük oğlunun geçirdiği kazadan dolayı vicdan azabı çeken bir anneydi ve karşısına kendisine kadın olduğunu hatırlatan bir adamın çıkmış olması büyük bir şanstı.

Acaba bu şansı iyi kullanabilecekler miydi?

ISSN 2146-412X

HARLEQUIN®
Stars of Romance

www.harlequintr.com

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul
ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin
5'nci maddesi çerçevesinde bu yayının
bandrol taşıması zorunlu değildir.

Fiyatı: 11,90 TL / Kıbrıs:15,90 TL

HQN SR-1 2014/12